GERBER SOKAGI No. 7

ULPAN YAYINLARI POLİS ROMANLARI DİZİSİ No: 2

Gerber Sokağı No:7

Yazan : Hans POSSENDORF
Türkçesi : Esat NERMİ

Bir Alman Polis Romanı

ULPAN KITABEVI
Gündeş Sitesi
Şehzadebaşı - İstanbul

Dizgi ve Baskı:
GARANTİ MATBAASI
İstanbul — 1969

GERBER SOKAĞI NO : 7

1. Bölüm

Dornburg bölge tiyatrosu genel müdürü Rohleder, belediye başkanıyla yaptığı görüşmeden yeni dönmüştü. Uzun boylu, şişmanca bir adamdı. Sağlığının iyi olmadığını hemen belli eden soluk bir yüzü vardı. Hızlı adımlarla bürosundan içeri girdi ve gürültülü oturuşuyla iri gövdesini yazı masasının arkasındaki koltuğa bıraktı. Zile basıp büro şefini çağırdı.

Az sonra büro şefi odasından içeri girdiği zaman, oturduğu yerden, «Gel Hippel!» diye bağırdı. «Başımıza gelenleri biliyor musun? Belediye, kararlaştırdığı elli bin marklık yardımı otuz bine indirdi. Böylece bu yıl için yaptığımız bütün hesaplar alt üst oldu. Ne yapacağız bilmem?»

Yaşlı bir adam olan büro şefi, genel müdürün sözlerini hayretle dinledikten sonra kendisini hemen toparladı.

«Verdiğiniz haber hiç de hoş değil» dedi, «ama durumumuzu ben öyle umutsuz görmüyorum. Bir kere tiyatronun başında sizin gibi sanat dünyasının ünlü bir adamının bulunması büyük bir garantidir.»

Rohleder sabırsız bir tavırla, «Beni bırak şimdi,» diye homurdandı, «işe yarayacak bir şeyler söyle.»

«ikincisi, yüksek ücret alan bir çok elemanımızın anlaşmalarını bu yıl yenilemedik, onların yerine çok düşük ücretle artistler angaje ettik. Aradaki fark hatırı sayılır

bir para tutuyor. Üçüncüsü, sıkıştığımız zaman daima baş vurduğumuz sayın Baron von Hasselt'i yardıma çağırmaktan başka çıkar yol yok.»

Büro şefinin konuşması sekreter kızın odaya girmesiyle kesildi. Kız bir kart vizit getirmişti.

Genel müdür kartı okudu :

Edward B. Sullivan
Impresario

Rohleder bir an duraksadıktan sonra, «Buyursun» dedi, dışarıya çıkmağa davranan Hippel'e, «Lütfen burda kalın» diye seslendi. «Yoksa adam beni işsiz sanıp uzun boylu oturmağa kalkar.»

Telâşlı adımlarla içeri giren Bay Sullivan, her dakikası kıymetli ve işi başından aşkın bir iş adamına benziyordu.

«Genel Müdür Bay Rohlederle mi teşerrüf ediyorum? Çok memnun oldum. Bendeniz Edward Sullivan. Bay îshail Karalambide'nin temsilcisiyim. Bu adı tabii duymuşsunuzdur.»

Rohleder soğuk bir sesle, «Çok üzgünüm Bay Sullivan» dedi, «bu adı hiç duymadım. Arzunuzun ne olduğunu sorabilir miyim?»

«Duymamış olmanıza doğrusu şaştım. Profesör Dr. îshail Karalambide çağımızın en büyük parapsikoloğu ve en ünlü okültistidir. (1) Demek oluyor ki, siz onun Londrada, Newyorkda, Berlinde ve daha bir çok büyük şehirde yapmış olduğu heyecan uyandıran gösterilerini, vermiş ol-

(1) Parapsikoloji : Telepati gibi gizli ruhî kuvvetler bilgisi. Okültist : Ruhun gizli kuvvetlerini inceleyen bilim adamı.

duğu konferansları duymamışsınız? Çok tuhaf. Neyse, asıl konumuza gelelim. Sizden burada yapacağımız gösteri için'tiyatronuzu bir geceliğine istemeğe geldim.»

«Çok üzgünüm Bay Sullivan. Burası tiyatrodur ve temsiller verilen bir yerdir. Hokkabazlık gösterileri yapılmaz.»

Sullivan bu sözlerden hiç de alınmamıştı. Sadece gülümsedi.

«Rica ederim, bizim gösterimizin hokkabazlıkla hiç bir ilgisi yoktur. Şunları inceleyin lütfen, belki bir fikir sahibi olursunuz.» Adam elindeki çantayı açtı, bazı kağıtlar çıkardı. «Buyrun, şunlar üç tane Amerikan üniversitesinin vermiş olduğu sertifikalar. Bunlar Londra psişik ilimler akademisinin verdiği bir belge. Bu da Profesör Bozzano'nun bir belgesi. Bu adı tabu duymuşsunuzdur. Bunlar tanınmış bilim dergilerinde çıkan makaleler, bunlar ise günlük gazetelerde çıkan makaleler...»

«iyi ama biz önümüzdeki hafta temsillerimize başlıyacağız.»

«Biliyorum, cumartesi akşamı sezonu açacaksınız. Fakat biz salonu sadece perşembe akşamı için istiyoruz. Kirası ne kadardır?»

Rohleder bakışlarını masasının üstüne konulmuş olan dergilerle belgelerin üstünde dolaştırdıktan sonra bir süre düşündü. Güçlük çıkarmak isteyen bir edayla, «Her şeyden önce» dedi, «polis müdürlüğünden izin almanız gerekir. Ancak ondan sonra..»

Sullivan, «izin işi tamam» diye sözünü kesti. «Buyrun, izin belgemiz!»

«öyleyse pekala. Size tiyatroyu bir geceliği bin marktan vermeğe hazırım.»

Adam, Rohlederin özellikle fazla söylediği bu rakama güldü.

«Paranın bizim için hiç önemi yok efendim. Yarısını derhal takdim edeceğim.»

Para üzerinde yapılan bir kaç konuşmadan sonra altıyüz mark'a anlaştılar.

*

Dört gün sonra çarşambaydı. O gün Rohleder, Baron von Hasselt'i ziyaret etmek üzere şatosuna gitti. Şatonun yaşlı kahyasına gelişini bildirdikten az sonra, çekik gözlü, sarı benizli bir uşak onu önce duvarları çeşit çeşit silâhlarla kaplı zemin katındaki geniş bir salona götürdü. Bu salonda biraz bekledi. Bir kaç dakika sonra görünüşüne göre Endonezyalı olduğu anlaşılan aynı uşak kendisini geniş bir mermer merdivenden çıkartarak birinci kattaki kabul odasından içeri soktu. Hemen arkasından da Baron von Hasselt de odaya girdi......

Baron uzun boylu, olgun bir adamdı. Görünüşüyle insan üstünde eski çağların büyük derebeylerini hatırlatan bir etki yapardı. Tiyatro müdürünü tatlı sözler söyleyerek selâmladı. Ama bu sözlerde soğuk bir yapmacık göze çarpıyordu.

Hemen tiyatro üzerine konuşmaya başlanıldı. Rohleder gelecek sezonla ilgüi plânlarını açıklamağa başladı ve sözlerini Barona komplimanlar yaparak bitirdi : «Zatıâlinizin sahneye koyma sanatındaki yüksek kabiliyetinizin sınırlarımızı aştığı bilinen bir gerçektir. Bu sezonda hiç değilse bir eserin sizin tarafınızdan sahneye konulması...»

Baron elini sallıyarak tiyatro müdürünün sözünü kesti. Yapılan komplimanlara teşekkür etmek ihtiyacını bile duymadan, «Bu yıl böyle bir şey yapmak için içimde henüz bir arzu belirmiş değil» dedi.

Rohleder, Baronun takınmış olduğu umursamaz tavır-

dan duyduğu öfkeyi saklamağa çalışarak, sözü tiyatronun mâli durumuna getirdi ve belediye yardımının azaltıldığını söyledi.

Bu konuya da karşısındaki ilgi göstermedi. Yine aynı heybetli el sallayışıyla sözünü kesti ve «Telâşlanmayınız» dedi. «Bunun da bir çaresini buluruz.»

Fakat söz Dr. Karalambide'nın gösterisine gelince Baron birden canlandı, ilgisiz halini terkederek heyecan belirtileri gösterdi.

«Nasıl? îshail Karalambideyi siz hokkabaz mı sandınız? Aman ne tuhaf, ne komik! Böyle bir insanın adını duymamış olmanıza doğrusu çok şaştım. Kendisi bence

dünyanın en büyük okültistidir.»

Rohleder gittikçe artan bir merakla "Konferansların-
dan birini mi dinlediniz Baron?» diye sordu.

«Ben, Karalambide'yle doğup büyüdüğü şehir olan îskenderiyede tanıştım. Ama kendisi Mısırlı değildir, küçük adı **Ishail** îbranicedir. Daha sonra Bombayda tekrar karşılaştık, o zaman bir hayli arkadaşlığımız oldu. Burda oturduğumu bildiği için burdaki gösteriyi sırf benim için yaptığından eminim. Yoksa elli bin nüfuslu bir köy olan Dornburg gibi bir yerde ne işi olabilir? Eğer îshail Karalambide **ile** tanışmak istiyorsanız..»

«Oh, tanışmayı çok isterdim.»

«O halde sizi yarın akşam gösteriden sonra saat onda burada akşam yemeğine davet ediyorum. Pek az kimse gelecektir. Karalambide sadece bir kaç saatliğine benim misafirim olacak.»

Genel Müdür Rohleder davet için teşekkür etti ve Barona veda etti. Odadan birlikte çıktılar. Baronun şatosuyla ilgili bir kaç **şey** konuştular. Rohleder binanın sağlamlığına ve mimarisinin güzelliğine duyduğu hayranlığı söyledi. O zaman Baronun bu sözlere gerçekten sevindiğini gör-

dü. Bu konudan hoşlandığını keşfedince bundan yararlanmak istedi. Merdivenlerden inerlerken pencerenin önünde durup yapmacık bir heyecanla, «Bu ne şahane manzara» diye bağırdı. «Bir çatılar ve kuleler ormanı sanki. însan kendisini ortaçağa dönmüş gibi hissediyor.»

Baron Beo vo n Hasselt, «Burası Dornburg'un en eski mahalleleridir» diye açıklamaya girişti. «Böyle olduğu için de en ilgi çekici kısmıdır. Şimdi bakmakta olduğunuz daracık sokak Gerber sokağıdır. Köşeden sonra ikinci evi görüyor musunuz? Şu sivri çatılı olan eski yapı. Orası Gerber sokağında 7 numaralı evdir. Şehrin en eski binasıdır ve yüzyıllardan beri de perili ev olarak tanınmıştır. Bu yüzden de uzun zaman kimse burda oturmağa cesaret edememiştir. Bunlar eski hikâyeler tabii. Şimdi de size bunlardan çok farklı bir manzara gösterme k isterim. Şehrin batı tarafını.»

Başka bir merdivenden birkaç basamak çıkıp uzun bir koridordan geçtiler. Bu sırada Rohleder, «Böyle gerçekle ilgisi olmayan eski hikâyeleri hatırınızda tutmanız ne tuhaf» dedi.

Beo von Hasselt, «Gerçekle ilgisi mi yok?» diye itiraz etti. «Dornburg tarihçileri beş tane olaydan bahsediyorlar. Bu evde ilk hayalet, yapılmasından seksen yıl sonra 1596 da görünmüştür.»

Genel müdür alaylı bir sesle, «Çok komik» diye düşüncesini açıkladı. «Böyle acaiplikler de hep şehir tarihçilerinin kitaplarında bulunur. Yoksa bugün de hala hayalet ortaya çıkıyor mu?»

«Hayır, hayli zamandan beri hiç bir olay duyulmadı.»

Şatonun batı tarafına bakan bir salonuna girmişlerdi. Sağ duvarda çok büyük bir şömine vardı, önüne antika koltuklar konulmuştu.

Rohlederin gözüne bu koltuklardan birinde kıpırdamadan oturan bir adam takıldı. Adam hafifçe öne eğilmiş olarak oturuyor ve sanki camdanmış gibi donuk görünen gözleriyle kendisine bakıyordu. Rohleder hafifçe eğilerek adamı selâmlamak istedi, fakat aynı anda donup kaldı. Bütün vücudunu bir sıcaklık kapladı.

Rüya mı görüyordu? Böyle bir şey olabilir miydi? Koltukta oturan adam her şeyiyle kendisinin bir modeliydi. Bu kadar benzerlik olur mu diye düşündü. Ama hayır... Bu benzerlik değildi. Oturan adam kendisinin bir benzeri değil, aksine.... kendisiydi.

Bu sırada Baron geniş pencerenin önüne gitmiş ve perdeleri açmıştı. Kendisini çağıran sesi, Rohlederi içinde bulunduğu şaşkınlıktan kurtardı. Baron, «Nasıl, bu manzara hoşunuza gitti mi?» diyordu.

Beo, karşılarında uzanan şahane kır manzarasına doğru elini uzattı. Rohleder şöminenin önündeki koltuğa bir defa daha bakmaktan kendini alamadı. Koltuk boştu. Beyni uyuşmuş gibiydi, Baronun yanma gelerek görmeyen gözlerle dışarısını seyre koyuldu.

Hayranlığını belirten bir kaç söz geveledi ve sonra Baron Beo'ya veda ederek hızla uzaklaştı.

Şehrin yollarından koşar adımla geçti. Birden kendini eski mahallelerin daracık sokaklarında buldu. Yolunu bulabilmek için durup cebinden şehir plânını çıkardı, içinde bulunduğu sokağı anlayabilmek için de etrafına bakındı. Eski bir evin duvarındaki levhada «Gerber sokağı» yazıyordu. Yavaş adımlarla sokakta yürümeğe başladı. Ansızın evden çıkan birisiyle karşılaşıp çarpıştı.

Tatlı bir kadın sesi, «Oh affedersiniz sayın genel mü-

dür» dedi. Bir genç kız vücudu yanından geçti ve danseder gibi hafif adımlarla uzaklaştı.

Rohleder olduğu yerde durup kalmıştı. Genç kızın ardından baktı. Kim olduğunu hatırlamağa çalıştı. Birden aklına geldi. Bu kız tiyatroya küçük roller ve figüranlık için angaje edilen bir artistti Bu eski mahallede, bu yoksul sokakta ne arıyordu acaba? Kapısından çıkmış olduğu evin numarasına baktı. Af allamıştı. Evin kapısmdaki küçük bir plâkada 7 rakamı yazılıydı. Demek Gerber sokağı 7 numara burasıydı.

*
**

Genç artistin bu ıssız kenar mahalle sokağında görünüşünün ancak bir tek sebebi olabilirdi: kendisi bu evde oturmaktaydı. 7 numaralı evde kiraya verilen mobilyalı bir oda tutmuş olacaktı.

Çok eski zamanlardan kalma bu ev iki katlıydı. Cephesi çok geniş olduğu halde sadece beş odası vardı, iki tane zemin katında, üç tane de birinci katta. Bir zamanlar bu evde zengin bir burjuva ailesi oturmuştu. Şehrin bu kısmı fakir mahallesi durumuna düşünce içinde oturanlar da değişmişti. Şimdi zemin katında posta dağıtıcısı Schulz' ile karısı oturuyordu. Birinci katta kalan dul bayan Gerstenbie r odalarmdan birini mobilyalı olarak kiraya veriyordu.

Bir kaç gün önce genç sahne sanatkârı yeni kiracı olarak Bayan Gerstenbier'in odasına taşınmıştı.

Yeni kiracınn bu evde geçirdiği üçüncü gece, yani çarşambayı perşembeye bağlıyan gece acaip bir takım şeyler oldu. Evin ilk yapıldığı zamandan kalma ve her tarafı pas bağlamış kapı zili ansızın çalmağa başladı.

Posta dağıtıcısı Schulz ile karısı korkuyla uykudan

uyandılar. Adam yataktan fırlayıp gece vakti zili çalan bu saygısız ziyaretçiyi azarlamak için pencereyi açtı. Yarı beline kadar pencereden sarkıp etrafa bakındı. Ay ışığı altında yarı aydınlık uzanan sokakta hiç kimse yoktu.

Yarım saat sonra ayni zil yeniden acı acı çalınmağa başladı. Schulzun pencereye koşup dışarıya bakması yine boşuna oldu. Ortalıkta kimseler yoktu. Bu sırada Bayan Gerstenbier'in merdivenlerden inip kapılarını vurdu ve korkulu bir sesle «ne oluyor, niye kapıyı açmıyorsunuz» diye sordu. Schulzla karısı yatak kılığıyla koridora fırladılar.

Posta dağıtıcısı alaylı bir edayla, «Buyrun kendiniz açınız» dedi. «Kapıda bir kimseyi görürseniz size elli lira veririm.»

Dul kadm, «O da ne demek?» diye bağırdı. «Tatsız şakalar yapmayın Bay Schulz. Kendi kendine çalacak değil ya.. Aman Allahım.. yoksa., yoksa bu ev hakkında anlatılan hikâyeler doğru mu dersiniz..»

Bayan Gerstenbier sözünün arkasmı getiremedi. Evin demir çemberli, iki kanatlı büyük kapısı üst üste indirilen üç darbeyle yerinden çıkacakmış gibi oldu.

Kadınların ikisi birden bir çığlık kopardılar. Fakat Schulz serinkanlılığını kaybetmedi. Bir sıçrayışta kapıya gidip, sürgüsünü çekti. Kapıyı açarak dışarı fırladı.

Sokakta hiç kimse yoktu.

Bayan Gerstenbier, «Allahım.. Allahım» diye inlemeğe başladı. «Sahiden periler geldi. Ben şimdi nasıl yukarı çıkarım. Kiracıma ne diyeceğim. Olanları duyarsa hemen evden çıkar. Ama sesleri işitmiştir tabii. Şimdi yatağının içinde korkuyla titreşiyordur yavrucak.»

Posta dağıtıcısı kendi kendini yüreklendirmek için, «Saçmalamayın» diye seslendi. «Ne perisinden bahsediyorsun? Bu işin içinde bir hergelelik var, ne olduğunu anlaya-

cağız elbette. Biz bu evde beş yıldır oturuyoruz, siz ise oniki yıldır. Belki de onbeş. Söyleyin bakalım, bu zaman içinde hiç böyle bir şey duydunuz mu? Hayır, değil mi? Ama içinize bir korku düştüyse biraz bize gelin, sakinleşince gidersiniz.»

ÎKÎNCİ BÖLÜM

Edward Sullivan tahmininde aldanmadığını gösteri akşamı bir defa daha ispat etmişti. Tiyatronun yedi yüz koltuğu perşembe günü gösteri başlamadan çok önce tamamen satılmış bulunuyordu.

Saat sekizde salonun ışıkları söndürülmeden perde açıldı. Sahnede sadece büyük bir masa vardı. Arkasına üç tane sandalye konulmuştu. Masanın sağında ve solunda birer divan duruyordu.

Üstünde eğreti gibi duran bir frakla kısa boylu, şişman bir adam hafifçe topallıyarak sahneye girdi. Başıyla salonu selâmladıktan sonra kusursuz fakat yabancı aksanlı bir almancayla konuşmağa başladı.

«Sayın bayanlar ve baylar! Hepinize salona girerken programla birlikte bir de boyalı cam parçası verdiler. Bu gece burda sizlere bazı şeyler gösterilecektir. Duyarlılığı fazla olanlar bunları hemen göreceklerdir. Fakat fazla duyarlı olmayanların bu görüntüleri görmemeleri mümkündür. Bu gibilerin görebilmelerini sağlamak için renkli camları dağıtmış bulunuyoruz. Bu camların yardımıyla görüntüleri rahatça görebileceklerdir. Daha önce duyurduğumuz bir çağrıya bazı bayanların ve bayların uyduğunu ve salona kedi, köpek gibi hayvanları getirmiş olduklarını sevinçle görmekteyim. Getirilmesini özellikle arzu ettiğimiz bu hayvancıkların ne işe yarayacağını birazdan öğreneceksiniz.»

Adam bunları söyledikten sonra bir gözünü kırptı.

Ticaret müşaviri olan babasının yanında locaların birinde oturan sarışm Annemarie Lüders dudaklarını ısırarak, «Aman ne saygısız bir adam» diye düşündü.

Genel müdürün locasında Rohlederle baş rejisör Bert Molarinin arasında oturmakta olan Baron Beo von Hasselt hoşnut bir tavırla gülümsedi.

Mısırlı, ruhun gizli güçleri üzerinde açıklamalara girişmiş ve ruhlar alemiyle temasa geçmeleri anlatmağa koyulmuştu. Arada bir sözlerine ara veriyor ve ayni yakışıksız biçimde bir gözünü kırpıyordu.

Salondakilerde sinirlilik belirtileri görünmeğe başlamıştı.

Bir ara Karalambides'in sözleri ilgi uyandırır gibi oldu. Çünkü ruh ile ilmin ilişkilerini ele almıştı. «Ruh çağrılışında üç önemli noktayı göz önünde tutmak esastır» diyordu. «Bunların birincisi, en basit ve en kolay olanı şudur: Ruhun sekilenip görünebileceğini kabul etmemek. Ciddî araştırıcılar, dürüst ilim adamları, doktorlar, adliye ve polis yetkilileri hayalin göründüğünü belirttikleri halde, böyle bir şey olmaz deyip kestirip atmak. Bu şekilde düşünenlere verilecek en basit cevabım, bu şehirde bir süre önce görünmüş olan hayaletleri hatırlatmaktır. Bu konuda ne diye örnekler vermeğe çalışıyorum. Nasıl olsa birazdan kendi gözlerinizle görecek ve kulaklarınızla da işiteceksiniz.»

Galeriden kalın bir erkek sesi, «Haydi be yahu, ne göstereceksen göster artık» diye bağırdı.

Karalambide salonda yükselen gülüşmelerin kesilmesini bekledi. Sonra sesin geldiği tarafa doğru başını kaldırarak, «Bir kaç dakika sabredin» diye seslendi. «Bay., bay..» Elini alnına koydu, bir kaç saniye kıpırdamadan durdu. Sonra elini indirdi, kendine güvenen bir edayla, «Siz Posta dağıtıcısı Bay Schulz» dedi.

Seyirciler arasında heyecanlı bir dalgalanma oldu. «Nasıl bildi?» «Nerden bildi?» ve «Numara yahu! Danışımlı iş bu!» sesleri duyuldu.

Karalambide bu seslere aldırış etmeksizin konuşmasına devam etti. «İkinci önemli görüş de, ruh dünyasının bütün görüntülerini maddeci bir ilim anlayışıyla açıklayarak, bunların medyum olarak kullanıla n bir insanın şuur altından gelen anlamsız söz ve davranışlar olduğunu kabul etmektir. Bu görüş de tamamen yanlıştır. Zira bir çok medyumların şuur altlarıyla ilgisi olmasına imkân bulunmayan bazı bilgileri ortaya döktükleri çok sık görülen hallerdendir. Kendilerine tamamen yabancı şahıslar hakkında bilgi vermişler, hiç bümedikleri dillerde konuşmalar yapmışlar ve buna benzer ilişkileri olmayan durumlarda açıklamalarda bulunmuşlardır. Üçüncü önemli görüş ise, normal şartlarda kısanlara kendilerini göstermeyenlerin ve ölülerin ruhlarıyla bir ilişki kurmanın mümkün olduğu bunun da ancak bir medyum, yani bir aracı şahıs yoluyla yapılabileceğidir? Sayın bayanlar ve baylar, işte bu görüş benim de görüşümdür.»

Adam öne doğru bir adım attı ve bakışlarını salonda dolaştırdı. Sesini yükselterek, «Denemelerime başlamadan önce» dedi, «çok önemli iki meseleyi açıklamak isterim. Göreceğiniz her şey tabii olarak meydana gelecektir. Görünen şey tabiidir, onda tabiat üstü bir özellik aramak boşunadır. Ancak bugünkü ilmin bu konuda yeteri kadar veya hiç bilgisi olmadığı düşünülebilir. Kendi şahsımla ilgili olarak da, tabiat üstü hiç bir tarafımın olmadığını özellikle belirtmek isterim. Şimdi sizlere akıl erdiremeyeceğiniz bazı şeyler göstereceksem, bunun sadece bilgime ve tecrübeme bir de şu anda aranızda bulunan medyumların isteyerek veya istemeyerek bana yapacağı yardımlara borçlu olacağım. Medyum dediğimiz kişilerin hemen hemen hep-

si böyle bir kabiliyetleri olduğundan habersizdirler. Ama ben şimdi onların varlığını hissetmekteyim. Nerde oturduklarını ve kimler olduğunu da biliyorum. Ve onlar birazdan bana yardım etmek üzere sahneye geleceklerdir. Gösterimin bütün yükü ve şerefi onlara aittir. Ben ise, sayın bayanlar baylar, sizin gibi normal ve alelade bir insandan başka bir şey değilim.»

Bu konuşmadan sonra olup bitenler herkesin merakını uyandıracak şeylerdi. Birbiri ardından yapılan hiç duyulmamış, kimsenin akıl erdiremediği gösteriler ve bunların hızlı temposu kısa zamanda bir hayranlık havasının salonu kaplamasına sebep olmuştu.

Karalambide, «Şimdi telepatiye bir örnek» diyerek salona baktı. «Seyirciler arasındaki bir baya emrediyorum, buraya gelsin!»

Salonun orta koltuklarından birinde oturan genç bir adam yerinden fırlayarak, hızlı adımlarla sahneye yürüdü. Karalambide, genç adamı sahnede karşılayarak, «Sizin adınız.... Erich Holberg» dedi. «Mesleğiniz... bu şehirde bulunan bir fotoğrafçının yanında çalışıyorsunuz. Eviniz.... Augusta sokağı 34 numarada. Buyrun, şu divana uzanın!»

Genç adam denüeni derhal yaptı. Karalambide elleri-ni yere paralel olarak adamın başının üstünde tuttu ve' «Holberg şu ana kadar benim tanıdığım birisi değildi dedi. «Bundan şüphesi olan var mı? O halde şimdi herkese soruyorum, adını benim ağzımdan duymak' isteyen var mı?»

Bir kaç kişi yerlerinden kalktılar. Karalambide, her birinin adını, doğduğu tarihi ve adreslerini söyledi. Seyirciler arasında büyük bir heyecan dalgalandı.

Mısırlı, «Bu ne sihirbazlıktır, ne de her hangi bir hile» diye görüşünü açıkladı. «Açıklaması da çok basit. Ben «adınız» diye seslendiğim zaman, hitap ettiğim kimse hemen.

kendi kadını düşünüyor. O anda ben düşüncesini okuyuveriyorum. Her zaman yüzde yüz başarı olmaz, ama bugün seyirciler arasında mükemmel medyumlar olduğu için başarım tam olacaktır. Aranızda bulunan çok genç bir bayanın bunlardan biri olduğunu seziyorum. Kendisi farkında değil ama birazdan sahneye gelecek ve mükemmel bir medyumun ne demek olduğunu sizlere gösterecektir. Bu arada divanda yatan medyum Holberg'in kendinden geçerek verici durumuna geldiğini haber vermek isterim.»

Karalambide, genç adamın başı üstünde tuttuğu ellerini indirdi. Divanın yanından çekildi. «Ellerini üstüne koyarak masa oynatmayı hepiniz duymuşsunuzdur. Aynı şeyi ben şimdi düşünce gücüm ve medyum Holberg'in yardımıyla yapacağım.»

Sahnenin ortasındaki büyük masa kendi kendine oynamağa başladı. Az sonra üç sandalye de sallanma hareketine katılmıştı. Hareketler gittikçe hızlandı, masayla sandalyeler bulundukları yerden ayrılıp sahnenin içinde çeşitli yönlerde gidip gelmeğe başladılar.

«Bu gösteride herhangi bir hile olabileceği kuşkusunu yok etmek için birkaç bayı sahneye davet ediyorum! Mümkünse birkaç tane de köpek getirsinler.»

Sahnede oynayıp duran eşyaların çıkardığı gürültüyü bastırmak için Karalambide bağırarak konuşuyordu.

«Çok gürültü yapıyorlar, değil mi?» diye sordu. «Artık biraz dinlensinler, ama havada, yerden birkaç karış yukarda kalsınlar.»

Maşayla sandalyeler söylediği şekilde havada kaldılar.

«Bu ana kadar medyumun içinde bulunan göksel vücud şimdi ortaya çıkmış bulunuyor ve masanın arkasında durmaktadır.»

Karalambide ışıklara bir işaret yaptı. Salondaki ışıklar söndü. Sahne donuk, mavi bir ışıkla aydınlandı.

Seyircilerin arasından sinirli bir kadın sesi, «Ben görüyorum!» diye bir çığlık attı.

Karalambide, «Göremiyenler renkli camlarını kullansınlar!» buyruğunu verdi.

O zaman bütün salonu heyecanlı bağrışmalar kapladı. Çünki herkes ayni şeyi görmüş bulunuyordu. Masanın arkasında gittikçe daha da belirginleşen beyaz bir şekil durmaktaydı. Sonra ansızın bir duman gibi harekete geçerek masanın arkasından ön tarafa kaydı.

Bu sırada seyirciler arasından gelen dört adam, sahnenin merdivenlerini çıkmış bulunuyorlardı. Aralarında tanınmış bir doktor ve şehir müzesinin müdürü olan Profesör Pandolf da vardı. Elinde kocaman bir buldog köpeğinin kayıışnı tutuyordu. Bu buldogtan başka bir de küçük bir süs köpeği getirilmişti. Sahibinin kucağında duruyor, gözlerini sahneden ayırmıyordu.

Karalambide neşeli bir tavırla onlara seslendi: «Buyrun, yukarı gelin! Merak etmeyin, göksel vücutlar tehlikeli değildir.»

Pandolf ile Doktor hızlı adımlarla merdivenden çıkıp sahneye girdiler, öteki iki adam ise çekingen adımlarla arkalarından geldiler. Profesör Pandolf, görüntünün üzerine doğru yürüyünce iri buldog acı acı havlamağa ve kuyruğunu bacakları arasına sıkıştırarak sahibini geldikleri yöne doğru sürüklemeğe başladı. Küçük köpek ise beyaz hayale doğru sinirli bir havlayış tutturmuştu.

Karalambide mağrur bir edayla, «Hayvanların sinirlenmesini gördünüz» diye bağırdı. «İşte size görünen şeyin bir hayal olmayıp bir gerçek varlık olduğunun canlı ispatı! Ve artık Holbergin göksel vücudunu yerine yollayalım. Bakın, kaybolmağa başladı bile.»

Karalambide, hafif bir sis tabakası içinde kaybolan görüntüyü gösterdi Bu deneme başka bir sonuç vermeden

sona ermiş bulunuyordu. Göksel varlık Holbergin vücuduna dönmüştü. Genç adamın medyumluk kabiliyetinin fazla olmadığı anlaşılıyordu.

Salonun giriş kapılarının birinde yüksek sesle konuşmalar oldu. Öyle ki bir an için Karalambide'ın ne dediği anlaşılamadı. Sadece Holberg'in kendine gelerek ayağa kalktığı ve el sıkışıp sahneyi terkettiği görüldü. Basit elbiseler giymiş, kaba yapılı ve her haliyle galeri seyircisi olduğu anlaşılan bir adam, kendisini salona bırakmak istemiyen tiyatro görevlisini kenara iterek sahneye doğru yürüdü.

Karalambide, «îşte ikinci medyum!» diye bağırdı. «O da benim zihnimden yaptığım çağrıya boyun eğmiş bulunuyor. Şu taraftan da üçüncü medyumumuz geliyor. Bu üçüncünün çok güçlü bir medyum olduğunu hissediyorum.»

Bütün bakışlar salonun en arka sırasından ayağa kalkarak, danseder gibi hafif bir yürüyüşle ilerleyen genç bir kıza çevrildi. Salona zorla girmiş olan adamdan bir kaç saniye sonra, genç kız da sahneye çıktı.

Tiyatro müdürü Rohleder, başrejisör Molariye döndü.

«îşte bu hoşuma gitmedi.» dedi. «Artistlerimizden birinin böyle bir denemeye katılması can sıkıcı bir durum.

Baron, müdürün yüzüne baktı. «Ne diyorsunuz? Sizin artistlerinizden mi bu kız?»

«Evet. Küçük roller ve figüranlık için alınmış bir artist. Benden önceki genel müdür kendisini bu sezon için angaje etmiş.»

Bu sırada İshail Karalambide, her iki yeni medyumu uyutmuştu. Genç kız kıpırdamadan soldaki divanda, kaba görünüşlü adam ise sağdaki divanda yatıyordu.

Sahnedeki bütün ışıklar söndürüldü. Her taraf karanlığa gömüldü. Sonra soluk ışıklar veren, sise benzer iki ha-

yal belirdi. Önce birbirlerine bağlı gibiydiler, fakat bir kaç saniye içinde ayrılıp dolaşmağa başladılar.

Karalambide, «Işık!» diye seslendi.

Az önceki mavi ışık sahneyi aydınlattı. Mısırlı «Göksel varlıklar vücultlerden ayrıldılar,, diye açıklamaya baş ladı. «Sonra da bağlı oldukları vücutları değiştirdiler. Adamın göksel varlığı şimdi genç kızın vücudunda, kızınki ise adamın vücudundadır. Her iki medyum birbirlerini hiç tanımadıklarını söylemişlerdi. Onların sözlerine inanmak zorundayız. Deneme başlıyor! Herkesin susmasını rica ediyorum!»

Genç kızın kıpırdamadan yatan vücuduna baktı. «Adın ne?» diye sordu.

Narin kızın güzel ağzından kalın bir bas ses, «Karl Baumgartel» cevabmı verdi.

«Mesleğiniz?»

«Hamal.»

«Nerde?»

«Freeger ve Holz nakliyat ambarında.»

Bu sefer Karalambide hamalın vücuduna yöneldi

«Adın ne?»

Çok tatlı bir kadın sesi, «Alf Christiansen!» diye cevap verdi.

«Kaç yaşındasın?»

«Onsekiz.»

«Buralı, yani Dornburglu musun?»

«Hayır, Nordstrand'lıyım.»

«Nerde bu yer?»

«Schleswig-Holstein bölgesinin batı kıyısında bir adadır.»

«Burda ne arıyorsun?»

«Artist olarak geldim.»

«Şimdi içinde bulunduğumuz bu tiyatroya mı?»

Evet.»

«Memleketini niçin terkettin?»

«Şeyden., şeyden dolayı...»

Hamalın ağır vücudu boylu boyunca, divandan bir kaç karış yukarı kalktı.

Karalambide, «Işığı söndürün!» diye bağırdı. Verilen emir hemen yerine getirildi. Karanlık sahnede donuk ışıklı sise benzer iki hayalin birbirine karıştığı görüldü. Sonra sahne yeniden aydınlandı. Aynı anda hamal yerinden fırlayarak, etrafına korkulu gözlerle baktı. Koşarak sahneden indi ve yine koşar adımla salondan dışarı çıktı.

Seyircilerde büyük bir huzursuzluk görülmeğe başlamıştı.

Karalambide heyecanlı bir sesle, «Bay Baumgartel'ın medyumluk gücü denemeye devam etmeğe yetmedi» diye durumu açıkladı. «Öteki medyumun ise rahatça yattığını hepiniz görmektesiniz. Onun göksel varlığı şu anda dünyasal vücuduna dönmüş bulunuyor.» Konuşmasını birden keserek elini kıza doğru uzattı. Keyifli bir edayla, «Yeni bir görüntü!» diye bağırdı.» Medyum'dan ektoplazma (x) fışkırıyor!»

Medyumun ağzından, burnundan ve vücudundan incecik tüle benzer bir kitlenin çıktığını ve masanın üzerinden bütün sahneye yayıldığını herkes görüyordu. Mısırlının da heyecan içinde bulunduğu belli oluyordu. Konuşmağa başlayınca sesinin titrediği duyuldu:

«Ektoplazmanın kitlesi çok büyük. Bu kadar büyüğü görülmemiştir. Şimdi yeni bir denemeye girişeceğim, ölülerin göksel varlıklarını... kendileri istemeseler dahi, sizlere gösterteceğim. Kimi görmek istiyorsunuz?»

ikinci sırada oturan bir lise öğrencisi, «Hacıyatmazı» diye seslendi. Şehirde herkes bu ismin kısa bir süre önce ölmüş olan lise öğretmenine ait olduğunu biliyordu.

Arka taraftan başka bir ses, «Dük Beşinci Gottfried'i» diye bağırdı. Bu da halk tarafından çok sevijen bir adamdı. Son Dük'ün babasıydı ve birkaç yıl önce ölmüştü.

Galeriden gelen üçüncü bir ses, «Bileyici Willy!» dedi. Bu da üç yıl önce ölmüş olan ve bütün şehrin tanıdığı ihtiyar bir makas bıçak bileyicisiydi.

Başka istekde bulunan çıkmadı.. Karalambidenin kızın vücudu üzerine eğilip ellerini ve dudaklarını oynattığı görüldü.

Herkes soluğunu kesmiş heyecanla bekliyordu. Koca salonda çıt bile çıkmıyordu. Sonra bütün seyircilerde kıpırdanışlar başladı. Birkaç kişi hafif çığlıklar kopardılar. Birçokları renkli camları gözlerine tuttular. Ve herkes sahnede olanları gördü:

Sahnedeki masanın arkasında duran üç sandalyede, ektoplazmanın sisine rağmen yine de açıkça görülebilen üç hayal belirmişti. Ortadaki sandalyede Dük Beşinci Gottfried, sağında lise öğretmeni, solunda ise ihtiyar bileyici oturuyordu.

Sahnenin kenarındaki iki köpek ulumağa başladı. Bazı kadın seyircilerin kucağında sakin sakin duran birkaç kedi acı acı miyavlıyarak sahiplerinin elinden kurtulup yere atladılar ve hızla dışarı kaçtılar. Bir çığlık duyuldu ve bir kadın bayılarak oturduğu yerden yuvarlandı. Bayılan öğretmenin dul karısıydı.

Bir polis komseri yerinden fırlayarak salona bağırdı:

«Gösteriyi yasaklıyorum! Seyirciler derhal tiyatroyu boşaltsınlar!»

Aynı anda sahnedeki üç hayal kayboldu.

Korkunç bir gürültü ortalığı kaplamıştı. Galeriden, balkondan bağrışmalar ve ıslık sesleri duyuldu. Halk ti-

yatrodan gitmek istemiyordu.

Karalambide, gösterisin böyle biçimsiz bir şekilde sona ermiş olmasını umursamıyan bir tavırla durmaktaydı. Baronla göz göze geldiler. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Perdenin kapanmasıyla seyircilerin bakışlarından kurtulmuş oldu.

Karalambide, genç kızla birlikte sahneden çıktı. Alf Chrıstiansen'i Baronla tanıştırdı. Akşam yemeğine davet edildiği zaman Alf çok sevindi.

Perde kapanmış ve önündeki çelik perde de indireli hayli zaman geçmişti, ama tiyatroda hala insanlar vardı.

Bunların arasında açık sarı saçlı mavi gözlü, yüzü _güneşten yanmış, geniş omuzlu bir genç duruyordu. Her haliyle bir denizci olduğu belli olmaktaydı.

Birkaç gün önce gördüğü ve üzerinde çok derin bir etki yapmış olan güzel kızı bugün yeniden görmüştü.

Şimdi ise tiyatronun önünde duruyor ve bekliyordu.

Adı Klaus Putbreese idi. Kuzey Almanya kıyılarında bulunan bir balıkçı köyünde doğmuş ve büyümüştü. Babası kaptan, annesi bir kaptan kızıydı. Bu durumda onun da denizlere açılmak istemesinden daha tabu bir hareket olamazdı. Onbeş yaşındayken bir hafif yelkenliye miço olarak girdi ve Güney Amerikanın batı sahillerini dolaştı. İkinci yolculuğunu daha büyük bir yelkenliyle Avustralyaya yaptı. Artık yardımcı tayfa olmuştu. Sonra tayfa oldu. Tam dört yıl çeşitli yelkenlilerde ve vapurlarda çalışarak, yeryüzünün bütün sularında dolaştı.

Bu sarada babası Kaptan Putbreese ölmüştü. Annesinin yanma dönerek, kasabalarında bulunan denizcilik okuluna girdi. Bir yıl okuduktan sonra dümenci diploması aldı. Sonra iki yıl büyük vapurlarda üçüncü, ikinci ve nihayet birinci subay olarak hizmet gördü.

Bu arada bir miktar para biriktirmişti. Bu parayla Lübeck şehrinde altı ay süren kaptanlık kursuna katıldı. Sınavları başarıp açık deniz kaptanlığı diplomasim aldığı gün annesinin öldüğünü duydu. Köyüne gidip annesinden kalan küçük evi sattı ve büyük bir vapurun birinci subayı olarak Uzakdoğuya sefere çıktı.

Gemisi yurda dönmek üzere Yokohama'dan hareket edeceği sırada, kendisi için sürpriz olan bir haber aldı. Bir firmanın dul karısı olarak Dornburg şehrinde oturan halası ölmüştü. Çocuğu olmadığı için bütün mirası ona kalıyordu. Miras çok bir şey değildi, ama yine de küçük bir servet sayılırdı......**www.cizgiliforum.com**

Gemisi Bremen'e vardığında kendisini bir başka sürpriz bekliyordu. Bağlı bulunduğu acenta, küçük bir vapurda kaptanlığın boşalmış olduğunu söyledi ve 25 yaşındaki delikanlıya bu işi teklif etti. Üç hafta sonra gemi süvarisi olarak sefere çıkması gerekiyordu. Dornburgdaki miras işini halletmesi için yeteri kadar zamanı var demekti.

Gece geç vakit Dornburg'a gelerek bir otele indi. îki gün sonra öğle üzeri miras işinin bütün formaliteleri tamamlanmış, bir kısmı hisse senedi ve tahvil olan 22 bin marklık mirası cebine koymuş bulunuyordu. Hemen oteline döndü. Yarım saat sonra Bremene kalkan bir tren olduğunu öğrenip telâşla bavulunu hazırladı ve istasyona gitmek üzere yola çıktı.

O zaman inanılmayacak bir şey oldu.

İstasyon tarafından gelen genç kızı gördü. Güneş ışığında ışıl ışıl yanan saçları gözüne çarpmasaydı, belki de yüzüne hiç bakmadan yanından geçip gidecekti. Kız şapkasım elinde tutuyordu. Hafif sonbahar rüzgarıyla uçuşan kızıl saçları, güneş ışığında dalgalanan alevlere benziyordu.

Kız hiç bir şeyin farkında olmaksızın yanından geçti..

Genç adam bir an durakladı, kızın ardından baktı ve yürüyüşündeki zarifliğe hayran oldu. Böyle danseder gibi hafif adımlarla giden bir kimseye o ana kadar rastlamamıştı.

Sonra toparlandı, hızlı adımlarla istasyona girdi. Gişeden biletini alıp kalkmak üzere olan trene bindi. Pencere kenarında iyi bir yer bularak oturdu.

Köşesinde arkaya yaslanıp gözlerini yumdu. Kızın yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu. Bu yüzde kendisini bu kadar etkileyen şeyin ne olduğunu bulmağa çalıştı. Alev rengi gür saçları mı? Açık yeşil iri gözleri mi? Tatlı kırmızı rengiyle insanda öpmek arzusu uyandıran güzel dudaklar mı?

Perondaki hareket memurunun «Tamam!» diye bağırışı, Klaus Putbreese'yi dalmış olduğu düşüncelrden uyandırdı. Tren ağır ağır ilerlemeğe başlamıştı. O zaman Klaus bavulunu kaptı ve yolcuların hayret dolu bakışları önünde kompartmanın kapısını açıp yere atladı. Kendi yaptığı harekete kendisi de şaşarak, son vagonu gözden kayboluncaya kadar giden trenin arkasından baktı. Sonra kararlı adımlarla istasyondan çıktı. Postahaneye giderek acentasına şu telgrafı çekti:

«Burdaki işlerim bir süre daha kalmamı gerektiriyor. Teklif ettiğiniz süvarilik görevinden vazgeçmek zorundayım. En kısa zamanda durumumu size bildiririm, özür dilerim. Selâmlar. Putbreese.»

Oteline dönüp kalmış olduğu eski odasını yeniden tuttu.

Ertesi günü sabahın erken saatlerinden akşam geç vakitlere kadar oradan oraya dolaşarak meçhul kızı aramağa koyuldu. Her seferinde eli boş dönüyor ve her geçen gün içinde büyüyen bir şüphe, ona biraz daha fazla ıstırap veriyordu. Ya kız buralı değilse, ya sadece burdan geçip giden bir yolcuysa?

Beşinci günün akşamı tiyatronun önünden geçiyordu. Kapı önünde birikmiş kalabalığı gördü. Ne oynadığmı soruşturmak ihtiyacını bile duymadan, içeri girdi. Gişenin önündeki uzun kuyruğa katıldı. Biletini aldıktan birkaç dakika sonra gişe, her yer satılmıştır elvhasmı asarak kapandı.

İçerde hiç beklemediği bir mucize oldu. O kızı tekrar gördü. Adını, işini, nereli olduğunu öğrendi. Ve ilk kez de sesini duydu.

Şimdi ise tiyatronun önünde bekliyordu. Alf'ı uzaktan da olsa bir defa daha görmek işitiyordu. Burda beklemekte arzu ettiği şeye erişemiyeceğini anladı. Birden tiyatroların arka kapısı olduğu aklına geldi. Tiyatroda çalışanlar daha çok bu kapıdan girip çıkıyorlardı.

Koşar adımla arka taraftaki kapıya gitti. Gerçekten burda bir kapı vardı. Bu kapının önünde durmakta olan çok lüks bir otomobil tam o sırada hareket etti. Üniformalı şoförün yanında, ceketinin yakaları sırma işlemeli bir uşak oturmaktaydı.

Klaus Putbreese'nin gözü önünden kayıp geçen otomobilin sağ penceresine ilişti. Gördüğü şeyle irkildi, olduğu yerde donup kaldı. Damarlarındaki bütün kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti. Boğazı yanıyor, dizleri titriyordu.

Sokak fenerinin ışığında, otomobilin içinde oturan Alf Christiansen'i görmüştü. Durum apaçıktı: Bu genç ve güzel varlığın zengin ve soylu bir sevgilisi vardı.

Adımlarını sürüyerek telgraf çekmek üzere postahaneye yürüdü.

3. Bölüm

Baron Beo von Hasseltin şatosuna vardıkları zaman,

Karalambide genç kızın denemelerden ötürü hayli yorgun olduğunu hissettiğinden, bir süre dinlenmesi gerektiğini söyledi. Alf, *bizzat* Baron tarafından bir yatak odasına götürüldü. Orda bir divana uzandı. Ve hemen uyudu.

Yarım saat sonra kalktığında bütün yorgunluğu kaybolmuş bulunuyordu. Kapı açılarak içeri sarı benizli, ufak tefek bir adam girdi. Sessiz adımlarla kıza yaklaşarak dostça gülümsedi.

«Ben, Peng. Baronun uşağı. Size getirdim elbise ve ayakkabı.»

Sarı benizli adam, çeşitli büyüklükte birkaç çift ayakkabıyı halının üstüne koydu. Hepsi de Doğu ülkelerine ait ayakkabılardı. Adam tekrar sırıttı.

«Baronun kolleksiyonundan. Ve bu da elbise. Tonking'in ince ipeklisi.»

Koyu mavi renkli, harikulade bir ipekli kumaşı Alfın önünde açtı. Kumaşın üstünde ayni renkte çiçekler ve kuşlar vardı.

Endonezyalı kumaşı göğsüne bastırarak, «Güzel, değü mi?» diye sordu. «Baronda böyle güzel kumaş çok. Uzak yerlerden getirdi bunları. Baron kendisi seçti bu kumaşı. Bayanın kızıl saçlarına çok yakışacak dedi.»

Alf, uşağa çaresiz gözlerle baktı. «Çok güzel ama, elbise değil ki» dedi. «Nasıl giyebilirim onu.»

«Ah, Peng giydirir size.» Sarı benizli adam, cebinden makas ve iğne çıkararak gülümsedi. «Kumaşı 'böyle sararız... böyle., sonra burdan keseriz., burdan da.. Burasını da dikeriz., burasını da..»

On dakika geçmeden elbise bitmişti. Alf'ın henüz çocukumsu narin vücuduna sımsıkı dolanan kumaşın rengi bir kat daha güzelleşmiş, üzerindeki renkli motifler bir kat daha değer kazanmıştı.

Peng, kendisine verilen görevi yerine getirdiğini ve

işini bitirdiğini Barona haber vermek üzere dışarı koştu. Az sonra genç kızı salona götürmek üzere Baron gelmişti.

Alf'ın kılığını gözden geçirdikten sonra, hoşnut bir edayla gülümsedi. «Genel müdürünüzün gözleri kamaşacak» dedi.

«Nasıl, genel müdür de burda mı?»

«Tabii. Hem genel müdürünüz, hem de başrejisörünüz Molari.»

Beo von Hasselt kolunu genç kıza uzattı. Uzun koridorlardan ve merdivenlerden geçirerek salona götürürken bazı bilgiler vermeyi de ihmal etmedi. «Önce sizi kuzinim Prenses Klementine'e takdim edeceğim, önünde hafifçe diz çöker ve kendisine altes diye hitap edersiniz. Yaşlı fakat çok tatlı bir kadındır. Bu kadarcık bir zahmet size güç gelmese gerek. Bir de doktorumuz Bayan Janoczek var. Profesör Pandolf, şu kocaman buldok köpeğiyle sahneye çıkan profesörle karısı da davetlimdir. Karısına Dornburg'da herkes Güzel Helena der.»

Misafirler salonda sohbet ediyorlardı. Alf'ın içeri girişi bütün dikkati onun üzerine çekti. Hepsi genç kızı gösteriden tanıdıkları halde, böyle bir muhitte tekrar karşılaşmayı ummadıkları için şaşırdılar. Hele üstündeki şahane elbise hepsinin hayranlığını topladı.

Bütün gözlerin kendisine çevrilmiş olmasına rağmen, Alf serinkanlılığını kaybetmedi. Hiç bir yapmacığa kaçmadan, tabii haliyle kişiliğini hemen kabul ettirdi.

Prenses Klementine narin yapılı, yaşlı bir bayandı. Alf'ı görür görmez ondan hemen hoşlandı. Dr. Janoczek yanında duran Profesör Pandolf'a, «Görülmüş şey değil bu» diye fısıldadı. «Ama pek de yakışmış doğrusu.»

Genel Müdür Rohleder soğuk bir bakışla kızı süzdü. Tatsız bir gülümsemeyle, «Ah, siz de mi burdasınız» dedi. «Adınız nasıldı? Ha, sahi.. Christiansen'di.»

Ayni anda uzun boylu, yakışıklı bir adam kıza yaklaştı. Bakışlarını görünce genç kız, nedenini bilmeksizin ürperdi.

Bu adam Tiyatronun başrejisörü Bert Molariydi. Bir defa bürosunda kendisini görmüştü. Şehirde ona Güzel Molari adını takmışlardı. Yüzündeki yumuşak hatların gerisinde, kaba davranışlara elverişli görünüşü olan bir tipti. Kendisinin şehirdeki birçok kadınla macerası olduğu da söylenirdi.

Enli yüzünde sakal veya bıyık yoktu. Gür saçlarını zamanın modasına uyarak ondüle ettirmişti.

Daima bir takım pozlar takınır, daima sahnedeymiş gibi konuşur ve her zaman ön plâna çıkmasını bilirdi.

Tiyatro ve edebiyat üzerindeki geniş bilgisiyle çok kimseyi hayretten hayrete düşürmüştü. Ama bu bilgiden çok, iyi bir hafızası olduğunun belirtisiydi.

Beo von Hasselt bu adamdan pek hoşlanmazdı. Onun her zaman kendine çok güvenen tavırlar takınmasından rahatsız olurdu. Bir erkek olarak da bu Molarinin bazı kadınlar üzerinde etkili olmasını bir türlü anlıyamazdı.

Bazı kadınlar üzerinde!

Kadınların bir çoğu onu reddetmişlerdi.

Alf'da da öyle oldu. Adama karşı nerdeyse nefret diyebileceği bir his uyanmıştı içinde.

Molari bir parça yukardan bakarak, «Ah., figüranlık için gelen küçük bayan!» dedi. «Bu renkli muhit içinde kendinizi nasıl hissediyorsunuz?»

Alf, Bayan Doktorun Molarinin sözlerini duyduğunu ve buna ne cevap vereceğini merakla beklediğini farketti. Hemen toparlandı, şakacı bir edayla gülümseyerek, «Ah» dedi, «Sayın Başrejisörümüz kendimi nasıl hissettiğimi mi soruyorlar? Nasıl diyeyim... bize göre bir yer değil. Siz de tabii ayni hissi duyuyorsunuzdur.»

Bayan Doktor arkasını döndü. Gülmemek için kendini güç tutuyordu. Doğrusu kız taşı tam gediğine koymuştu. O da bu Molarinin kibirli suratında, çok kısa bir an için de olsa, afallamanın belirtisini görmüştü.

Genel Müdür Rohleder de, genç kızın Başrejisöre vermiş olduğu cevabı duymuş ve pek hoşlanmıştı. O da Molari'den hoşlanmazdı. Zaten kendinden başka kimseden hoşlanmazdı. Ama kızın sözü onu pek keyiflendirmişti.

«Bu küçük pek hoş» diye kikirdedi. «Molarinin ağzının payını verdi.»

Bayan Doktor, Alfın yanına gelip kolundan tuttu ve ordan uzaklaştırdı, iki kadın tatlı bir konuşmağa daldıkları zaman, arkalarından bakan Molarinin gözlerindeki kini göremediler.

*
**

«Siz bizim Tatlı Dosttan pek hoşlanmadınız galiba?»

Alf, «Hayır» cevabını verdi. «Nedense ondan ürktüm Bayan Doktor. Eğer... eğer nefret etme kabiliyetim olsaydı, bu adamdan nefret ederdim.»

Bayan Doktor hayretle kızın yüzüne baktı.

«Bu kadar kötü mü? Bazan insanın sinirine dokunan halleri ve yapmacıkları vardır, bunu kabul ederim. Pek de kibirlidir, ama çok hoş bir adam olduğunu da söylerler. Ben onu bazı toplantılarda gördüm. Pek tanımıyorum. Sık gördüğüm birisi de değil.»

«Ben sadece küçük bir sahne sanatçısıyım. Ve bu işe daha yeni başlıyorum. Üstelik rastgele bu mesleğe girmiş bulunuyorum. Oysa hayat yolumu bambaşka bir yönde yürümek isterdim. Ama madem ki bu işe girdim, birşeyler başarmak isterim. Bunun için de çok şeyler öğrenmek ve yetişmek zorundayım.»

«Çok güzel. Burda umduğunuz gibi yetişirsiniz sanıyorum.»

Alf başını salladı. «Hayır, pek sanmıyorum. Çünki burada ilk öğrendiğim şey, yalnız başına bir şey yapılamıyacağını anlamak oldu. Birisinin, ya Genel Müdürün, ya da Bay Molarinin himayesine sığınmak gerekiyor.»

«Ve siz ise ikisinden de hoşlanmıyorsunuz, değil mi?»

Genç kız, «Evet» diye fısıldadı. «Kendimi çok zorladım, bir takım duygularımı yenmek için çok uğraştım, fakat her iki adama bir türlü ısınamadım. Bu yüzden... burada ancak çok kısa bir süre kalabileceğimi de biliyorum.»

«Hemen böyle karamsarlığa düşmeyiniz. Baron von Hasselt var. Çok dürüst bir insandır o. Üstelik size değer verdiğini göstermiş bulunuyor. Güçlüklerle karşılaşırsanız, hemen ona başvurun. Namuslu bir adamdır ve size derhal yardım edecektir. Hem karşılığında hiç bir şey beklemeden. İnanın bana!»

«Verdiğiniz öğütten dolayı size çok teşekkür ederim Bayan Doktor.»

«Sonra ben de varım. Beni de aklınızdan çıkarmayın Sonra genel müdür... uzun zaman iş başında kalabileceğini sanmıyorum.»

«Ama ben sanıyordum ki anlaşması...»

«Dört yü daha uzatıldı. Evet, burası doğru. Fakat bazan bambaşka bir engel ortaya çıkabilir.»

«Hasta gibi bir görünüşü var.»

Bayan Doktor ciddi bir edayla, «öyledir» dedi. «Sandığından çok daha hastadır.»

Hepsi birbirinden lezzetli yemeklerin yenilmesinden sonra, şatonun batı tarafındaki salona geçildi. Burası Beo'nun genel müdürü İlk gelişinde kır manzarasını göstermek için götürmüş olduğu şömineli odaydı. Vakit gece yarışma yaklaşıyordu.

Geceleri biraz serinlik çöktüğü için şöminede iri kü-

tükler yanmaktaydı. Yarım daire şeklinde dizilmiş antika koltuklara oturuldu.

Karalambide saatini çıkararak, «Trenimi kaçırmamalıyım» dedi.

Baron, «Tren için endişe etmeyin Profesöı» diyerek gülümsedi. «Tam bir saat zamanınız var. Vaktinde istasyona gitmenizin sorumluluğunu ben üzerime alıyorum.»

Prenses Klementine «Ah ne yazık» diye üzüntüsünü belirtti. «Mutlaka bu gece yola çıkmanız mı gerekiyor?»

«Ne yazık ki yolculuğumu erteliyemem Altes. Köln ekspresine yetişmeliyim. Çünki yarın akşam Pariste çok önemli bir konferansa katılmak zorundayım. Halka yapılan bir gösteri değil, tamamen ilmi bir toplantı.»

Sonra ilmi seviyede bir sohbet başladı. Beo ile îshail Karalambide yakındoğuda yapılan araştırmaları konuşuyorlardı, özellikle Palmira'da yapılan ve tarihle dil tarihi araştırmaları için yepyeni hareket noktaları veren kazılardan söz edildi. Karalambide Arami diliyle yazılmış bir anıttan bazı sözler okudu ve tercüme etti.

Şehir müzesinin müdürü ve ayni zamanda tanınmış bir arkeolog olan Profesör Pandolf konuylar ilgilenerek, «Arami dilini de biliyor musunuz?» diye sordu.

«Tabii. Yakındoğu dilleri benim asıl sahanıdır. Aramice'den başka ibrani, eski arapça ve farsça dilerini de bilirim. Bu dilleri tam olarak öğrenmem, ruh üzerine yaptığım araştırmalarda büyük yararlar sağlamıştır. Özellikle Aramice bilmem, geleceği keşfetme kabiliyetinde olan birisiyle tanışmama imkân vermiştir.»

Salondakilerin hepsi merakla bakıştılar.

Doktor Janoczek, «Birisiyle tanışmak mı?» diye sordu. «Ne demek yani? Bir falcı filan mı?»

Karalambide gülümseyerek saçsız başını salladı. «Sizin anladığınız manada değil. Yaşayan bir kimseden söz

etmiyorum. Bu bir adamın göksel ruhudur. Aramice adı Tabel olan birisinin ruhu.»

«Ah çok ilgi çekici! Bize Tabel'i anlatınız!» diye kadınlar bağrıştılar.

Karalambide başını eğdi. «Tabel, Hazreti İsanın zamanında Genezaret gölünün kıyısındaki Tiberias şehrinde yaşadı. Bu dille kendisi benimle konuşur. Ancak çok güçlü bir medyumun aracılığıyla. Meselâ Bayan Christiansen gibi çok güçlü bir medyumun yardımıyla. Böyle bir medyum olursa gelecek şeyler hakkında bilgi vermekten hiç' kaçınmaz.»

Bayanlar, Karalambidenin etrafını çevirdiler. Hepsi de gelecek hakkında bazı şeyler öğrenmek istiyorlardı. En meraklısı ise baylardan biri, Bert Molariydi.

Karalambide «Medyumsuz olmaz» diye kendini savunuyordu. «Bayan Christiansene ise böyle bir şey teklif edemem. Çünki bugün gerçekten çok yoruldu.»

Güzel Helena, «Ama hiç de yorgun görünmüyor» diye protesto etti. «Öyle değil mi, sevgili Christiansen? Ne olur bizi kırmayın, bu işi kabul edin...»

Alf utangaç bir edayla kabul etti. O zaman Karalambideyi de razı ettiler. Mısırlı sekiz tane kartvizit büyüklüğünde beyaz karton ve bunlara göre zarflar istedi. Bir de dolmakalem. Baron istenilenleri derhal getirtti O zaman Alf'ı küçük bir masanın önüne oturtarak, dolmakalemi eline verdi.

«Şimdi hepinizden yerinize oturmanızı ve ağzınızı açmamanızı rica ediyorum!»

Bir kaç saniye sonra salona derin bir sessizlik çökmüştü. Adam, Alf'ın arkasına geçti, ellerini başına koydu. Genç kız kendinden geçmişti. O zaman Karalambide, ruhlar dünyasındaki arkadaşının adını üç defa tekrar etti :

«Tabel... Tabel... Tabel!»

Küçük masanın dört ayağı birden yerden kesildi, bir kaç santim yükseldikten sonra çatırdayarak yerine oturdu.

Karalambide, «Geldi..» diye fısıldadı.

Kadınlarda heyecanlı kıpırdanmalar oldu. Karalambide ses çıkarmamaları için eliyle işaret etti. Sonra Bert Molarinin yanına giderek, elini tuttu.

«Emad li, Tabel. Emat yemut gabra haden?» diye sordu.

Beo hafifçe irkildi, yanında duran Profesör Pandolf'a doğru eğilerek dişlerinin arasından, «Bugün hep tuhaf şeyler oluyor» diye fısıldadı. «Sorduğu şeyin tercümesi şudur: Söyle bana Tabel, bu adam ne zaman ölecek.»

Alf'ın ellerinin titrediği görülüyordu. Kalemi havada bir dolaştırdıktan sonra beyaz kartın üzerine yazmağa başladı. Karalambide kızın arkasına geçti. Fakat ne yazdığını göremiyordu.

Kızın yazmasının bittiğini farkedince, kartı ters yüz etti, küçük zarfına koydu. Zamkını yalayıp zarfı yapıştırdı. Tekrar medyumun elinin altına koydu.

Alf yeniden yazmağa koyuldu, önce Başrejisörün asıl adını, altına da sahne adı olan Bert Molari'yi yazdı. Bu bilginin herşeyi bilen ruhtan geldiği apaçık bir gerçekti. Oradakilerin hiç biri, hele Alfın kendisi Bert Molarinin asıl adını bilemezlerdi.

Karalambide küçük zarfı alıp ceketinin cebine attı ve ikinci kartı Alf'ın önüne koydu. Sonra Güzel Helenaya yaklaşarak elini tuttu.

«Elmas li, Tabel. Emat yemut itteta hada?»

Alf'ın kalem tutan eli yeniden harekete geçti. Karalambide ikinci kartı da okumadan zarfına koyup kapattı. Tekrar Alf'ın önüne koydu. Kız duraklaman üstüne şunları yazdı : Helene Pandolf, kızlık soyadı Mylius.

Böylece herkes için sırayla bir kart yazılıp zarflarına

konuldu. Son olarak Baronun, ondan sonra da Alf Christiansenin kendisi için kartlar yazıldı. Böylece daire tamamlanmış oldu.

Karalambide, arkadaşına teşekkür yollu bir kaç aramice söz söyledikten sonra medyumu uyandırdı. Genç kız bu sefer hiç de yorgunluk belirtisi göstermiyordu. Farkında olmadan yazdığı şeyler için fazla bir güç harcamamışa benziyordu.

Mısırlı salonun ışıklarını yaktı ve «işte böyle Bayanlar Baylar» dedi. «Şimdi rahatça sohbetine devam edebilirsiniz.»

Ama bayanlar, «Ona ne sordunuz. Kartlara ne yazıldı. Niçin bize göstermiyorsunuz.» diye sorulara başladılar.

Adam, «İnsanın geleceğini bilmesi hiç de hoş bir şey değildir» diye düşüncesini açıkladı. «Hem ev sahibimizin izni olmaksızın kendiliğimden bir şey yapmak da istemem.»

Cebindeki sekiz küçük zarfı çıkardı ve Beo'ya kendisiyle yalnız görüşmek istediğini işaret etti.

İki adam odadan dışarı çıktılar. Misafirler de kendi aralarında bu çeşit denemelerin lehinde ve aleyhinde tartışmaya giriştiler.

Yarım saat sonra Baron yalnız olarak yanlarına geldi ve bu kadar zaman dışarda kalmış olduğu için özür diledi. Treninin zamanı gelmiş olduğu için, misafirini otomobiliyle istasyona götürmüş olduğunu da ilâve etti. İshail Karalambide hepinize selâmlarını yolladı dedi.

Ama misafirlerin hepsinin aklı geleceği bildiren zarflardaydı

«Ah, sahi zarflar» diyerek Beo, onları tamamen unutmuş gibi davranışla elini cebine soktu ve zarflan ortaya çıkardı. «Profesör Karalambide onları bana verdi. Onları yanımda saklamağa hakkım olmadığını biliyorum. Fakat hepinizden şunu özellikle rica edeceğim, beni iyice dinle-

yin ve sözlerimi bitirmeden zarfları açmayın. Açacağınız zaman da iyice düşünün taşının, öyle açın.»

Baron herkesin zarfını dağıttı. Sonra sözlerine devam etti : «Tabel her birinizin geleceği hakkında bilgi vermiş bulunuyor. Fakat bu bilgi insanın asla öğrenmek istemiyeceği bir bilgidir. Dostlarım....» Beo'nun dudaklarında endişeli bir gülümseme belirdi. «Hepiniz şu anda elinizde hangi yıl, hangi ay, hangi saat ve dakikada... öleceğinizi bildiren kartları tutuyorsunuz.»

Kadınlar hafif çığlıklar kopardılar. Erkekler sıkıntılı bir halde susuyorlardı. Sadece Rohleder sinirli bir kahkaha attı.

«Bir hususu daha belirtmek isterim» diye Baron sözlerine devam etti, «Karalambide kartlardaki yazıları okumamıştır, medyumumuzun da yazılanlardan haberi yoktur, çünkü bunları yazarken kendinde değildi.»

Genel müdür tekrar güldü ve «Siz gerçekten bu hokkabazlığa inanıyor musunuz Baron.» diye sordu.

Beo'nun alnında kırışıklar belirdi. Misafirine karşı kaba bir söz söylememek için kendini güç tuttuğu belli oluyordu. Kısa bir an sustuktan sonra, «Evet inanıyorum» dedi. «İnanışımın en kesin delili olarak da şunu yapıyorum...»

Sözünün arkasını getirmeden şömineye yaklaştı, elinde tuttuğu zarfını yırtarak alevlerin üstüne fırlattı. «Hepinize dostça bir öğüt vermemi isterseniz, size sadece şunu söyleyebilirim: hepiniz benim yaptığımı yapınız.»

Molari, «Bu şekilde bizim Karalambide'nin büyük üstatlığı zedelenmemiş olur» diyerek şaka yapmak istedi.

Rohleder, «Baron» diye seslendi. «Bütün bunların çocukça oyunlar olduğunu hepinize ispat etmek için, ben de zarfımı... açıyorum.»

Bir hamlede zarfı yırtarak içindeki kartı ortaya çı-

karmıştı. Bütün bakışlar Rohleder'e çevrilmişti. Kartta yazılı olanı okudu ve ayni anda soluk benzi bir kat daha soluklaştı. Kendini gülmeğe zorlayarak :

«Burda bir takım rakamlar yazılı» dedi. «13,9,1930, 1 virgül 17. Bunu tarih olarak okursak, şey demek olur... yanılmıyorsam., bugünü gösteriyor.» Saatini cebinden çıkardı. «Ne tuhaf! Tam bu anı gösteriyor.»

Soğuk bir sessizlik ortalığı kaplamıştı. Sonsuzluğa kadar devam edecek bir sessizlik gibiydi. Sanki herkesin dili tutulmuştu. Az sonra Genel Müdürün yüzüne eski tabii rengi geldi. Saklayamadığı bir telâşla, «Görüyorsunuz işte, hâlâ yaşıyorum» diye mırıldandı.

Ayni anda Beo'da saatine baktı. Sakin bir sesle,

«Sayın genelmüdür» dedi, «galiba saatiniz birkaç dakika ileri. Benim saatim saniyesi saniyesine doğrudur. Biri onyedi geçmesine daha iki dakika var.»

Hepsinin bakışı saatini elinde tutan ve saniye göstergesinin ilerleyişini seyreden Barona çevrildi.

Bu korkulu sessizliği ilk bozan yine Rohlederin kendisi oldu.

«Dostlarım, kendinizi boşu boşuna telâşa kaptırmayın., benim gibi yapın, bu meselenin ciddiye alınacak bir yanı...»

Sözünün tamamlıyamadı. Yüzünün rengi kireç gibi oldu. Oturmakta olduğu koltuğun kenarlarına tutunarak öne doğru eğildi. Gözleri camlaşmış gibiydi. Bakışlarını kapıya yönelterek, «Affedersiniz., kendimi., iyi... hissetmiyorum» diye mırıldandı. Odadan çıkmak için ayağa kalkmak istedi.

Bayan Doktorla Profesör Pandolf ona yardım için koştular. Ama ayni anda başı önüne düştü, koltuğun kenarını tutan elleri gevşeyiverdi.

Dr. Janoczek hızlı bir hareketle yere yuvarlanmak

üzere olan vücudu yukarı kaldırıp koltuğa yasladı. Sonra da gömleğinin yakasını, ceket ve yeleğinin düğmelerini açtı. Koltuğa bir külçe gibi yığılmış olan adamın göğsüne kulağını dayadı. Bu durumda bir süre kaldı.

Tekrar doğrulduğu zaman, salonun kapısı önünde duran iki uşağa işaret etti. «Yandaki... odaya., taşıyınız!»

İki uşak Rohlederin kollarından ve bacaklarından tutup kaldırdılar. Taşımakta güçlük çekiyorlardı. Çünki kendini koyvermiş olan adam hayli ağırdı.

Bayan Doktor da uşaklarla birlikte dışarı çıktı. Herkesin yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Kimse konuşmuyor, daha doğrusu konuşamıyordu.

Ne olmuştu?

Gerçekten Karalambide, medyumu aracılığıyla ölüm saatlerini mi bildirmişti?

**

Bayan Doktor odaya dönünceye kadar beş dakika geçti. Titreyen bir sesle, «öldü» diye fısıldadı. «Kalp sektesi!»

Salondakiler korkuyla bakıştılar ve ayni anda Tabel'in bildirdiklerini düşündüler.

Prenses Klementine bir çığlık atarak yerinden fırladı, elindeki zarfı yırttı, ölünün çıkarıldığı kapıya bir bakış fırlattıktan sonra şömineye koşarak kâğıt kırpıntılarını ateşe attı.

Profesör Pandolf yavaşça karısına yaklaştı ve Helena'nın elinde tuttuğu zarfı almak istedi. «Ver onu» diye fısıldadı. «Biz de ateşe atalım.»

Fakat kadın kutsal bir hatırayı korumak istercesine kocasına engel oldu. Elindeki zarfı göğsüne bastırarak

adamdan uzaklaştı. «Hayır, ateşe atmıyacağım. Saklıyacağım.»

O an için karısının arzusuna boyun eğmekten başka çare olmadığını gören Pandolf, ayaklarının ucuna basarak şömineye gitti ve kendi zarfını alevlerin üstüne fırlattı.

Doktor Janoczek de ayni şeyi yaptı.

Bu durumda zarflarını içindeki korkunç bilgiyle birlikte saklamak isteyen üç kişi kalmış oluyordu: Başrejisör Bert Molari, Helena Pandolf ve Alf Christiansen.

Beo birkaç dakika daha bekledikten sonra omuzlarını silkti. «Siz bilirsiniz» dedi. «Kararınızı değiştirmek istemediğinize göre bu salondan çıkma zamanı gelmiştir sanıyorum. Yalnız Bayan Doktor, sizden görevli memurlar gelinceye kadar burda kalmanızı rica edeceğim. Böyle sohbetin ortasında... ansızın., ölen bir adam olduğuna göre... resmi makamlar ölüm sebebini soruşturacaklardır.»

Misafirler hafif adımlarla ve hiç bir şey konuşmaksızm salondan çıktılar.

Alf Christiansen yatağında bir o yana bir bu yana dönüyor, fakat gözüne bir türlü uyku girmiyordu. Akşamki olaylar benliğinin derinliklerine kadar etki yapmıştı.

Bir daha böyle denemelere asla katılmayacaktı.

Ansızın aklına kartlar geldi. Ne diye Beo'nun öğütünü dinleyip kartını yakmamıştı? Belki de yapılacak en doğru ve en cesurca hareket zarfı açmaktı, içinde yazılı olan şey nihayet sonunun ne zaman geleceğiydi. Bunu öğrenirse maddi hayatını ona göre düzenler ve manevi varlığını daha yüksekbir evrene göre hazırlardı.

Fakat Karalambide'nin görüş tarzına göre bir yorumlamaydı bu. Gözünün önüne Rohleder'in yüzü ve bu yüze

çöken korkunç ifade gelince, ölümü bütün dehşetiyle içinde duydu.

Bu dehşet hali iki dakika kadar sürdü. Bir insanın ölüm saatini önceden bilmesinden daha korkunç bir şey olabilir miydi? Bunu bilen birisine hayat, sürekli bir ıstıraptan başka ne verebilirdi?

Böyle bir bahtsızlığa mahkûm olmaktan kendini kurtarmak için kartı yok etmeğe karar verdi ve yataktan fırladı. El çantasını masanın üstüne boşalttı. Zarfı aradı. Ama görünürlerde zarf yoktu. Telâşla bütün ceplerini, odadaki dolapların bütün gözlerini ve her tarafı aradı. Zarfı bulamıyordu, kaybolmuştu

4. Bölüm

Klaus Putbreese verdiği kararı uygulamamıştı. Ne acentasına telgraf çekmiş, ne de Bremene gitmişti. Aksine Dornburgda kalmıştı. İlk heyecanı geçip sakinleştikten, sonra, durumu serinkanlılıkla bir daha düşünmeğe koyulmuştu.

Alf Christianseni, bir zengin soylunun lüks otomobilinde görmenin, böyle birisinin sevgilisi olduğunu düşünmekten başka türlü izahı olamaz mıydı? Durumu serin kanlılıkla karşılamak ve kız hakkında sağlam bilgiler toplamak daha doğrubir davranış olmaz mıydı ?

Hemen ertesi günü Alf'ı tekrar görmek imkânını buldu. Kız başka artistlerle sahne kapısından çıktı ve fakat onlardan ayrılarak yalnız başına yakındaki bir lokantaya gitti.

Bir binanın giriş holüne saklanarak, kız yemeğini bitirip tekrar sokağa çıkıncaya kadar sabırla bekledi. Kendini göstermemeğe özellikle dikkat ederek takibe koyuldu. Uzun

yollardan geçerek Alf'ın Gerber sokağına ve bu sokaktaki 7 numaralı köhne eve girdiğini gördü. Saatlerce bekledi, ama kız bir daha görünmedi. O zaman bu evde oturmakta olduğunu anladı.

Ertesi gün ayni şekilde kendini göstermeden kızı takip etti.

Pazartesi günü saat onbire doğru, tiyatrodan içeri girdiğini gördü. Ondan başka daha birçok erkek ve kadın ayni kapıdan içeri girmişlerdi. Hepsinin provaya geldikleri belliydi.

Üç saat kadar bekledi. Birden o gün henüz hiç bir şey yememiş olduğunu hatırladı. Midesini kazıyan açlığını gidermek için Tiyatronun hemen yanındaki küçük bir içkili lokantaya girdi.

Yemeğini yeni bitirmiş ve lokantadan çıkmağa hazırlanıyordu ki, mavi iş elbiseli üç adam içeri girdi. Birbirleriyle sinirli bir şekilde konuşuyorlardı.

İçlerinden en yaşlısı düşünceli bir tavırla başını sallıyarak, «Çocuklar» dedi, «acaba yanlış bir iş mi yaptık dersiniz?»

İkincisi öfkeyle, «Bu Molari denilen keratadan özür dilemektense açlıktan ölmeyi tercih ederim!» diye bağırdı.

En gençleri, «Haklısın yahu» diye ona katıldı. «Sırf bu adamı bozum etmek için, sahneye bir daha adımımı atmıyacağım. Görelim bakalım, yarın akşam Bir Yaz Gecesi Rüyasını oynatabilmek için Dornburgda nerden sahne işçisi bulacak?»

Tiyatro işlerine tüm yabancı olduğu halde, Klaus Putbreese durumu kavramıştı. Adamlar durmadan Molarinin adını konuştuklarına göre, anlaşılan Başrejisöre içerleyerek işi bırakmışlardı. Kaba bir şekilde azarlanmış oldukları için de işe devama hiç de istekli görünmüyorlardı.

O zaman Klaus Putbreese'nin aklına bir fikir geldi.

Hemen hesabı görüp hızlı adımlarla lokantadan çıktı.

*
**

Sahne kapısının holündeki masasına bir bekçi köpeği edasıyla kurulmuş olan Max Pampe, kapıcılık görevine başlıyalı çok az olduğu halde tiyatroda çalışanların hepsinin kendisinden nefret etmesi için gereken her şeyi yapmıştı. Bu şişman ve insanları sevmeyen adamın kapıcı olarak tayin edilmesine tiyatrodakilerin hiç biri akıl erdirememişti. Ama bu meseleyi, kalem şefi, Hippel gibi araştıranlar tayinin sebebini kolayca kestiriyorlardı. Pampe uzun zaman Ticaret Müşaviri Lüder'in çorap fabrikasında idareci olarak çalışmış, bütün fabrikayı bir kül yığını haline getiren büyük yangından sonra işsiz kalmıştı. Az sonra tiyatronun kapıcısı emekli olunca, tiyatro yönetim kurulunda üye bulunan Lüder'in isteğiyle bu işe tayin edilmişti.

Kapıcının masası önüne gelince Klaus Putbreese sert bir sesle irkildi. «Ne istiyorsun?»

Konuşan kapıcının tavrındaki küstahlığa içerleyen Klaus, ters bir cevap vermemek için kendini güç tuttu. «Bay Müdürle konuşabilir miyim?» dedi.

«Burda müdür yok. Yoksa genel müdürle mi konuşmak istiyorsun?»

«Genel müdür olsun. Onunla konuşmak istiyorum.»

«Genel müdür öldü.»

«Peki, öyleyse burasmı kim yönetiyor?»

«Siz kimi istiyorsunuz, onu söyleyin?»

Klaus sabırsızlanmağa başlamıştı. Sert bir edayla, «Burasını kimin yönettiğini öğrenmek istiyorum» diye bağırdı.

Bağırması hemen etkisini göstermişti. «Ne diye hemen

böyle kızıyorsunuz bayım? Genel müdüre, Başrejisör Moiari vekâlet ediyor.»

«Öyleyse Bay Molariyle konuşmak istiyorum.»

Pampe, yine işi yokuşa sürecek bir söz söylemeğe hazırlanırken yanlarına çok şık giyinmiş, uzun boylu, güzel yüzlü bir adam geldi.

«Aradığınız benim dostum. Ne istiyordunuz?»

Putbreese bir kaç kelimeyle, tiyatronun yardımcı işçiye ihtiyacı olduğunu az önce tesadüfen öğrendiğini, halen işsiz olduğundan çalışmaya hazır bulunduğunu anlattı.

Molari, «Peki, siz tiyatro işçisi misiniz?» diye sordu.

«Hayır. Fakat şu anda yedek usta işçiniz olmadığına göre, dürüst ve çalışkan bir insan işinize yarar diye düşünmüştüm. Hevesli bir acemi kaprisli bir ustadan daha iyidir sanıyorum.»

Molari, genç adamın sözlerini ilgiyle dinledi. Namuslu ve enerjik bir insanın sözleriydi bunlar. «Asıl mesleğiniz nedir.» diye sordu.

Az kalsın Klaus, ticaret gemilerinde subayım diyecekti. Ama kendini toparladı ve «Gemi tayfasıyım» karşılığını verdi.

«Tayfa mı. Öyleyse denizden bu kadar uzak olan şehrimizde ne arıyorsunuz.»

«Tamamen özel bir iş beni buralara kadar getirdi. Şimdi ise param bitti. Beni Bremene veya Hamburga götürecek parayı kazanmam gerek. Daha doğrusu uygun bir iş bulursam, sürekli olarak karada kalıp denize açılmamak niyetindeyim.»

Molari kapıcıya döndü. «Bu bayı sahne müdürüne götürün» dedi. «Şimdilik yardımcı işçi olarak işe başlatsın. Dürüst çalışır ve işe alışırsa çabuk yükselir.»

Başrejisör heybetli bir edayla Klausu selâmladıktan sonra dışarı yürüdü.

*
**

Açılış gecesi Klaus, verilen işleri harfi harfine yapıyor ve ordan oraya ateş gibi koşuyordu. Ama aklı başka yerdeydi. Alf Christiansenin sahneye çıkacağı anı heyecanlabekliyor, sahneler değiştikçe heyecanı gittikçe artıyordu.

Nihayet karşısındaki kuliste kızın beklemekte olduğunu gördü. Birkaç dakika sonra da sahneye girmiş bulunuyordu.

Kızın, Puck adlı orman perisiyle çok kısa süren bir konuşması vardı. Fakat sahnede öylesine hafif adımlarla yürüyor, sesi öylesine tatlı bir edayla yankılanıyordu ki, Klausun yanı başında kuliste duran Başrejisör Bert Molari gözlerini kızdan ayıramaz olmuştu.

Kız sahneden kulise girince Molari hemen karşısına çıktı. Klaus konuşmalarına kulak verdi. Rejisör kızın iki elini de tutarak şunları söyledi :

«Bravo! Hayran oldum Bayan Christiansen! Çok şahaneydiniz! Provalarda gösterdiğiniz oyunun çok üstünde bir oyun çıkardınız.»

Alf kuru bir sesle, «Teşekkür ederim» diyerek uzaklaşmak istedi.

Fakat Molari kolundan tutarak, «Bu acele de niye Bayan Christiansen?» dedi. «Biraz daha burda kalamaz mısınız?»

Kız hiç bir şey söylemeden adamın yanında durmağa başladı. Molari konuşmasına devam etti.

«Nerede eğitim gördünüz? Çok güzel konuşuyorsunuz.»

«Bu konuda özel bir eğitim görmedim. Sahneye de tesadüfen çıkmış bulunuyorum.»

«Öyleyse bütün bunları bana ayrıntılarıyla anlatmalısınız. Görünüşünüz de çok alımlı. Bu kızıl saçlarınızla... şahanesiniz.» Ellerini kızın ensesine dökülmüş saçlarına uzattı.

Kız bir adım öteye giderek, «Rica ederim dokunmayın» dedi.

«Bu ne çekingenlik böyle? Sizin bir yıldan beri sahnede çalıştığınızı sanıyordum. Hem de gezginci bir tiyatroda. Basit bir toplulukta.»

«Basit ama dürüst bir topluluktu.»

«Hoho.. Bu tutumunuzla Lulu rolüne çıkamazsınız ama.»

«Lulu mu? Nasıl bir rol bu?»

Molari hayretle kıza baktı. «Bak şu işe! Yavrucuğum, siz Wedekind'in Toprağın Ruhu eserini bilmiyor musunuz?»

«Hayır.»

Molari alaylı bir edayla, «Peki siz bu dürüst gezgincilerle klâsik eserleri oynamıyor muydunuz?» diye sordu.

«Hayır, sadece hafif bulvar komedileri oynuyorduk.»

«Ama hiç değlise klâsik eserleri duymuşsunuzdur, değil mi?»

«Evet. Babam bütün klâsikleri benimle birlikte okumuştu.»

«Öyle mi? Babanız neciydi sizin?»

«Öğretmen!»

«Gerçekten çok ilgi çekici bir insan yavrususunuz siz. Köy öğretmeninin kızı, sahne sanatçısı, medyum... Ah, sahi aklıma geldi, dün akşamki kartınızı ne yaptınız? Yaktınız mı siz de?»

Alf cevap vermekte bir an duraksadı. «Sanırsam Baron von Hasselt onları alıp yok etti.»

«Nasıl, kartlar sizde değil mi? Baronun onları aldığından emin misiniz?»

Bu soruda öyle garip bir eda vardı ki, Alf adama hayretle bakmaktan kendini alamadı.

«Ama kartı alan kimse» diye Molari devam etti, «isterse zarfı açıp içindeki bilgiyi, yani sizin ölümünüzün sa-

at ve dakikasını öğrenebilir. Bana niye öyle korkuyla bakıyorsunuz? Ölüm saatinizi önceden bilmek sizin için bu kadar korkunç bir şey mi?»

Alf, dehşetle irkilmişti.

«Aman Allahım» dive mırıldandı. «Düşünebileceğim en korkunç şey bu benim için. Önce bunu bilmenin... rahatlık verecek., iyi bir yanı olacağını düşünmüştüm. Ama sonra., hayır., hayır., bunu asla bümek istemem!»

«Siz ölüm saatinizi önceden bilmekten bu kadar ürktüğünüze göre... kartınızı bulan veya alan kimse şu anda size karşı korkunç bir silâh ele getirmiş demektir. Bunu hiç düşündünüz mü?»

Molari konuşmasını birden kesti. Klaus Putbreese'nin kendisinden birkaç adım ötede durmakta olduğunu farketmişti. Hafif bir baş işaretiyle Klaus'u göstererek, «Benimle prova odasına gelin Yavrucuğum» dedi. Şu herif, şu yeni gelen sahne işçisi konuşacaklarımızı duysun istemiyorum.»

Alf Christiansen gösterilen tarafa bakınca Klaus'u gördü. Bu onun genç adamı ilk görüşüydü. Yüzü kendilerine dönük olarak duran adamın tam gözlerinin içine bakmış ve içinden şunları düşünmüştü : Böyle temiz yüzlü, dürüst tavırlı bir insanı şu kibirli rejisör küçümsüyor ve onun için herif deyimini kullanıyor. Nedense bu küçümsemeye içerledi, yüzü kıpkırmızı oldu. Hiç bir şey söylemeden rejisörün yanından ayrılıp soyunma odasına gitti

Molari, kızın bu davranışı karşısında afallamış ve öfkelenmişti. Hırslı adımlarla odasına yürüdü, içeri girince dolapta duran ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı, içinden iki tane küçük zarf aldı.

Sonra makyaj masasının önüne oturarak düşünceli bir tavırla birinci zarfa bakmağa başladı. Zarfın üstünde Alf'ın elinden çıkmış şu yazı vardı :

Albert Backzahn
Sahne adı — Bert Molari

Şu ruhlara ben de inanacağım nerdeyse, diye düşündü. Bu kızın benim asıl adımı büebilmesine imkân yok. Peki, nasıl oluyor da bunu yazabiliyor? Bu zarfı açmak sevdasından vazgeçmeliyim. En iyisi onu yakmalı. Ama insanın ölüm tarihi cebinde olarak dolaşması da ilgi çekici bir şey!

öteki zarfı eline aldı. Üstünde, Alf Christiansen yazılıydı.

Kaba bir gülümsemeyle zarfı açtı ve esrarengiz kartı çıkardı.

Karta bakınca, kayal kırıklığına uğramışçasına başını salladı.

*
* *

Büro şefi Heppel, genel müdüre vekalet eden Molari' ye yine kızmıştı. Öfkeyle evine geldiği zaman, karısı Berimden bir adamın gelmiş olduğu haberini verdi. «Kartını bıraktı, ben de saat bir buçukta tekrar gelmesini söyledim» diyerek sözünü bitirdi.

Bayan Hippel, adamın kartını getirip kocasına verdi. Sonra endişeli bakışlarla adamı süzmeğe başladı.

Hippel karta bakınca, «Ha...» dedi ve cebine koydu.

Kadın, «Yine bir dedektif mi.» diye sordu.

«ille de bilmen gerekliyse, evet.»

«Bununla üçüncü oluyor. Hepsi paralarını alıyor, ama sonunda hiç bir şey çıkmıyor.»

Adam hırslı bir tavırla, «Gerekirse on tane daha dedektif kullanacağım» diye homurdandı. «Bu işi meydana çıkarmalıyım.»

O zamana kadar bir kenarda üç kuruşumuz kalmıyacak.»

«îsterse dilenecek hale gelelim» diye yaşlı adam dikildi, «bunu yapmak zorundayım, yapmak istiyorum. Göreceksin sonunda kızımız Liza'nın başına o felâketi getirenin kim olduğunu ortaya çıkaracağım.»

«Hiç bir zaman öğrenemiyeceksin. Öğrensen bile...»

Bayan Hippel hafif bir çığlık attı. danın kapısında duran hizmetçi kızı görmüştü.

«Affedersiniz, Berlinli Bay yine geldi de..»

«Salona alın. Hemen geliyorum.»

Gelen dedektifle yapılan görüşmenin benzerleri, son iki yıl içinde birkaç defa daha yapılmıştı. Hippel, dedektife kızı Lisanın esrarengiz intiharını ayrıntılarıyla anlattı

«O yaz yapmış olduğunuz geziye niçin kızınızı da götürmediniz.» diye dedektif sordu.

«Kızım çalışıyordu. İznini almamıştı., daha doğrusu iznini alabilirdi, ama..»

«Almak istemedi, yalnız başına Dornburgda kalıp, niyet ettiği şeyi gerçekleştirmek mi istedi, demek istiyorsunuz.»

«Sanmıyorum, bizim dönmemize bir gün kalasıya kadar böyle bir niyeti yoktu. Belki de bizim yokluğumuzdan yararlanarak... bir adamla birlikte olmak istemiştir.»

«Sizden çekindiği için belki de böyle bir anı çoktandır bekliyordu.»

«Mümkün. Ancak biz yokken sadece bir gece evden dışarı gittiği tespit edüdi O da biz dönmezden bir gece önce. Döneceğimiz gün ise eve dönmüştü. İçine öteberisini koyduğu çantasını açmamıştı bile. Belki de bu işi yapma-

ğa gücü yetmedi. Çünkü biz onu yatağında bütün gücünü yitirmiş ve ölüm derecesinde hasta bulduk.»

«Siz onu hasta bulduktan sonra iki gün daha yaşamış. Bu süre içinde kendisine bakan doktorun görüşü nasıl?»

«Doktor elinden geleni yaptı. Bizim dönüşümüzden önce mutlaka eve gelmiş olmak istemesi, belki de durumunu biraz daha ağırlaştırmıştır.»

«Bana bu doktorun adresini vermenizi isteyeceğim. Bir de bu konuyla ilgili sorularıma cevap vermesini sağlamanızı.»......

Hippel heyecanlı bir sesle, «Hemen bugün doktora giderim» dedi. Sonra dedektife doktorun adresini yazdırdı.

Dedektif, «Kızımızı baştan çıkaran veya onu böyle bir hareket yapmasına sebep olan adamın kim olduğu hakkında çok küçük de olsa hiç bir şüpheniz yok mu?» diye sordu.

«Hayır. Kızım son nefesine kadar sorduğumuz soruları cevapsız bıraktı.»

«Mektuplarında da her hangi bir ipucu bulunamadı mı?»

«Hayır, hiç bir şey.»

«Böyle işlerde ipucu bulmak çok zordur. Çok zaman harcatır insana.»

Hippel içini çekti. «Yani çok para ister.» diye mırıldandı.

«Çok anlayışlısınız. Şimdilik sizden beş yüz marklık bir avans isteyeceğim. Çalışmalarıma hemen başlamak niyetindeyim. Pek tabii, bir süre Dornburgda kalacak ve bu sırrı çözeceğim.»

Adamın kendinden emin bir edayla yaptığı konuşma o kadar güven vericiydi ki, Hippel önüne uzatılan anlaşmayı titreyen elleriyle hemen imzaladı.

Sonra, «Beşyüz markınızı yarın hazır edeceğim» dedi.

«Ama siz lütfen ortalık karardıktan sonra gelin. Kimsenin dikkatini çekmemelisiniz. Bir de sizden ağzınızı çok sıkı tutmanızı rica edeceğim, çünkü Lisanın ölümünün gerçek sebebini doktorla... onu bu hale sokan adamdan başka kimse bilmiyor.»

5. Bölüm

Alf Christiansen altı haftadan beri Dornburgdaydı. Durmadan çalışıyor ve mesleğinde yükselmeğe uğraşıyordu, îş saatlerinin dıışnda görüştüğü sadece iki kişi vardı. Biri kıza karşı babaca bir şefkat besleyen ve zaman zaman yemeğe davet eden Baron von Hasselt, öteki ise bir medyum olduğu için kendisiyle tıp yönünden ilgilenen Dr. Edith Janoczekti.

Ekimin sonlarına doğru Alf, ilk önemli başarısını îbsen'in Yaban Ördeği oyunundaki Hedwig rolüyle kazandı.

Kiracısını çok seven Bayan Gerstenbier, ertesi sabah sevinçle şehirde çıkan iki gazeteyi kıza getirdi. Bu iki gazetenin tiyatro eleştiricileri, her zaman birbirlerine zıt görüşler ortaya attıkları halde, bu sefer bir noktada birleşiyorlardı. Her ikisi de Hedwig rolünü oynayan Alf Christiansenin olağanüstü bir sanatçı olduğunu belirtiyor ve kendisinden çok daha büyük başarılar beklediklerini yazıyorlardı.

Sevinçten sarhoş bir halde genç kız bu yazıları tekrar ve tekrar okudu, içinde büyük ümitler filizleniyordu. Eğer başarıları bu şekilde devam edecek olursa, Baron von Hasseltin bugüne kadar şefkat çerçevesi içinde kalan nazikçe ilgisi, daha anlamlı ve daha değerli bir nitelik kaaznabilecekti. Artık kendisiyle sadece iyi bir medyum olduğu için ilgilenmiyecek, kabiliyetli ve başarılı bir sahne sanatçısı olarak da ilgi görecekti.

Gelecek başarıları üzerine hayaller kurarken, birden kendisini o gün saat onikide bürosuna çağırmış olduğunu hatırladı. Bütün neşesi kaçtı. Tam vaktinde tiyatroda bulunabilmesi için hemen giyinmesi gerekiyordu.

Onikiye birkaç dakika kala sahne kapısından içeri girerken, Kapıcı Pampe arkasından seslendi :

«Hey Bayan! Bay Molari, önemli bir toplantısı olduğu için ancak saat yarımda sizinle görüşebilecek. O zamana kadar bir yerlerde oyalanmanız gerekiyor.»

Ama Alf, genel müdürlük bürosundan çağırılıncaya kadar çok daha uzun zaman beklemek zorunda kaldı. Molariyi masasının üstüne eğilmiş bir halde buldu. Kız içeri girince göz ucuyla şöyle bir baktı ve oturması için geniş marokan koltuklardan birini gösterdi. Alf gösterilen yere oturdu.

Birkaç dakika hiç bir şey konuşmadan durdular. Sonunda Molari koltuğundan kalkarak odanın içinde aşağı yukarı gezinmeğe başladı. Ansızın gezinmeyi keserek Alfin önünde durdu. «Nasıl?» dedi.

Alf ne diyeceğini şaşırmıştı. Nasıl sözüyle ne demek istediğini anlamamıştı.

«Nasıl? Eleştiricileri okudunuz mu?»

«Evet.»

«Yazılanları yerinde ve haklı buluyor muusnuz ? »

«Bu konuda kesin bir şey söyliyemiyeceğim.»

«Ama ben... ben onlarla aynı kanıdayım.»

Molari kıza iyice yaklaşmıştı. Gözlerinin içine bakıyordu. Alfın içinde bir his, çok dikkatli olmasını haber vermekteydi. Molari bir süre kıza baktıktan sonra,

«Bayan Christiansen» dedi, «benden niçin bu kadar nefret ediyorsunuz?»

Alf soğuk bir edayla, «Yanılıyorsunuz Bay Molari» diye karşılık verdi. «Sizden ne diye nefret edeyim?»

«Öyleyse belki de benden hoşlanıyorsunuz!»

«Beni buraya niçin çağırtmış olduğunuzu sorabilir miyim?»

«Size yeni bir rol vermek ve bu konuda konuşmak için.»

Molari yazı masasına gitti, Wedekind'in Toprağın Ruhu adlı eserini alarak Alfa uzattı. Kitap gri bir kâğıtla kaplanmıştı ve üzerine el yazısıyla «LULU» yazılmıştı.

Alfın yüzünde bir sevinç dalgası dolaştı, fakat gururu bu duygusunu açığa vurmağa engel olduğu için, oralı değilmiş gibi bir tavır takındı. Kısaca, «Teşekkür ederim»

«Bu eseri tanımadığınızı söylemiştiniz, önce bir okumanızı tavsiye edeceğim, çünki...»

Alf, adamın sözünü kesti. «Bu arada kitabı okudum. Baron von Hasselt bana verdi.»

«öyle mi? O halde Lulu rolünün şimdiye kadar göstermiş olduuğnuzun çok üstünde bir kabiliyet istediğini anlamışsınızdır.»

«Evet, tabii. Bu rolü oynayabilecek kabiliyeti bende göremediğinizi biliyorum, ama başarmağa çalışacağım.»

«Bunu da nerden çıkardınız?»

«Bu eseri oynamak ve Lulu rolünü de bana vermek niyetini açıkladığı zaman Baron von Hasselt'e siz söylemişsiniz de..»

Molari kıpkırmızı oldu. «Öyle mi? Bunu size Baron mu söyledi?» Beo'nun sözünü yalanlamak istercesine acı acı gülümsedi. «Her neyse, artık parçayı biliyorsunuz. Eseri sahneye bizzat Baronun koyacağını ve baş erkek rolü olan Dr. Sehön'ü de benim oynayacağımı duymuş olacaksınız. Bu bakımdan özellikle ikimizin çok iyi anlaşması gerekiyor. Lulu ile Dr. Schön'ün ilişkileri çok önemli. Normal bir ilişki değil bir kere. Doktor, kadını sevmekte, Lulu ise ondan nefret etmektedir. Bu iki insanın"birbirlerine duyduk-

lan hisler çok değişik, çok derin ve çok renkli, tıpkı., tıpkı., bizim gibi.»

Alf, adamın hamlesini boşa çıkarmak için gülümsedi. Molariyi inciten bir gülümseyişti bu.

«Gülüyorsunuz Bayan Christiansen, ama gerçek böyle işte. Düşünün bir kere, sizin için ne ifade ettiğimi iyice düşünün. Çünkü ben bu yeryüzünde sizin hayatınızın en büyük sırrını bilen tek insanım. Sizin ne zaman öleceğinizi bilen tek insan.»

Alf yerinden sıçradı, öfkesinden titreyerek adamın karşısına dikildi. «Demek sizdiniz ha! Siz! Bir hırsızsınız siz;? Verin zarfımı bana! Derhal! Yoksa., yoksa..»

«Sakin olun, sakin olun yavrucuğum! Sizin iyiliğinizi düşündüm. Bedbaht olmanızı önlemek için yaptım bu iş.»

Alf öfkeyle, «Sizin korumanıza ihtiyacım yok» diye bağırdı. «Böyle bir şeyi, zarfı açmayı aklımdan bile geçirmedim. Onu yok edecektim. Verin şimdi gözünüzün önünde yok edeyim. Fakat bu zarfın sizin elinizde veya her hangi bir kimsenin elinde olmasına dayanamam. Hele bunu bilmek çıldırtır beni. Bu ne demektir biliyor musunuz? Bu her an birisi karşınıza çıkıp, zarfı açabilecek ve içindekini....» Birden hıçkırarak Molarinin önünde diz çöktü. «Yalvarırım size! Ne olur, verin zarfı bana!»

Molari kapıya doğru korkulu bir bakış fırlattı. Sonra Alf'ı yerden kaldırıp koltuğuna oturttu. «Birbirimizle serinkanlılıkla konuşmalıyız Alf. Zarfın hâlâ kapalı olduğunu sanıyorsanız, aldatıyorsunuz. Ben onu çoktan açtım ve okudum.»

Alf boğuk bir ses çıkartarak elleriyle yüzünü kapattı. Bayılacak gibi olmuştu.

Ama Molari onun bu haline aldırış etmeksizin konuşmaya devam etti : «Artık hiç bir şey değişmez. Zarfı size versem de bir, vermesem de. Sırrınızı biliyorum nasıl olsa.

Bana hırsız dediniz. Ama ben size bir filozofun sözüyle karşılık vereceğim. «Aşk uğruna yapılanlar, iyinin de kötünün de ötesindedir.» Seni seviyorum Alf. Artık bunu anlamalısın. Artık olayları buna göre değerlendirmelisin. Çünki seni seviyorum. Çünki seni istiyorum. Çünki sana ihtiyacım var. Çünki sen bana aitsin. Onun için her çareye başvurablir, her silâhı kullanabilirim. Birbirimize bağlı olduğumuzu, kaderin hiç kimseye oynamadığı bir oyun oynayarak bizi böyle esrarlı şekilde birbirimize bağladığını anlamıyor musun? Kimsenin elimden alamıyacağı bu silâhla, bu güçle artık benim malım olduğunu görmüyor musun? Ne mahkeme, ne tehdit, ne zor, ne başka birşey bu silâhı elimden alamaz. Bildiğimi sana söylememe kimse engel olamaz. Hiç ummadığın bir anda ansızın sana gelip fısıldayabilirim. Bu şimdi de olabilir, beni bırakıp gitmeye kalkacağın başka bir zaman da. Hep yanımda kalırsan, belki de hiç söylemem. Hayır dersen, oyun sırasında birden sahnede söyleyebilirim. Kaçarsan, günün birinde alacağın bir mektupta okuyabilirsin. Ya da kapının altından atılmış bir kâğıt parçasının üstünde görebilirsin. Elimdeki silâhın ne korkunç, ne karşı konulmaz bir güç olduğunu anladın mı şimdi? Ama ben sana daha uzun zaman acı çektirecek değilim, iyice düşün. Seni zorlamak istemiyorum. Bana kendiliğinden gelmen için sana zaman bırakmak istiyorum. İşitiyor musun Alf?»

Yüzünü kızın yüzüne yaklaştırarak elin saçlarının üstüne koymak istedi. O zaman kız, adamı tiksintiyle geriye itti ve yerinden fırlayarak odadan çıktı.

Sahnenin arka tarafındaki odasına doğru giderken, birden ayağı bir şeye takıldı. Durakladı. Sahnede kullanılmak üzere bir kenara konulmuş bir park kanapesiydi. O zaman sahnede kendisinin rolü bulunmayan bir eserin prova edildiğini farketti. Prens von Haomburg'u hazırlıyorlar-

dı. Aklına babası geldi, küçük bir kızken bu eseri birlikte okumuşlardı.

Sonra tiyatronun halka perdelerini açtığı gün işe alınan genç sahne işçisinin az ötede durmakta olduğunu gördü. Yine ne kadar temiz yüzü var diye düşündü, içinde onunla konuşmak arzusu uyandı, fakat yanına yaklaşmağa cesaret edemedi.

Bu gencin aşağı almanca konuştuğunu da öğrenmişti. Bu onun için baba yurdundan bir ses, bir parça demekti. Bu yabancı şehirde ona bu duyguyu veren tek insan bu işçiydi.

Birden kararını vererek adama yaklaştı. Gülümseyerek aşağı almanca lehçesiyle, «Yüksek almancayı güzel konuşuyorsunuz» dedi, «ama ben sizin aşağı almanca konuştuğunuzu biliyorum. Ana diliniz aşağı almanca değil mi?»

Klaus Putbreese'nin yüzünde bir sevinç dalgası dolaştı. «Elbette» diye cevap verdi. «Yoksa sizin de mi ana diliniz aşağı almanca?»

«Pek tabii. Benim babam Nordstrandda öğretmendi.»

«Nordstrandda mı? Öyleyse bu kara memleketinde, hele bu tiyatroda ne işiniz var?»

Alf güldü. «Uzun hikâye» dedi. «Peki ya siz; nerelisiniz?»

«Wustrow'luyum. Adım da Putbreese.»

«Tiyatroda çalışmak nereden aklınıza geldi?»

«Hayret etmekte haklısınız. Babam, dedem ve onun babası hep denizciydi. Bense burda kulis kuşu oldum işte.»

«Peki, nasıl oldu da Dornburga geldiniz?»

«Ah., bakın bu da uzun hikâyedir işte. Belki günün birinde size anlatmak... fırsatını., bulurum.»

Bu sırada «Dekor değişecek» diye bağırdılar. Aralarındaki ilk konuşma bu şekilde sona ermiş oldu.

6. Bölüm

Ticaret Müşaviri Lüder'in villâsı. Salonda yemek yenmektedir. Güzel Annemarie ile nişanlısı Bert Molari heyecanlı bir konuşmağa girişmişlerdi. Hizmetçi kızın içeri girmesiyle konuşmayı kestiler. Hizmetçi, Pampe adındaki bir adamın Müşavir Beyi görmek istediğini haber verdi.

Lüder telâşını **sakin** bir sesin arkasına saklamağa çalışarak, «Beklesin biraz» dedi.

Hizmetçi odadan çıkınca, Bert Molari hayretle» «Pampenin burda sizinle ne işi olabilir?» diye sordu.

«Kim bilir?»

«Bu adamı tiyatroya tavsiye etmekle hiç de iyi bir şey yapmadınız sevgili kayınpederim. Şimdiye kadar en azından üç olayını örtbas etmek zorunda kaldım. Gerçi bana karşı çok saygılı ama...»

«inanın bana Bert, çok sadık bir adamdır bu Pampe. Yalnız bir parça yontulmamıştır. Fabrikamda tam dokuz yıl nezaretçi olarak çalıştı. İşine nasıl gönülden bağlı olduğunu çok iyi bilirim.»

Lüder tabağındaki yemeği hızla bitirdi. Sonra çatalıyla bıçağını elinden bıraktı.

Annemarie, «Meyvayı getirteyim mi?» diye sordu.

«Evet, tabii... nasıl isterseniz.» Lüders parmaklarıyla masanın üstünde trampet çalmağa başladı. Hafiften de bir ıslık tutturdu. Sonra birden ayağa kalkarak yapmacık bir gülümseyişle, «Adamcağızı daha fazla bekletmiyeyim» dedi. «Şu anda işine bir an önce dönmek için sabırsızlanıyordur.»

Koridorda hizmetçi kızla karşılaştı. «Adamı nereye götürdün?» diye sordu.

«Şu odaya bay Müşavir.» Kız, pek sık kullanılmayan küçük bir odanın kapısını açtı.

Lüders, eski memuruna, Merhabalar Pampe!» diye seslendi. «Beni unutmayıp gelişine doğrusu çok sevindim. Ne var, ne yok, anlat bakalım.»

Hizmetçi odanın kapısını kapatınca Lüdersin sesi ve tavrı birden değişti. Pampenin yanına sokuldu, yavaş bir sesle, «Aklını mı kaçırdın be adam!» dedi. «Evime ne diye geliyorsun?»

«Özür dilerim Bay Lüders, ama...»

«Aması filân yok bu işin. Şimdiye kadar sana vermiş olduğum sözü harfi harfine tuttum. Her ay 200 mark maaşını benden alıyorsun. Ayrıca uygun bir ise de yerleştirdim seni. Daha ne istersin? Bunlara karşılık da sadece bir şey istedim, fakat..»

«insanın yorganına göre ayağını uzatamıyacağı anlar oluyor Bay Lüders. Son günlerde hiç beklemediğim masraflar yapmak zorunda kaldım. O zaman sizden bir defaya mahsus olmak üzere Beş yüz mark istedim. Ama cevap alamayınca..»

«Cevap mı? Ne cevabı?»

«Bir hafta kadar önce size yazmıştım da..»

Lüders irkildi. «Bana mı yazdın? Ama ben mektup filân almadım.»

«Nasıl olur? Anlıyamadım doğrusu.»

«Bana ne yazmıştın, onu söyle bakayım.»

Pampe, «Hemen öfkelenmeyin, yavaş olun» diye ikaz etti. «Şimdi size ne söylediysen!, mektuba da onları yazmıştım. Bir defalık beş yüz mark..»

«Hay *Allah* cezanı versin! Peki, mektup niye elime geçmedi benim? Taahhütlü mü yollamıştın?»

«Şey., hayır...» diye Pampe kekeledi. «Taahhütlü mektuba gönderenin adı yazıldığı için, adi gönderirsem daha iyi olur diye düşündüm de...»

«Çıldırdın mı be adam? Ya mektup kaybolursa? Ya

birisinin eline geçerse? Bizi mahvetmek mi niyetin?»

Pampe elinde tuttuğu kasketini sıkıntıyla çevirip duruyordu.

«Gerçekten., mektubu almamış olmanızı... anlıyamıyorum. Kendi elimle posta kutusuna atmıştım. Fakat., böyle endişelenmeyiniz Bay Lüders. Bir kere mektuba imza atmamıştım. Sadece M.P. işaretini koymuştum.»

«Sen resmi makamları bu M.P. nin kim olduğunu bulamıyacak kadar sersem mi sanıyorsun?»

«Resmi makamlar mı? Onların nerden haberi olacak? Mektup kaybolmuşsa, yapılacak hiç bir şey yok demektir. Başka ne olabilir ki.. Bence korkacak bir şey yok.» Gülümsemeğe çalışarak Lüdersin yüzüne baktı. «Peki, yapmış olduğum teklife ne diyorsunuz?»

«Sevgili Pampe, ne yazık ki istediğini verecek durumda değilim.»

«Değil misiniz?» Max Pampenin yüzündeki gülümseme silinmiş gibi bir anda kayboldu. «O zaman beni çok bunaltmış olacaksınız.» diye homurdandı.

*
**

Lüders, yarım saat sonra yemek odasına döndüğü zaman, «Umarım meyva yemek için beni beklememişsinizdir» dedi. Bu sözü söylemesinin bir anlamı yoktu. Çünki Molariyle kızının sofradan kalkmı; ve bir köşede kahve içmekte olduhlarını görmüştü.

Arnemarie, «Bekliyemedik» dedi, «kusura bakma baba, adamın yanında bir hayli kaldın da..» Babasını endişeli bakışlarla süzüyordu. Hiç de dikkatli olmadığı halde onun yüzündeki ifadeyi hiç beğenmemişti.

Lüders umursamaz tavırlar takınarak bir koltuğa oturdu ve purosunu çıkarıp titreyen elleriyle yaktı.

Molari, «Ne istiyormuş bu Pampe?» diye sordu.

«Ah, o mu? Hiç. Sadece ziyaretime gelmiş. Gerçi küçük bir sıkıntısı varmış, ama onu bahane edip beni ziyaret etmek istemiş, Dedim ya, sadık adamdır diye. Gerçekten çok vefalı, çok iyi kalplidir bizim Pampe.»

*
* *

Dornburgda çıkan iki sabah gazetesinden biri, yıllardan beri ilk defa ötekisinden farklı bir haberle çıkmayı başarmıştı. 5 Kasım tarihli nüshasında şöyle yazıyordu :

«Bölge Tiyatrosunda Konuk Rejisör — iyi bir kaynaktan öğrendiğimize göre, Bölge Tiyatrosunda gelecek oyun olarak Wedekind'hı ünlü trajedisi Toprağın Ruhu sahneye konulacak ve rejisörlüğünü de sayın Baron von Hasselt yapacaktır.»

7 kasım günü saat onda ilk prova başladı. Beo, sıradan bir rejisör olmadığını hemen göstermiş, bütün sanatçıları kendisine bağlayıvermişti.

Arada kısa bir kahvaltı paydosu verildi ve tam altı saat aralıksız çalışıldı. Öğleden sonra dört buçukta son sahnede oynandığı halde, Beo provanın sona erdiğini söylemediği için kimse yerinden kıpırdamamıştı. Sanatçılar sahnede gruplar halinde duruyor ve aralarında fısıltıyla konuşuyor, bir yandan da Baronla Molarinin konuşmalarına kulak veriyorlardı.

«Bir mesele daha var, sevgili Molari. Ben prolog'u da oynatmak niyetindeyim. Çok yerde bu sahneyi keserler, ama bence doğru değil.»

Molari kaşlarını yukarı kaldırarak, «Nasıl isterseniz Baron» cevabını verdi. «Şahsen ben de Prologa karşı olanlardanım. Üstelik Prologdaki hayvan terbiyecisi rolü için elimde artist de yok.»

Beo, birkaç saniye düşündü. «Operette oynayan şişman komik'in adı neydi?» diye sordu.

«Budde'yi mi soruyorsunuz? Ama onu bu yıl angaje etmedik biz.»

«Olsun efendim, ben angaje ederim. Hemen bir mektup yazıp çağırtacağım.»

Molari öfkesini yenmek için kendisini güç tutuyordu. Bütün sanatçıların ve teknik personelin önünde Baronun emreder edayla konuşması sinirine dokunmaktaydı.

«Bir de işçi lâzım olacak bize.»

Molari afallayarak, «Ne işçisi?» diye sordu.

«Sevgili Molari, karşı olduğunuzu söylüyorsunuz ama Prologu iyi bilmediğiniz anlaşılıyor.» Artistler gülüşmeğe başladılar. Beo, prova kitabını açarak Molarinin burnuna doğru uzattı.

«Bakın burda yazar işte: İşçi kiliğinda göbekli bir erkek, Pierrot elbisesi giymiş Luluyu çadırdan dışarı taşıyarak, hayvan terbiyecisinin önüne getirir ve yere yatırır...» İşçi göbekli olsun istemiyorum. Sadece hayvan terbiyecisi iriyarı olsun yeter. Bence işçi rolü için uzun boylu, kuvvetli ve güzel yüzlü birisini bulmalı. Böyle kimse var mı? Sahnede çalışanlardan biri de olabilir.»

Sahne müdürü yarım düzüne adama seslendi.

Gelenler sıraya dizildiler. Baron hepsini gözden geçirdikten sonra bir tanesinin önünde durdu.

«Adınız nedir?»

«Putbreese.»

«Sizden bir ricam olacak Bay Putbreese. Toprağın Ruhu oyununa sizin de katılmanızı istiyorum... küçük bir rolünüz olacak.»

Klaus utangaç bir tavırla baktı ve «Özür dilerim» dedi, «çünki... ben... ben., sahnede filân konuşamam.»

Beo dostça gülümsedi. Daha görür görmez bu genç adamdan hoşlanmıştı. «Hayır, konuşacak değilsiniz Bay Putbreese. Sadece Lulu'yu, yani Bayan Christianseni kol-

larınıza yatıracak ve sahneye taşıyacaksınız. Sahnede hayvan terbiyecisi durmaktadır, onun önünde yere yatıracaksınız. Bunu yapabilirsiniz değil mi?»

Klaus, «Elbette..» cevabını verdi. Ayni anda yüzüne bir kan dalgası hücum etti.

Beo gencin verdiği bu karşılığı bir anlaşma olarak kabul etmişti. Kısaca «Çok iyi, teşekkür ederim» dedi. Bu mesele de böylece halledilmiş oldu.

Molari, «Bir teklifte bulunabilir miyim?» diye sordu. «Son perdede Lulunun altı el ateş etmesi gerekiyor. Girerken bir el, girdikten biraz sonra da ardarda beş el. Bu kadar çok silâh patlamasının seyirciler, özellikle kadınlar üzerinde hoş olmayan bir etki yapmasından korkarım.»

Beo, kalabalığın önünde tekrar ters bir cevap verip Molariyi bir defa daha bozmak istemedi. «Haklısınız» dedi. «Altı el ateş etmek duyarlılığı fazla olan kadın seyircileri rahatsız edebilir.»

Alf'a döndü. «O halde siz de yalnız iki kere ateş edersiniz, Bayan Christiansen. Bir defa girerken, bir defa da girdikten sonra. Başka sorusu olan var mı? öyleyse bayanlar baylar, bugünkü prova sona ermiştir. Hepinize teşekkür ederim.»

Sahnenin ışıkları söndürüldü. Herkes hızlı adımlarla loş sahneden çıktı. Klaus en arkaya kalmıştı. Lulunun rönesans stili döşenmiş salonundaki kanepe yerine kullanılan eski bir tahta sıranın yanından geçerken, Alfın açık mavi renkli şalını gördü. Kız onu burda unutmuş olacaktı.

Şalı eline aldı. Hafif hafif okşadı, yüzüne sürdü. Yumuşak kumaşın içine sinmiş olan kokuyu içine çekti. Sonra da onu kıza nasıl ve nerde verebileceğini düşünmeğe koyuldu.

Konuşma provalarının yapıldığı odanın önünde Alfa rastladı.

Kız şalını Klaus'un elinde görünce, aşağı almanca lehçesiyle seslendi : «Şalımı siz mi buldunuz? Çok teşekkür ederim. Artık birlikte oynayacağız. Siz de tiyatro oyuncusu oldunuz Bay Putbreese.»

Kızın sözüne hafif bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra Klaus etrafına bakındı, sonra Alfa sokularak, «Size bir şey söylemek istiyorum Bayan Christiansen» dedi. «Şu herifin, yani Molarinin sizi rahatsız ettiğini biliyorum. Başınız sıkışır, ona karşı birisinin yardımına ihtiyacınız olursa, her zaman ve her durumda emrinizde olduğumu unutmayın.»

Alf, bir an için Molarinin alçakça tehdidini anlatmayı düşündü. Ama hemen bu niyetinden vazgeçti. Putbreese'ye de bu sırrı anlatmamalıydı.

Birden Molarinin sesi koridorda yankılandı : «Bayan Christiansen, sizi bir dakika büroma rica edebilir miyim?»

Alf geriye döndü. Molari koridorun öteki ucunda durmaktaydı.

Klaus'a telâşlı bir sesle, «Kusura bakmayın Bay Putbreese» dedikten sonra Başrejisörün bulunduğu yöne doğru yürüdü, Molari ortadan kaybolmuştu. Alf bürosunun kapısını açık buldu. Adam odanın ortasında bacaklarını iki yana açmış bir halde durmaktaydı. 1Eleri cebindeydi. Dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı.

«Koridorda prova mı yapıyordunuz?»

«Ne dediğinizi anlıyamadım Bay Molari.»

«öyle mi? O halde daha açık konuşayım. Bölge tiyatrosunun bir sanatçısının, bir perdeci çırağıyla koridorlarda sohbet etmesini çirkin buluyorum.»

Alfın gözlerinde öfkeli bir kıvılcım yandı. «Prova sona erdi Bay Molari» dedi. «Serbest saatlerimde ise kiminle istersem konuşabilirim. Bu tamamen bana ait bir iş.»

Molari sırıttı ve yumuşatmağa çalıştığı bir sesle,

«Böyle kızdığınız zamanlar ne kadar çekici oluyorsunuz» diye fısıldadı. Sonra birden kızı kucaklayıp kendine çekti, dudaklarını yüzüne bastırdı.

Molarinin hamlesi o kadar ansızın olmuştu ki, Alf kollarını kurtarmağa bile vakit bulamamıştı. Adamın kolları ise birer çelik kıskaç gibi vücudunu kavramıştı. Dişleri ve ayaklarıyla kendini Molariden kurtarmak için boşyere uğraşıyordu.

Molari, «Hala boyun eğmemek kararında mısın?» diye mırıldandı. «Sana yeteri kadar düşünme payı ayırdım. Şu anda sabrımın sona erdiğini görmüyor musun?»

Birbirleriyle boğuşmağa koyuldular, fakat Molari kızın direnme gücünde aldandığını çok geçmeden anladı. Alf'ın karşı koyması gittikçe artarken, onun soluğu gittikçe kesiliyordu.

«Sen., demek., istemiyor... sun... öyle mi? Pişman., olacaksın.» Kız sağ kolunu kurtarmıştı, «öyleyse., ben de sana., şimdi söyleyeceğim., ne zaman., öleceğini...»

Alfın yüzünü anlatılması çok güç bir dehşet dalgası kapladı. Söylenecek şey karşısında duymuş olduğu büyük korkunun verdiği güçle bir hamle yaptı. Kurtulmuştu. Elleriyle kulaklarını tıkadı.

«Dudaklarınızı kıpırdatırsanız, avazım çıktığı kadar bağırırım.»

Bu sırada oda kapısı vurulmuştu. Alf duymadı. Sadece Molari'nin korkuyla toparlandığını ve yandaki bekleme odasının kapısını açarak çıkması için kendisine baktığını gördü. Kız titreyen adımlarla odadan, daha sonra da tiyatrodan çıktı. Bir daah geriye dönmemek kararındaydı. Onun için kurtuluşun sadece tek bir yolu vardı, nereye ve niçin gittiğini kimseye bildirmeden Dornburgu terketmek.

Eve gelir gelmez yol hazırlığına başladı. Fakat birkaç dakika sonra bitkin bir halde kendisini yatağa attı.

Durumunu düşünmeğe koyuldu.

Nereye gidecekti? Ne yapacaktı? Bulacağı ilk işe girecekti. Mümkün olduğu kadar uzağa gitmeliydi. Bunları düşüne düşüne çok geçmeden uyuyakaldı.

Kapının vurulmasıyla uyandığı zaman ortalık kararmıştı. Yataktan kalkıp kapıyı açtı. Gelen Bayan Gerstenbier'di. Az önce birisinin getirmiş olduğu bir mektubu elinde tutuyordu. Henüz uyku sersemi olan Alf mektubu kadından aldı. Işığı yaktı, zarfı yırtıp, içindeki kâğıdı çıkardı.

«Sevgili Alf! Bu acelemi hoş görmenizi rica edeceğim. Sizi korkutmuş olduğum için özür dilerim. Verdiğim mühleti oyunun ilk gecesine kadar uzatıyorum. Çünkü bu güç rol için kendinizi toplamaya ve huzura ihtiyacınız olduğunu biliyorum. Fakat bu süre içinde yine de en uygun şeyin teklifimi kabul etmeniz olduğunu düşünmenizi istiyorum.»

Molarnini mektubu yeni bir durum yaratmıştı. Alf tekrar kaçıp gitme kararını kendi kendine tartışmağa» başladı. Belki de verilen bu süreden yararlanarak, geleceğe ait plânları üzerinde daha iyi düşünmesi ve daha iyi hazırlanması mümkün olacaktı. Belki de birisine sırrını açması, daha uygun olacaktı. Bu birisi ya Beo, ya da Klaus Putbreese idi.

Bu sefer, ertesi sabah yine Molariyi görmek zorunda kalacağı düşüncesi bir kâbus gibi üstüne çöktü. Ama korkusunu yenmesi gerektiğini biliyordu, bu bilinçle içindeki ürkekliği yenmeyi başardı.

Çok yorgun olduğu halde, kamçılanmış olan sinirleri yüzünden bir türlü sakinleşemiyordu. Ancak gece yarısına doğru uyuyabildi.

*
**

7. BÖLÜM

Bayan Gerstenbier korkuyla yatağında doğruldu.

Korkulu bir rüya görmüştü. Doğmuş olduğu köyde çocukluk haliyle başka çocuklarla sokakta oynuyordu. Elindeki çıngırağı sallayarak kilisenin ihtiyar zangocu gelip «Ey, ahali hepiniz dışarı çıkın, birisi öldürüldü!» diye bağırıyor. Sonra çıngırağını sallıyarak uzaklaşıyor, bir yandan da aynı sözleri tekrarlıyordu.

Bayan Gerstenbier uyandığı zaman çıngırak hâlâ çalıyordu. Birden kendine geldi, rüyasındaki çıngırak olamazdı bu. O halde yine aynı şey mi başlıyordu. Çünki çalan evin eski ziliydi, iki aylık bir aradan sonra iyi saate olsunlar tekrar gelmişlerdi.

Sokak kapısına da vuruyorlardı, sonra merdivenlerde yankılanan bir düdük sesi duyuldu. Ardından da bütün camlar kırılıyormuşcasına kulakları sağır eden şankırtılar başladı.

Bayan Gerstenbier her tarafı titreyerek kalın yorganım başının üstüne çekti.

Bayan Schulz, zilin daha ilk çalışında uyanmıştı. Kocasını dürtüp korkuyla bağırmağa başladı: «Hişt... uyan., dinle bak... yine başladılar...»

Posta dağıtıcısı yarı uykulu bir halde, «Ne oluyoor? Ne oluyor?» diye homurdandı.

«Baksana yine zil çalıyor!»

Adam kendine gelmişti. Yatakta doğruldu. «Dur hele! diye bağırdı.» Şimdi enselerim ben onları! Buraya geldiklerine pişman edeceğimi. Yumruklarını öfkeyle başluğa doğru salladı.

Fakat düdük sesleriyle şankırtılar başlayınca afalladı, bütün cesareti bir anda yok oldu. Şaşkın şaşkın bakınmağa başladı.

Korkunç patırdı sona erince, karısına sokularak yavaşça, «Hepsini güzelce yakmış miydin?» diye sordu.

«Tabiî yaktım. Kimse parçalarını bile bulamaz.»

*
* *

Posta dağıtıcısı Schulz işine ve Alf da prova için tiyatroya gitmişti. Bayan Gerstenbier evin içinde bir yanık kokusu duydu. Etrafı araştırdıysa da kokunun nerden geldiğini bulamadı. Dairesinin kapısını açınca, bütün koridorun duman içinde kalmış olduğunu dehşetle gördü.

Medivenlerden aşağı koşarken, «Bayan Schulz! Bayan Schulz!» diye bağırıyordu. «Bir yerler yanıyor! Bayan Schulz! Bayan Schulz!»

Kimse cevap vermiyordu.

Birden dumanın bodrumdan geldiğini farketti. Bodrumun kapısını açıp aşağıya doğru seslendi. Merdivenden bir kaç basamak inince, Bayan Schulzun bodrumun köşesinde bir yığın kağıtı yakmakta olduğunu gördü. Bayan Schulz kendisine seslenildiğini işitince, bir kova suyu yanmakta olan kağıtların üstüne boşalttı. Sonra Bayan Gerstenbier'in durduğu merdivene koştu ve «Öyle bağırıyorsunuz ki» dedi, «duyanlar yangın çıktı sanacak. Eski kağıtları yakıyordum şuracıkta. Ne olmuş sanki. Şu bodruma biraz çeki düzen vermek istedim.»

*

Akşam üzeri Dr. Janoczek, gezmeğe götürmek için Alf'ın yanına gelmişti.

«Gazetedeki habere ne diyorsunuz?» diye sordu.

Alf şaşırarak, «Hangi haber?» diye sordu.

Bayan Doktor elindeki gazeteyi açarak haberi okudu:

«Gerber sokağındaki esrarlı olay - Eski şehirde cereyan eden bazı olaylar, garip söylentilerin ortaya çıkması-

na sebep olmuştur. Yüzyıllardan beri perili ev olarak söylenen Gerber sokağındaki ev, çok uzun bir süreden beri kapısında 7 numarayı taşımaktadır. İşte bu evde yeniden hayaletlerin görünmeğe başlandığı söylenmektedir.

Eski bir halk efsanesi de, bu evde iyi saatte o'lsunların görünmesinden yetmişyedi gün sonra önemli olayların çıkacağı yolundadır. Efsaneye göre, o gün şehirde birisi öldürülecek ve aynı zamanda o güne kadar gizli kalmış bazı kötülükler ortaya çıkacaktır. Bu evde ilk olaylar 10-11 eylülde geceyarısından sonra başladığı göz önünde tutulursa, 26 Kasım günü olağanüstü bir önem kazanmaktadır. Bu haberi sadece merak uyandırıcı niteliğinden dolayı vermiş bulunuyoruz. Yoksa 26 Kasım gününün de diğer günler gibi sakin geçeceğinden eminiz.»

Alf, «Bence» dedi, «bu yazılanların hepsi budalaca gevezeliklerden başka şey değil. Bunca zamandır ben de bu evde kalıyorum, hayaletle ilgili en ufak bir şey ne duydum, ne de işittim. Ev sahibim benim gibi, yoksa bana anlatırdı.»

«Bir de şu habere göz atın.»

Alf, Bayan Doktorun gösterdiği haberi okudu.

«Frank Wedekind'in Toprağın ruhu adlı eserinin 26 Kasım akşamı başlıyacağı Bölge tiyatrosu genel müdürlüğünden bildirilmiştir. Baş rollerde Bayan Alf Christiansen (Lulu) ve Bert Mölari (Dr. Schön) oynamaktadır. Eseri sahneye konuk rejisör olarak Baron Beo von Hasselt koymuştur.

Edith Janoczek, «Ne tuhaf bir tesadüf, değil mi?» diyerek güldü.

26 Kasım günü seher vakti evin eski zili tekrar çalmağa başladı.

Ayni anda Schulz'la karısı yataklarında doğruldular.

Kadın korkudan çok hayretle, «Duyuyor musun?» di-

ye bağırdı. «Nasıl oluyor da zil çalıyor?»

iyi saatte olsunlar son gelişinden sonra posta dağıtıcısı, zili ve içinde ses çıkaran demir parçasmı kalın bezlerle sarmış, bu şekilde zilin çalmasını önlemek istemişti.

Schulz, «Mesele anlaşıldı» dedi. «Birisinin bize oyun oynamak istediği belli oldu. Zilin bezini çözeni bulursak, işin aslını da öğrenmiş olacağız.»

Bu sırada zil sesi kesilmişti.

Adam kararlı bir edayla, «Gidip bakacağım» diye devam etti. «Göreceksin bu işin arkasından yukardaki Gerstenbier çıkacak.»

Kapıyı açıp koridora çıktı. Az sonra karısı boğuk bir çığlık işitti. Schulz korkudan titreyerek içeri daldı, kapıyı kapatıp sürgüledi. Soluk soluğaydı. Yatağın üstüne çökerek, gözlerini bir noktaya dikti.

Kadın, «Ne var, ne oldu?» diye sordu.

«Yarın... yarından... tezi yok., bu evden., bu korkunç evden... taşınacağız... burası gerçekten... perili... zilin bezi yerinde duruyor... çalmasına imkân yok... ama çaldı.»

Kadın, bu inanılmaz sözler üzerinde bütün direnme gücünü kaybederek korkuyla titremeğe başladı. Aynı anda iyi saatte olsunlar yeniden işe koyulmuşlardı. Olup bitenler öylesine akıl ermez şeylerdi ki, Schulz ile karısı telaş ve heyecandan neredeyse öleceklerdi.

Zil tekrar çalmağa başladı. Bütün camlar şangırdadı. Binlerce cam kırığı odanın içini doldurdu ve yataklarının üstüne yağmur gibi yağmağa başladı. Ardından bütün duvarları sarsan, bir korkunç bir deprem oldu. Evin içindeki bütün kapılar çatırdayarak açıldı. Yıllardan beri kullanılmayan büyük sokak kapısıyla, az önce Schulzun kapatıp sürgülediği yatak odası kapısı da açılmıştı.

Schulzla karısı başlarını yorganın içine saklamışlardı. Görünmeyen eller, üstlerindeki yorganı çekip aldı ve oda-

nın öbür köşesine fırlattı. Sonra bir haykırış işittiler. Bir ses karı kocanın kulaklarına, «Mektuplar. . . . .mektuplar... mektuplar!» diye bağırdı.

Ama bu sefer ses, bir insan sesiydi. Kendileri gibi korkunç bir paniğe uğrayarak evden sokağa fırlamış olan Bayan Gerstenbier avaz avaz bağırmaktaydı. Hem «mektuplar» diye değil, «Komşular!» diye sesleniyordu.

işin tuhafı, hayaletlerin cirit oynadığı bu eve duvar duvara bitişik komşu evlerdekiler bu korkunç gürültüyü duyamamışlardı. Sokağa fırlayan Bayan Gerstenbierin haykırışıyla uyandılar. Pencereler açıldı, uyku sersemi insanlar birbirlerine ürkek seslerle sorular sormağa başladılar.

Daha sonra da evlerin kapıları açıldı, pijamalı erkekler sabahlıklı kadınlar sokağı doldurmağa başladılar. Schulzla karısı da bütün güçlerini toplıyarak kendilerini sokağa atmayı başarmışlardı. Gürültüyü duyup koşan iki devriye polisi de kalabalığın arasına karışmıştı, insanların heyecanlı tavırlarıyla gösterip durduğu evin önüne geldikleri zaman ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Bir çeyrek kadar sonra başlarında teğmen Schmiedel bulunan bir düzine polis «olay yerine» gelmiş bulunuyordu.

Birkaç dakika içinde, polise karşı gelmekten üç kişi tutuklanmış, 7 numaralı ev mühürlenmiş, kalabalık susturulmuştu. Schulzla karısı ve Bayan Gerstenbier sorguya çekildi.

Her üçünün ifadesinde şaşılacak derecede benzerlik vardı. Yalnız bir konuda söyledikleri gerçeğe uymuyordu. Çünki hepsi kırıldı dedikleri camların hiç biri kırılmış değildi. Açıldı dedikleri büyük sokak kapısı da kapalı durmaktaydı. Teğmen Schmiedel elektrik fenerini eline alıp **eve** girdi. Az sonra evin eski zilinin de çalmasına imkân olmadığı kanısına varmıştı. Ama üç kişi bu zilin çaldığını söylemekteydi.

Teğmen Schmiedel işin içinden çıkamıyacağını anlamıştı, Fakat bu evde birşeylerin ceryan ettiği de gerçekti. O halde yapılacak şey Schulz'u, karısını ve Gerstenbier'i tutuklamaktı. O da öyle yaptı.

Tutuklananların kendisini protesto etmesine karşılık, bunun bir koruma tutuklaması olduğunu söyledi. Tutuklananlar yanlarında... polisler olduğu halde eve girip giyindiler. Sonra da polise karşı gelenlerle birlikte karakola götürüldüler.

Evin önünde nöbetçi konuldu, içerdeki aramayı ortalık iyice aydınlandıktan sonra yapmağa karar verilmişti.

Polis teğmeni biraz sonra olay yerine gelmişti. Usulüne göre ev aramasına başlanıldı.

Teğmen, evin üst katma çıkıp Bayan Gerstenbier'in dairesine girince önüne gelen ilk kapıyı açtı. Aynı anda da bir hayaletle karşılaştığını sandı. Masallardaki peri kızları gibi güzel bir yaratık, korkudan irileşmiş gözleriyle ona bakmaktaydı. Teğmen kendisini toparlayıncaya kadar birkaç saniye geçti.

«özür dilerim bayan, kendimi takdim edeyim. Polis teğmeni Schmiedel! Bir şey sormama müsaade eder misiniz? Burda mı oturuyorsunuz?

«Tabiî burda oturuyorum. Benden istediğiniz nedir? Bir şey mi oldu?»

«Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Lütfen giyinir misiniz? Sizi de sorguya çekmek zorundayım.»

Alf hayretle, «Peki ama neden ?» diye bağırdı. «Ne olduğunu söylesenize.»

«Bu geceki olaylar hakkında ifadenizi alacağım.»

«Hangi olaylar, neden bahsettiğinizi anlıyamıyorum.»

«Ama sizin de duymuş olmanız gerekir. Bütün sokak ayağa kalkmıştı.»

«Hiç bir şey duymadım. Saat onbir buçuğa doğru ya-

tağa girdim ve siz gelince uyandım. ALLAH aşkına söylesenize ne oldu?»

Konuşmaları merdivenden koşarak çıkan bir polis tarif andan kesildi. Polis memuru soluk soluğa, «Teğmenim!» diye bağırdı. «Bodrumda bir şeyler bulduk, siz de gelip bir görünüz.»

Saat sekize doğru altı tutukludan beşi serbest bırakıldı. Kocasının serbest bırakılmayışının nedenini soran Bayan Schulz'a, karakol nöbetçisi, «îki yıl sonra bir araya gelirsiniz» dedi, «Daha önce cezaevinden çıkabileceğini hiç sanmıyorum.»

Bu sözü Bayan Schulz bir feryat ve bir bayılmasıyla cevaplandırdı. Bir parça kendisine gelince de bu sefer bağırıp çağırmağa ve memurlara küfürler etmeğe başladı. Seni şimdi tutuklarız diye tehdit edip kadını susturabildiler. Bayan Gerstenbierin koluna dayanarak, bir yandan da küfürler mırıldanarak evin yolunu tuttu.

Saat dokuzu çeyrek geçe Postahane müdürü Gerlach'a telefon edildi.

«Ben adli polis komseri Wetzel! Hemen polis müdürlüğüne kadar gelmenizi rica edeceğiz. Tesadüfen bir posta dağıtıcısının görevini kötüye kullanmasını delilleriyle tesbit ettik.»

Gerlach, «Çok şükür!» diye bağırdı. «Nihayet herifi ele geçirdik. Bu posta dağıtıcısı Matt mı? Yoksa Zenc mi?»

«Hayır, adamın adı Schulz.»

«Nasıl? Schulz mu? Hiç ummuyordum, nasıl yaptı bu işi?»

«Evinin bodrumunda bir yığın yanmış kağıt bulundu. Polislerden biri kağıtları karıştırınca, muhtelif adreslere postalanmış bir düzine kadar mektup buldu. Bazılarına hemen hemen hiç bir şey olmamıştı. Zarfların hepsi açılmış, içindeki mektuplardan Schulzun zarfın içine konul-

muş olan kağıt paraları aşırdığı anlaşılıyor.»

Posta müdürü Gerlach, «Beş dakikaya kadar yanınızdayım» diyerek telefonu kapattı.

Posta dağıtıcısı Schulz suçunu inkâra hiç yeltenmedi. Kendisine sorulan sorulara gözyaşı dökerek, ağlamaklı bir sesle cevap verdi.

Adli polis komseri Wetzel, «Bu işi yapmağa ne zaman başladınız?» diye sordu.

«Üç yıl kadar oluyor. Üçbuçuk yıl da olabilir.»

«En son ne zaman mektup yok ettiniz?»

«iki üç hafta kadar önce.»

«Şimdiye kadar kaç mektup yok ettiniz?»

«Tam bir rakam veremem. Ama hepsi olsa olsa belli altmış tanedir. Belki de biraz daha fazla.»

«Zarfların içinde para olduğunu nasıl anlıyordunuz?»

«Parmaklarımla yoklıyarak anlıyordum. Bazan aldanıyor, içinde para bulunmayan mektupları da açtığım oluyordu.»

«öyle mi? Fakat bu parmakla yoklama metodunda büyük bir başarı gösterdiğiniz anlaşılıyor.» Komser, Posta Müdürüne dönerek, «Ele geçirdiğimiz oniki mektuptan onbirinde para vardı» dedi. «Sadece bir mektupta Schulz yanılmış. Ama bu yanıldığı mektup benim için çok değerli.»

Sorgu ancak yarım saat devam etti. ifade tutanağı imzalanıp tutuklu dışarı götürülünce, posta müdürü, «Sizden ricam Bay Komser» dedi, «bu mektupları bana hemen vermenizdir. Bunları mümkün olduğu kadar çabuk yerlerine ulaştırmalıyız.»

Komser bir an düşündü. «Mektupları size vermemem için hiç bir sebep yok. Çünki adam her şeyi açıkça itiraf etmiş bulunuyor. Bir de zarfının bir kısmı yanmış ve adresi okunamıyan mektup var,»

Komser zarfı Posta müdürüne uzattı Müdür zarfı eline aldı, ışığa kaldırıp baktı, pencerenin yanma giderek yanık zarf üstündeki yazıyı sökmeğe uğraştı. Az sonra, «Bu mektup ölen birisinden» diye bağırdı. «Hayatta kalan yakınlarına bu mektubu hemen göndermeli.»

Komser, «Öylese buyrun mektupları» dedi. «Hepsi onbir tane!»

«Ya onikincisi?»

«El koyduk, bizde kalacak!»

Posta müdürü hayretle, «Ama niçin?» diye sordu.

Komser, ne yapalım dercesine omuzlarını kaldırdı. «Ne yazık ki, şimdilik bu sorunuzun cevabını veremiyeceğim!» dedi.

Posta Müdürü veda edip ayrılınca Komser Wetzel hemen savcı Gumberte gitti.

Savcı komserin elini sıkarak, «İlgi çekici bir şeyler getirmişe benzersiniz Bay Komser» dedi.

«Ticaret Müşaviri Lüders'e yazılmış bir şantaj ve para sızdırma mektubu getirdim.»

Savcı mektubun üstündeki adresi inceledi, sonra zarfı açtı, içindeki kağıdı çıkarıp okudu. «Bu mektubu kimin yazdığı hakkında bir şüpheniz var mı?» diye sordu.

«Mektubu dikkatle okur ve altındaki iki harfli imzaya dikkat edersiniz, bu mektubun ancak Lüdersin eski fabrika nezaretçisi, ve halen Bölge tiyatrosunda kapıcılık yapan Max Pampe tarafından yazıldığı kanısma varırsınız.»

«Çok güzel, Pampe'nin el yazısını alıp bir karşılaştırma yaptınız mı?»

«Hayır. Ama bugün yaparım.»

Savcı mektubu bir daha gözden geçirdi. Bu mektup Pampeyle Lüdersin aralarında tartışmış oldukları mektuptu. Son satırları şu şekildeydi:

«Bu paraya çok ihtiyacım olduğundan, istediğimi en kısa zamanda yerine getirmenizi önemle rica ederim. Sizden üç gün içinde her hangi bir cevap alamazsam, konuşmak üzere evinize gelmek zorunda kalacağım.

Saygılarımla. M. P.»

Tiyatronun büro şefi Hippele postadan iki mektup çıktı. Zarfların ikisi de başlıklıydı. Biri Dornburg Posta müdürlüğünden, ötekisi ise Berlinde bulunan bir özel dedektif firmasından geliyordu.

Dedektif firmasının mektubunu merakla açıp okudu. Firma, Lisa Heppel hakkında yapılan araştırmaların bütün gayretlere rağmen bugüne kadar olumlu bir sonuca varamamış olduğunu üzülerek bildirmekteydi.

Bu mektubun yarattığı hayal kırıklığı duygusu içinde, biraz da ilgisiz bir edayla ikinci mektubu açtı. İçinden posta müdürlüğünün bir yazısıyla, bir kısmı yanmış ve fakat posta idaresince yeniden itinayla yapıştırılmış bir zarf çıktı.

Posta idaresinin yazısı, ilişik mektubun üzerindeki gidecek yer adresinin okunamıyacak şekilde yanmış olduğundan gönderilemediğini, göndericisinin ise bir süre önce ölmüş bulunan Lisa Heppel olduğu anlaşıldığından, mektubun hayatta bulunan en yakınları sıfatıyla göndericinin babasına geri çevrildiği bildirmekteydi.

Hippel, heyecandan titreyen parmaklarıyla bir kısmı yanık zarfı alıp içindeki mektubu, kızının mektubunu okumağa koyuldu. Mektup her hangi bir hitap cümlesi olmaksızın başlıyordu.

«Dün sabah kararlaştırdığımın, yerde üç saat seni boşuna bekledikten sonra, bu sabah mektubunu aldım. Son haftaki tuhaf davranışlarını hatırlayınca, mektubun beni hiç de şaşırtmadı. Bana olan sevginin sönmüş olduğunu artık iyice anlamış bulunuyorum. İsrarla inkâr ettiğin hal-

de, bu işin içinde bir başka kadının var olduğunu da biliyorum. Hatta bu kadının kimliği de bence meçhul değil. Bu bakımdan durumunu gayet iyi anlıyorum. Anlıyamadığım taraf senin bu kadar aşağılık bir ödlek ve şerefsiz oluşundur. Benimle olan ilişkinin sana bazı sıkıntılar yaratabilececğinden sakın korkma. Senin arzuna uyarak bugün derhal Bayan Dr. J.'e gideceğim.

Yalnız mektupta yüzün kızarmadan yapmış olduğun ricayı, seni iyi bir hatıra olarak düşünmeyi yerine getiremiyeceğim. Çünki sen iyi değilsin Hayatımın defterinden Bert Molari adını bir daha yazılmamak üzere siliyorum. Lisa Hippel.»

Hippel, artık öğrenmek için çırpındığı korkunç sırrı biliyordu. Şu anda içinde sadece bir duygu, öç duygusu vardı.

Hippel, Adli Polis Komseri Wetzel'e gitti. Kızının mektubunu önüne koydu. Komser büyük ilgiyle Hippelin anlattıklarını binledi. Sonra da, «Eğer yanlış anlamadıysam» dedi, «hem Molariyi, hem de Dr. Janoczek'i tutuklamamı istiyorsunuz, değil mi?»

«Evet, bunu istiyorum!»

«Ama bunu yapamayız ki. Bay Molari kızınıza karşı böyle kalleşçe davranabilir. Baştan çıkarabilir., bu konuda suçlu olabilir... ama böyle bir suçla mahkeme huzuruna çıkaramayız onu.»

«Oh, biliyorum! Biliyorum! Kanunlar böyle şeylerde sağırdır. Fakat... bu adam kızımın ölümüne sebep oldu. Bu adam... kızımı o kadın doktora yolladı. . . . .çocuğunu aldırsın diye. Bu suç değil mi... bu bir cinayete ortaklık etmek değil mi?»

Komser düşünüyordu. «Bu da bir görüş. Mektubu bana bırakın. Biz onu savcıya verelim, bu konuda kararı savcı versin.»

«Savcıyla da konuşacağım.»

«Konuşun tabiî. Ama iki gün bekleyin.»

«Peki ya Bayan Doktor Janoczek. O ne olacak?»

Komser başını iki elinin arasına aldı. Bir süre öyle kaldıktan sonra, «Biz kızınızın bu doktora gitmiş olduğunu önceden biliyoruz. Çünki Dr. Janoczek kızınızın ölümünden bir iki gün sonra bize geldi ve kızınızın kendisine başvurduğunu, fakat isteğini reddettiğini söyledi.»

«O reddetmişse, bu haltı kim yedi öyleyse?»

«Bunu bilemiyoruz işte. Kürtaj yapan bir ebe de olabilir. Öteden beri kürtaj yaptıklarından şüphe ettiğimiz dört kişi var. Kızınıza kürtajı yapanı tesbit edersek onu elbette ölüme sebep olmaktan suçlayabiliriz. Molari meselesine gelince... bu işte son söz savcınındır.»

Hippel yorgun adımlarla Komserin odasmdan çıktı. Wetzel bir süre adamın arkasından üzgün gözlerle baktı.

Bir sivil memur odaya girdiğinde, Komser hâlâ aynı haldeydi.

«Hippel ne istiyordu, Komserim?»

«Aklından geçirdiğin şey için. Kızı hakkında konuştuk. Artık onu baştan çıkaranı biliyor. Elinden gelse, bu adamı hemen tutuklayıp mahkemeye yollayacak. Biliyor musun Kari, içime bazan bir garip hüzün çöker. Şu sakin, şu güzel şehirde dürüst adam maskesi altında kim bilir ne dolaplar dönüyordur?»

«Sizi anlıyorum. Ben de size Şeften bir haber getirmiştim. Kapıcı Pampeyi kendisi de bir defa dinlemek istiyor.»

«Çok güzel! Ben de şimdi onu sorguya çekecektim. Bir şeyler itiraf etti mi bari?»

«Evet. Lüdersin fabrikasına patrondan emriyle kundak soktuğunu ve yangın sigortasından aldığı parayla Lüdersin iflastan kurtulduğunu söyledi.»

«Oh... ben de bundan şüpheleniyordum zaten. Lüders'i tutukladılar mı?»

«Evet. Ama... artık bir şey konuşamaz. Şef, Kapıcı Pampenin yazılı itiraflarını gösterince, birden kendini kaybetti. Hastahaneye götürdüler. Az önce de orda ölmüş olduğu haberi geldi. İtiraflarını elde edemedik.»

Wetzel başını salladı.

«İkinci kurban. Gerber Sokağı 7 numaradaki ruh, korkunç şekilde harekete geçti.»

*
* *

Sekize yirmi kala Bert Molari tiyatroda göründü. Önce bürosuna gitti.

Büro şefini yerinde göremeyince sekreter kıza, «Hippel gişeye mi gitti?» diye sordu.

«Hiç yapmadığı bir şey bu! Bilet satışları ne durumdaymış, öğrendiniz mi?»

«Hayır, bilmiyordum, ben... şey.»

«Hemen aşağıya gidin ve sonra da soyunma odama haber getirin!»

Birkaç dakika sonra sekreter kız Molariye, gişeden verilmiş bir pusulayı getirdi. «Gişenin önünden büyük bir kalabalık var» dedi.

«Hippel hâlâ gelmedi mi?»

«Hayır Efendim!»

«Pampe hemen Hippelin evine gitsin ve niçin gelmediğini sorsun!»

Molari makyaj yapmağa başlamıştı ki, Sekreter kızı tekrar karşısında gördü. «Pampe yok efendim. Onu...»

Molari, «Allah kahretsin!» diye bağırarak kızın sözünü kesti. «Nereye gitmiş bu herif?»

«Pampeyi tutukladılar. Az önce götürdüler.»

Molari yerinden fırlayarak «Tutukladıiar mı?» diye sordu. «Ama niçin? Ne olmuş ki?»

«Niçin olduğunu kimse bilmiyor. Pampe de niçin olduğunu bilmiyor. Giderken bu işte bir yanlışlık olacak demiş.»

Molari umursamaz bir tavır takınmağa çalışarak, «Peki, Pampeyi kiminle karıştırmış olabilirler?» diye sordu. «Sahne işçilerinden birini hemen Hippelin bürosuna gönderin, gelip gelmediğine bir baksın!»

Molari tekrar yerine oturdu ve makyajına devam etti. Fakat sinirleri bir kere bozulmuştu. Gözlerini kapadı. Aklına gazetede çıkan o budalaca haber gelmişti.

26 Kasım! Gerçekten o güne kadar saklı kalmış olan şeyler gün ışığına çıkacak mıydı? Akşam gazeteleri yıllardan beri saklı kalmış bir olayın, bir posta dağıtıcısının görevini kötüye kullanmasının ortaya çıkarıldığını yazıyordu. Öyleyse bu bir başlangıçtı. Ve şimdi de Pampeyi tutuklamalardı. Lüders'in koruduğu bir adamdı Pampe.

Üçüncü defa odaya giren sekreter kız, Molarinin hala makyajını tamamlamamış olduğunu görünce, «Fakat efendim, beş dakikaya kadar perde açılacak» diye ikaz etmek istedi. •: ı ;

Molari, «Pekâla, pekâla» deyip kızı uzaklaştırdı. Çabuk hareketlerle makyajını tamamlamağa koyuldu.

Sekizi birkaç dakika geçe sahneye geldiği zaman, Prolog başlamıştı bile.

Birkaç dakika sonra salondan büyük bir alkış gürültüsü yükseldi. Prolog sona ermişti.

Baron, Baş rejisörün yanına yaklaşarak zafer kazanmışçasına, «Gördünüz mü Bay Molari?» dedi, «Hala Prologun çıkarılmasından yana mısınız? Büyük bir başarı oldu! Hem de halkın sinirleri çok gergin olduğu halde. Bir takım yeni söylentilerden haberiniz vardır tabiî?»

«Hayır, duymadım. Ne söyleniyor ki?»

«Söylentilere inanırsak, polis bir kişiyi daha tutuklamış galiba.»

«Pampeyi mi söylüyorsunuz? Evet, doğru. Tutukladılar.»

«Yok canım. Pampe önemli değil.»

«Kimi öyleyse Baron?»

«Ticaret müşaviri Lüders'i, yani sizin gelecekteki kayınpederinizi.»

Molari ne cevap vereceğini düşünürken, Alf ın gardropçusu olan kadın Baronun yanma geldi.

«Bayan Christiansenin giyinmesi henüz bitmedi. Ama şimdi biter, başlıyabilirsiniz.»

Beo, teknisyenlere «Başlıyabilirsiniz!» diye bağırdı ve sahneden çıktı.

İkinci perde başlayınca, ilk sahnelerde rolü olmadığı için Molari bürosuna gitti ve sekreter kızın getirdiği gişe raporunu incelemeğe koyuldu.

Her yer satılmıştı. Molari hoşnut bir edayla gülümsedi. Sonra kıza, «Hippelden bir haber var mı?» diye sordu.

«Bay Hippel yerinde efendim. Birinci perde başladıktan sonra geldi.»

Molari, ara kapıyı açıp Hippelin odasına girdi. İhtiyar adamı yerinde kıpırdamadan oturur görünce bağırmağa başladı:

«Ne demek oluyor bu. Tam bir saat geç geliyorsunuz ve yanıma uğrayıp özür dilemeyi bile düşünmüyorsunuz.»

Hippel yerinden kımıldadı, ne de ağzını açtı. Gözleri bir noktaya dikili bakıp duruyordu.

«Ağzınızı açıp bir şey söylemiyecek misiniz. Bu saate kadar nerelerdeydin.»

«Nerde olduğumu öğreneceksin Molari. «Hippelin sesi kısıktı ve saklamağa çalıştığı öfkenin tesiriyle titriyordu.

Molari kulaklarına inanamadı. Ne diyeceğini şaşırdı. Böyle bir küstahlık beklemiyordu. Nihayet, «Benimle bu şekilde konuşmanızın cevabını yarın alacaksınız» diyebildi. «Şimdi büroyu kapatıp evinize gidin.» Yanıbaşında şaşkın bir şekilde bekleyen sekretere döndü. «Siz de gidebilirsiniz; Vereceğim bir iş yok.»

Hippel birden yerinden kalktı ve «Bay Molari.» diye bağırdı. «Benim sizinle işim var! Oyundan sonra sizinle konuşmak istiyorum! Eve gitmeyecek ve sizi burda bekiiyeceğim!»

Molari soluğunun kesildiğini hissetti. Bu saygısızca davranış solunumunu etkilemişti. «Siz... siz...» diye kekeledi, «Siz kiminle konuştuğunuzun farkında mısınız?»

«Elbette... kiminle ve ne biçim birisiyle konuştuğumu çok iyi biliyorum.» Ağır adımlarla Molarinin üstüne yürüdü.

İhtiyar ne yaptığının farkında olmasa gerekti. En iyisi çıkıp gitmekti. Çünki iriyarı, sağlam yapılı Molari'nin içine birden korku düşmüştü. Bu kısa boylu, zayıf, dermansız ihtiyardan korkuyordu.

Küçümseyen bir tavır takınmağa kalkıştı. Rol yaparcasına, «Kendine gel be adam.» diye bağırdı «Yarın benden özür dilersen, bu münasebetsizliğini unuturum. Şimdi seninle kaybedilecek zamanım yok. Sahneden bekliyorlar beni.»

Geriye dönüp koşar adımla bürodan çıktı.

*

İkinci perdeden sonra verilen uzun ara sona ermek üzereydi. Alf elbisesini değiştirmiş ve giydirici kadını gönder-

inişti. Kapısı vuruldu. «Girin» demesiyle Bert Molarinin içeri girmesi bir oldu. Adam kapıyı kapatıp, sırtını kapıya dayadı. Elinde bir zarf tutuyordu. Gözlerinde çılgınca bir ifade vardı. Zarfı kıza uzatarak, «Okuyun!» dedi.

Alf boğuk bir çığlık kopardı ve elleriyle yüzünü örttü.

Molari hayretle, «Ne oluyorsunuz?» diye sordu. «Ah anladım... size ölüm tarihini göstereceğimi sandınız. Hayır, verdiğim süre henüz dolmadı. İlk oyundan sonra demiştim. Demek ki, daha bir saat vaktiniz var.» Elini cebine atarak üstünde Alf'ın adı yazılı küçük zarfı çıkardı.

Kız ellerini yüzünden çekince küçük zarfı hemen tanıdı. Kenarının yırtılmış olduğunu da gördü. Hiç şüphesi kalmamıştı, Bert Molari onun ölüm tarihini saati ve dakikasıyla sahiden biliyordu.

«Tutumunu değiştirmezsen, içinde ne yazılı olduğunu öğreneceksin!» Bunu söyledikten sonra Molari, küçük zarfı tekrar cebine koydu. Elinde tuttuğu öteki zarfı uzattı. «Şimdi bunu okumam istiyorum!»

Alf çekinerek zarfı aldı ve içindeki birkaç satırlık mektubu okudu. Annemarie Lüders'e yazılmıştı ve Bert Molari nişanı bozmuş olduğunu bildiriyordu.

Alf mektubu geri vererek, «Bunlardan bana ne?» diye sordu.

«Herkesten çok seni, yalnız seni ilgilendiren bir şey bu. Anlaşılması bu kadar güç mü? Nişanı bozuyorum, çünki Annemarie Lüders'le evlenmek istemiyorum. Niçin mi? Seninle evlenmek istiyorum da ondan.»

Molari, verceği cevabı bekleyerek kıza bakmaktaydı.

Alfın yüzünde bir gevşeme belirdi, sonra gülmeğe başladı. Kahkahalarla gülüyordu. Alay eden, kahreden, küçümseyen bir gülüştü bu.

Molari bu gülüşü yanlış anladı. «Bu kararımda ciddi olmadığımı mı sanıyorsun? ***Allah*** şahidimdir, şaka etmiyo-

rum. Öyleyse cevap ver, teklifime cevap vermelisin. Karım olmak ister misin?»

«Karın olmaktansa ölürüm daha iyi!»

Bert Molari'nin durumu kavraması için birkaç dakika geçmesi gerekti Bütün iyi niyeti, bütün ciddiliği ile yapmış olduğu teklifin bu kadar ters bir sonuçla karşılaşmasını anlıyamıyordu. Serin kanlılığını kaybetmemeğe çalıştı.

«Ölmek daha iyi ha... saçma bir söz! Ne zaman öleceğimi öğrenirim daha iyi, demen daha doğru olurdu. Merak etme, yakında bunu da öğreneceksin!»

O anda üçüncü perdenin başlamak üzere olduğunu bildiren zil çalmağa başladı.

Alf, «Bırakın da sahneye gidelim» dedi.

Molari aşırı bir nezaketle kenara çekildi ve alaylı bir sesle, «Oh rica ederim, buyrun» dedi. «Nasıl olsa, birbirimize söylenecek sözümüz kalmadı.»

*

* *

Dördüncü ve son perdeden önce ara verilmiyordu. Seyirciler yerlerinde kalacaklardı.

Molari çabuk çabuk giyindi. Üç dakika içinde hazır olmuştu. Sadece dolapta asılı ceketini giymesi kalmıştı. Soyunma odası sıcak olduğu için ceketini son dakikada giyecekti.

Birden aklına, iiçnde Alf'ın kartı bulunan zarfı, az önce çıkarmış olduğu ceketinde bıraktığı geldi. Zarfı cebinden aldı ve bürosuna gitti. Masanın gözüne kilitledi. Aynı anda Hippel'i hatırladı.

Iktiyardaki bu ani değişikliğin anlamı ne olabilirdi.

Rahatsız edici bir duygu benliğini kapladı. Acaba bu garip adam, dediği gibi kendisini bekliyor muydu. Bunu

öğrenmeliydi. Ara kapıya yaklaştı. Kulağını kapıya dayadı.

Hiç bir şey duyulmuyordu.

Kapıyı hafifçe araladı. Aynı anda korkuyla geriye çekildi. Hippel her zamanki yerinde kıpırdamadan oturmakta ve sabit bakışlarla kendisine bakmaktaydı.

«Ne yapıyorsunuz hala burda?» diye sordu.

Sorusuna cevap beklemiyordu. İhtiyarın gözlerinde parlıyan sınırsız kin, bütün vücudunu ürpertmişti. Bürosuna kaçtı, ara kapıyı kilitledi ve kendisini masanın arkasındaki koltuğa attı.

Otamatik bir hareketle masanın kilitli gözünü açtı ve bir cüzdan çıkardı. Bu cüzdana az önce Alf'ın zarfını koymuştu. Kendi adı yazılı zarfta bu cüzdanda durmaktaydı. Zarfı çıkarıp bakmağa koyuldu. Zarfın üstünde Alfın elinden çıkmış olan «Albert Backzahn, sahne adı Bert Molari» yazısı vardı.

Hippelin gözündeki tehdit edici ifadeden duyduğu korkuyla aklına bir fikir geldi. Şimdi şu zarfı açsa, nasıl olurdu- Ama açtığı zaman öğreneceği şeyi bir an düşününce, hemen bu niyetinden vazgeçti. Telâşlı bir hareketle zarfı tekrar cüzdanına koydu ve çekmeceyi kilitledi.

Bu sırada kapısı vuruldu.

«Kim o?»

Sahne müdürünün telâşlı sesi duyuldu. «Sıranız geldi!»

Yerinden sıçradı, kapıyı açtı, koridordan geçip sahneye gitti. Birden ceketini giymemiş olduğunu farketti. Soyunma odasına koştu

*

Alf ile Kontes rolünü canlandıran kadın sanatçı sahnede bekliyorlardı. Nihayet Molari yanında Baron olduğu hal-

de geldi. Kontes'in oturacağı kanepenin konulusunu Baron beğenmedi. Etrafına bakınarak bir sahne işçisi aradı. Gözüne Putbreese ilişti. Ona işaret etti.

«Lütfen, kanapeyi biraz daha öne çekiniz!»

Putbreese, Baronun dediğini hemen yaptı. Sonra da endişeli gözlerle Alfa baktı. Kızın ellerinin titrediğini ve yüzünün bütün kanı çekilmiş gibi bembeyaz olduğunu farketmişti. Arada bir Molariye korkulu bakışlar fırlattığını da görmüştü.

Beo, «Bayan Christiansen» diye seslendi. «Size bir şey söylemek istiyorum.»

Baronla Alf bir kenara çekildiler. Beo'nun kıza sahneyle ilgili birşeyler söylediği anlaşılıyordu. Kız önce hayretle baktı, sonra da evet dercesine başını eğdi. Beo, yanından ayrılıp diğer artistlere yaklaştığı zaman, yerinden kıpırdamadı.

Bu fırsattan yararlanmak isteyen Klaus hemen kızın yanına sokuldu. «Bu adam yarın sizi artık rahatsız edemiyecek!» diye fısıldadı

Alfın aklına derhal kötü şeyler geldi, ama cevap veremedi. Çünki Baron, «Tamam, perdeyi açabiliriz!» diye bağırmıştı.

Gong vurdu. Beo sahneden çıktı, trajedinin bu son perdesini locasından seyretmek üzere hızlı adımlarla uzaklaştı.

*

Sahnedeki olaylar gittikçe merak uyandırıcı bir tempoyla gelişiyordu. Dr. Schön'ün, rönesans stili salonu kuşatan galeride görünmesi, oğlunun Luluya aşk ilân etmesini dinlemesi, Rodrigoya tabanca çekmesi, daha sonra tabancayı Lulunun eline vermesi ve hayatma son vermesini

istemesi seyircileri adeta heyecandan, heyecana sürüklüyordu.

Ama Lulu canına kıymak niyetinde değildir. Elindeki tabancayla oynayarak yürüyor ve duvara bir el ateş ediyor.

Dr. Schön, «Sen burda adam saklıyorsun!» diye bağırıyor ve Lulunun elinden tabancayı alıyor. Odayı araştırmağa koyuluyor. Kontesi şöminenin yanındaki dolaptan çıkarıp yandaki odaya kilitliyor. Bu sefer tabancayı Luluya çeviriyor. Boğuşuyorlar. Lulu bütün gücünü toplayıp doktorun elinden kurtuluyor. Aralarında korkunç bir nefreti gösteren konuşmalar oluyor. Birden masanın altmdan fırlayarak, imdat çağıran öğrenci kızı kurtarıyor. Dr. Schön, bağıranı görmek için arkasını dönüyor. O zaman Lulu tabancayı ona çevirip ateş ediyor.

Dan! Dan! Dan! Dan! Dan! diye beş el tabanca sesi duyuldu. Alf, provalarda kararlaştırıldığı şekilde bir el ateş etmemişti. Aksine ardarda beş defa tetiği çekmişti.

Dr. Schön rolünü oynayan Molari kollarmı havaya kaldırdı. Yarım bir dönüş yaptı. Ses çıkaramadan yere yuvarlandı.

Seyirciler arasındaki Dr. Janoczek, yanında oturan arkadaşına «Ne şahane bir ölüm sahnesi!» diye fısıldadı.

Alf, «Ben ne yaptım!» diye bağırarak yerde yatan adamın üstüne kapaklandı, tabancası elinden düştü ölmek üzere olan Dr. Schön'ün söyliyeceği sözü bekledi.

Sessiz bir duraklama oldu. Alfın yüzünde anlatılması güç bir şaşkınlık görüldü.

Kız yerinde doğruldu, Alwa ve öğrenci rollerini yapan artistlere soran gözlerle baktı, iki artist Molarinin yanına koştular, üstüne eğildiler. Sonra Alwa rolündeki artist heyecanla doğruldu ve «Doktor... doktor yok mu... Çabuk olun!» diye bağırmağa başadı.

Yerlerinden fırlayan seyirciler bağrışmağa başladılar. En ön sıradan bir ses duyuldu: «Bu kadın onu öldürdü!» Bağıran Annemarie Lüders'di. Salonda tam bir panik havası doğmuştu. «Polis... polis... Kadın öldürdü... 26 Kasım... polis...» sesleri birbirine karışıyordu.

***

Sahnenin demir perdesi indirilmişti. Sahne arkasındaki şaşkınlık ve heyecan salondakinden az değildi.

Ama herkesin sesini bastıran aksesuar memuru Funkenin feryatlarıydı. Tabancayı çekirdeksiz mermilerle o doldurmuş ve Molarinin ceketinin sağ cebine kendi eliyle koymuştu. Cesedin yılbaşında durmuş, ellerini oğuşturuyor ve durmadan, «Allahım... Allahım... bu iş nasıl oldu? Ben suçsuzum!» diye bağırıyordu.

Bu paniğe kapılmış şaşkın kalabalığın ortasında sadece iki kişi serin kanlılıklarını koruyarak harekete geçmişlerdi. Bunlardan biri Klaus Putbreese, diğer Tiyatronun nöbetçi polisiydi.

Klaus, Kargaşalıktan yararlanıp Alf'in soyunma odasına koştu. Mantosunu, şapkasını ve bir el aynasıyla bir kutu makyaj kremini alıp tiyatronun berberine gitti. Odada kimse yoktu. Ordan da koyu renkli iki tane peruka alıp ayna ve kremle birlikte bir paket yaptı. Bunları sahne kapısındaki kapıccı odasına götürüp bıraktı. Sonra da Alf'ı getirmek üzere sahneye koştu.

Alfın etrafında bir sürü insan vardı. Klausun ona işaretle bir şey anlatması imkânsızdı. Ama kızın etrafını çevirenlerin, dikkatini başka yöne çeken yeni bir durum oldu. Tiyatronun polisi enerjik hamlelerle kalabalığı yararak ilerledi. Arkasından bir doktor geliyordu. Polisle doktor ölünün yanına gidince, Alfın etrafındaki kalabalık da

ne yapacaklarını yakından görmek için o tarafa yürüdüler.

O zaman Klaus, kızın yanına sokuldu. «Çabuk, beni takip et!» diye fısıldadı. «Hemen kaçmalısın, ben her şeyi hazırladım.»

Kız yorgun bir sesle, «Yapamam... öyle... öyle bitkinim ki...» dedi.

Ama Klaus, kızın koluna girdi, kulise doğru sürükler gibi götürdü. Bomboş koridordan koşarak geçtiler. Birkaç saniye sonra kapıcının küçük odasındaydılar.

Klaus, «Şimdi beni dinleyin» dedi. Sesinde emreden bir eda vardı. «Bunları hemen giyin, şapkanızla mantonuz burda. Kapının önündeki arabalardan birine atlayıp parktaki lokantaya gideceksiniz. Lokanta kapalıdır, içeri girer gibi birkaç merdiven çıkacak ve kapının zilini çalar gibi yapacaksınız. Bu sırada şoför ordan uzaklaşacaktır. O zaman da binanın arka tarafına geçip, parkın orta yolundan kayalıklardaki kulübeye yürüyeceksiniz. Orda makyajınızı temizleyip başınıza koyu renk perukalardan birini takacaksınız. Bunun için size elektrik fenerimi veriyorum. Gerekli şeylerin hepsi paketin içindedir. Ben gelinceye kadar orda bekliyeceksiniz. Birlikte şehrin dışına çıkacak ve köylerden birinde trene bineceğiz. Yeteri kadar param var, bu bakımdan hiç bir şey düşünme. Anladın mı dediklerimi?»

Alf, «Evet, anladım» diye mırıldandı. «Ama ben...»

«itiraz yok. Ben şimdi üstümü değişmek için eve gidiyorum. Kaybedecek zamanımız yok.»

Bu sırada Tiyatro polisi de elini çabuk tutup sahneyi düzene sokmuş, atış yapılan tabancaya el sürmeyip yanma almıştı. Onunla birlikte gelen doktor da yerde yatan vücutla uğraşmaktaydı. Yanına gelen Polis memuru, «Adam ölmüşse, olduğu yerde bırakın» dedi. Doktorun evet derceşine başını salladığını görünce, hemen büroya koştu. Adli

polise telefon etti. Bu işleri şimşek hızıyla yaparken, kimsenin sahneden uzaklaşmaması için dışarıya ve salona açılan bütün kapılar kilitllemeğe başladı. Yalnız yan sokağa açılan giriş kapısını açık buldu. Dışarda bir taksi duruyordu. Bir kadın arabaya binmek üzereydi. Kadının şoföre, «Parktaki lokantaya!» deiye seslendiğini duydu

Sokak lambasının ışığında kadının Lulu rolünü oynayan artist ollduğunu f arketmişti. Bir sıçrayışta kadına yetişti ve elini Alf'm koolunun üstüne koydu.

«Durun!» dedi. «Tiyatroyu terkedemezsiniz! Benimle içeriye gelmenizi rica edeceğim!»

Alf isteksiz adımlarla poüsi takip etti. Polis memuru kapıyı kilitleyip anahtarını cebine attı. Sonra da, «Lütfen şu paketi bana veriniz» dedi. Paketi alıp açtı ve «Bu perukaları ne yapacaktınız?» diye sordu. Kız cevap vermeyince sorularına devam etti «Makyajınızı bile temizlemeden böyle acele nereye gidiyordunuz? Mantonuzun önünü açınız. Sahnede giydiğiniz elbiseyi bile değiştirmemişsiniz. Parktaki lokantada ne yapacaktınız? Bu lokanta kapanalı birkaç ay oldu, bunu bilmiyor muydunuz?»

*
**

Dornburg Emniyetinin adli polis bölümü, dışarda çalışan bir komser dört memurla, büroda çalışan iki memurdan ibaretti. Şimdiye kadar sadece hafif yaralamalar ve adi hırsızlıklarla uğraşmışlardı. Öldürmek veya ölüme sebep olmak gibi ağır suçlarla yıllardan beri karşılaşılmamıştı. Buna rağmen Adli polis komseri Wetzel, yıllarca büyük bir şehrin cinayet masasında çalışmış gibi, kendinden emin bir şekilde işe koyulmuştu.

Olay yerine gelince, sahnede toplanmış kalabalığı derhal susturmuş ve tiyatroda görevlli polisten durumu ayrın-

tılarıyla açıklamasını istemişti. Pollis memuru olup bitenleri yüksek sesle anlatıp, sıra Alf'ın kaçmaya kalkışmasına gelince, o ana kadar sessizce dinleyen artist ve teknisyenler arasında heyecanlı bir dalgalanma görüldü.

Polis konuşmasını bitirince Komser Wetzel hoşnut bir edayla başını salladı ve «Görevinizi kusursuz şekilde yapmışsınız teşekkür ederim» dedi. Sonra da Alfa döndü. «Bayan Christiansen, Polis memurunun anlatmış olduğu şeylerde eksik veya fazla bir taraf var mı?»

Alf, «Hayır Bay Komser, hepsi doğru» diye cevap verdi.

Wetzel bu sefer doktora dönerek, «Şu ana kadar neler tesbit edebildiniz?» diye sordu.

«Cekete bakılınca görüleceği gibi, atılan beş kurşunun beşi de sırttan içeri girmiştir. Bunlardan üçünün kalbi veya kalb dolaylarını, ikisinin ise akciğerleri yaralamış olması mümkündür. Kesin bir bilgi ancak ceset üzerinde otopsi yapıldıktan sonra verilebilir.»

«Çok teşekkür ederim!» Wetzel yanında duran sivil memura baktı. «O halde fotoğraf çekmeğe başlayabilirsiniz!» dedi.

Memur ccesetin birkaç poz resmini çekti. Wetzel sedye taşıyıcılarına cesedi otopsi yapılmak üzere hastahaneye götürmelerini emretti.

Ceset götürüldükten sonra Wetzel, «Şimdi sizlerden» dedi, «tabancanın kullanıldığı sahneyi bir defa daha oynamanızı rica edeceğim. Rejisör nerdedir?»

Alwa rolünü oynayan artist, «Rejisör Baron von Hasselt'tir» cevabını verdi. «Ama kendisi oyun sırasında genel müdürlük locasında bulunuyordu.»

Wetzel yanındaki memurlara, Baronun tiyatroda olup olmadığını araştırmalarını, eğer yoksa evine telefon ederek nerde bulunduğunu öğrenmellerini söyledi. Sonra da

artistler sahneyi tekrar oynamağa başladılar. Dr. Schön rolü sahne işçilerinden birine verildi. En küçük bir çekingenlik göstermeden Alf, tabancayı komserden alarak ateş etme sahnesini oynamağa başladı. Tam ateş edeceği sırada Komser oyunu durdurup sahnenin fotoğrafını çektirdi. Sonra da sorguya başlıyacağın'ı bildirdi.

Yanında ifadelerini not edecek sivil bir memur olduğu halde, konuşma provalarının yapıldığı odaya girdi. Sorguya çekmek için ilk olarak Büro şefi Hippeli çağırtarak herkesi şaşkınlığa uğrattı.

Sorgu sadece bir kaç dakika sürdü.

«Bay Hippel, siz her zaman böyle oyunun sonuna kadar büronuzda mı kalırsınız?»

«Hayır. Gişe raporuyla kasa mevcudunu kontrol eder, parayı kasaya koyar ve eve giderim.»

«Öyleyse bu akşam niye böyle geciktiniz?»

«Çünki oyundan sonra Molariyle konuşmak niyetindeydim. Ona alçaklığını keşfettiğimi söyleyecektim.»

ihtiyarın «alçaklık» sözüyle ne demek istediğini polisler anlamışlardı.

«Peki, bu olanları nasıl açıklayabilirsiniz?»

«Nasıl açıklanacağını bilmem ve açıklama yapabilmek için kafamı yormağa da hiç niyetim yok. Sadece çok üzgünüm, çünki Molari ile hesaplaşmama engel oldu.»

ikinci olarak Aksesuar memuru Funke çağrıldı. Adam, tiyatronun tabancasını üç tane çekirdeksiz mermiyle doldurduğunu, üçüncü perde oynanırken da Molarinin dördüncü perdede giyeceği ceketin cebine kendi eliyle koyduğunu anlattı.

Komser Wetzel, şimdilik Funkeyi tutuklamak zorunda olduğunu söyledi. Bitkin bir halde bulunan Aksesuar memurunu odadan çıkarıp götürdüler.

*

Alf'ın sorgusu, ilk iki sorgu gibi öyle kolay olmadı.

«Bayan Christiansen, Lulunun Dr. Schöne sadece bir defa ateş etmesinin kararlaştırılmış olduğunu öğrendim, doğru mu bu?»

«Evet, provalarda bu şekilde kararlaştırılmıştı.»

«öyleyse oyun esnasıdan Dr. Schön rolünü oynayan Molariye niçin üst üste beş defa ateş ettiniz?»

Alt birkaç saniye düşündü. Sonra kararlı bir sesle cevap verdi: «Bu soruya cevap vermekten kaçmıyorum.»

«Bay Molariye karşı herhangi bir şekilde nefret duygusu besliyor muydunuz?»

«Evet.»

«Bu nefretinizin sebebini söyler misiniz?»

«Hayır. Hiç bir zaman ve hiç bir şekilde bunun sebebini söyliyemem.»

Komser sesine babaca bir eda vererek, «Bayan Christiansen» dedi, «Bize yardımcı olmanız gerekir. Bildiklerinizi hatırlamağa çalışın. Tabancanın sahici mermiyle doldurulmuş olduğundan haberiniz var mıydı?»

«Hayır. Bu olaya ben de öteki arkadaşlarım gibi hayret ettim.»

«Peki, kimseye haber vermeden kaçar gibi tiyatrodan gitmeğe niçin kalkıştınız? İki tane perukayı niçin yanınıza aldınız? Bunlar sizin kötü bir niyetiniz olduğunu gösteren deliller.»

Alf cevap vermedi.

«Dornburgu geceleyin terketmek istediğiniz anlaşılıyor. Yoksa arabanın şoförüne park lokantası yerine eve gideceğinizi söylerdiniz. Bayan Christiansen, lütfen cevap veriniz! Eğer suçsuz iseniz niçin kaçmağa yeltendiniz?»

«Bu benim kendi planım değildi. Bir başkası böyle istemişti.»

«Bu başkası kim?»

«Bu soruya da cevap vermek istemiyorum.»

**

Komser Wetzel bürosuna döndüğü zaman, Avukat Paul Klinck'in kendisini beklemekte olduğunu gördü. Yıllardan beri tanıştıkları için iki adam birbirini dostça selâmladılar. Sonra Avukat.

«Gecenin bu geç saatinde sizi aramama belki şaşacaksınız» dedi. Ben de tiyatrodaydım. Şimdi de size bu olaydan dolayı Bayan Christiansen'in başı derde girecek mi acaba diye sormağa geldim.

Komser, «Sanırsam evet» diye cevap verdi. «Kendisini tutuklamış bulunuyorum.»

Avukat, «Ben de bunu bekliyordum» diyerek iç cebinden katlanmış bir kağıt çıkardı.» Bayan Christiansenin avukatlığını üzerime alıyorum. Sizden de bu vekâletnameyi kendisine imzalatmanızı rica ediyorum.»

Komser birkaç saniye düşündü. «Vekâletini almanızda bence bir sakınca yok. Ama bu imza işlemini ve görüşmenizi benim yanımda yapmanızı isteyeceğim. Kendisiyle ne zaman yalnız başınıza görüşebileceğinizi ise sorgu yargıcı kararlaştırabilir.»

Alf Christiansen az önce girmiş olduğu hücresinden getirildi. Klinck kendisini tanıtıp adını söyleyince Alf gülümsedi. Yorgun bir sesle, «Üstünde kartınızın bulunduğu şahane bir çiçek buketinizi aldım, teşekkür ederim» dedi.

Avukat eğilerek selâm verdi. Kızın böyle bir güç durumda bile, çiçeklere teşekkür etmeyi unutmayışına hay-

ret etmişti. Kızın halinde öylesine bir yumuşaklık vardı ki, onu görenler adli polisin elinde tutuklu olduğunu değil de, bir baloda bulunduğunu sanabilirlerdi.

«Daha önce de size kendimi tanıtmak fırsatını bulmuştum, Bayan Christiansen. Hatırlayamadınız galiba?»

«Hayır, ancak şu anda içinde bulunduğum şartlar...»

«Çok toyca bir hareketti benim yaptığım. Bu hareketimden ötürü şimdi sizden özür dilemek isterim. Sizi bir gün takip etmiştim. Büyük caddedeki pastahanede oturduğunuzu görünce, cesaretimi toplayıp yanınıza gelmiş ve.»

Alf yorgun bir gülümsemeyle, «Ah, şimdi hatırladım» dedi. «Yanıma gelip bana adınızı söylemiştiniz. Çiçeklerin üstünde kartınızın gördüğüm zamanda, bu adı önceden duymuş olduğumu düşünmüş, ama nerden duyduğumu hatırlayamamıştım.»

«Bu şekilde tanışmak nasipmiş, ne yapalım?»

Alf, «Peki bu tanışmaya neyi borçluyum?» diye sordu. «Siz de mi beni sorguya çekmek istiyorsunuz? Sizde mi Molariyi kasten öldürdüğümü düşünüyorsunuz?»

«Hayır, aksine sizden savunmanızı üstüme almama izin vermenizi istiyorum. Avukatmız olacak ve sizi en kısa zamanda bu sıkıntılı durumdan kurtarmağa uğraşacağım, îlk iş olarak da, yarın sabah sorgu yargıcına gönderilmenizi sağlıyacak ve yargıca itirazda bulunarak tutukluluğunuzu kaldırtacağım.»

Alf omuzlarını silkti. «Çok teşekkür ederim Bay Avukat» dedi. «Ama ben avukat tutacack durumda değilim.»

Paul Klinckin yüzü kıpkırmızı oldu. «Oh, siz beni yanlış anladınız sayın bayan. Ben avukatlığınızı ücretsiz olarak almak istiyorum. Vekâletnameyi hazırladım. Bir imza edeceksiniz, o kadar. Kötü bir avukat değilimdir. Bunu Bay Komsere de sorabilirsiniz.»

* *

Klaus Putbreese, büyük parkın içindeki kulübede saatlerce Alf'ı bekledi. Acaba yanbş bir yere mi gitti diye düşünerek bütün parkı dolaştı. Sonra da tiyatroya döndü. Bütün kapılar kilitliydi. Geriye bir ümit kalıyordu: belki de Alf eve gitmişti. Gerber sokağı 7 numaraya koştu. Kapıyı çaldı. Birkaç defa çaldıktan sonra Bayan Gerstenbier pencerede göründü. Onun da verdiği cevap, Alfın henüz eve gelmediği oldu.

O zaman Alfın tutuklanmış olabileceği aklına geldi. Şehrin sokaklarında gayesiz adımlarla dolaşıp durdu. Bu durumda elinden bir şey gelmezdi.

Uykusuzluktan ve çaresizlikten bitkin bir halde sabah saat dokuzda tiyatroya geldi. Operet bölümü prova yapıyordu.

Bir saat sonra sahne müdürüne giderek hasta olduğunu söyledi.

*
**

Avukat Klinck, müvekkilinin 27 Kasım sabahı sorgu yargıcına sevkedilmesini sağlamıştı. Ama sorgu yargıcının uğraşmaları da bir sonuç vermedi.

Yargıç, aksesuar memuru Funkeyi de sorguya çekmiş, ama ondan da yeni bir ipucu elde etmek mümkün olmamıştı.

Bu arada vakit öğleyi geçmişti. Sorgu yargıcına Baron Beo von Hasseltin geldiğini haber verdiler. Yargıç, Baronu hemen içeri aldırdı ve arzusunun ne olduğunu çok nazik bir şekilde sordu.

Beo, «Sorguya çekilmek üzere çağrılmamış oluşumu doğrusu hayret ettim» diyerek söze başladı.

Baronu böyle bir şey için çağırmayı aklından bile geçirmemiş olan sorgu yargıcı, «Sizi boşyere rahatsız etmek istemedim» diye cevap verdi. «Çünki sizin de şimdiye kadar dinlemiş olduğumuz yığınla tanıktan farklı bir ifade vereceğinizi sanmıyordum. Ama eğer aklanıyorsam..»

«Her şeyden önce, tamamen suçsuz kabul ettiğim bayan Christiansenin neden tutuklanmış olduğunu bilmek isterdim.»

«Bayan Christiansenin serbest bırakılmasını sağlıyacak bilgilere sahipseniz, bunları dinlemek beni sevindirecektir Baron.»

Beo hafifçe güldü. «Benim anlıyamadığım nokta» dedi, «Bayan Christiansen'den şüphelenmek fikri nerden aklınıza geldiğidir. Sahnede tabancayı Molari ona verdi. O da rolü gerektirdiği için ateş etti. Kendisinden en az şüphelenecek birisi varsa, o da bu kızdır.»

«öyleyse ben de size şüphemizin nedenlerini söyliyeyim Baron.» Sorgu yargıcı önündeki dosyaların birinden bir ifade tutanağı çıkardı. «Olaydan sonra Bayan Christiansen tiyatrodan kaçmak istedi, bu bir. ikincisi, kılığını değiştirmek için hazırlıklar yaptı.»

«Bunlardan emin misiniz?»

«Elbette. Kendisi itiraf etti. Ama bu hareketlerinin sebebi hakkında hiç bir açıklamağa yanaşmadı.»

«Demek bu konuda hiç bir şey bilmiyoruz. Lütfen devam edin, Bay Yargıç.» Baronun sesinde Yargıcı sorguya çekiyormuş gibi bir eda vardı.

«Üçüncüsü, Bayan Christiansen, Bay Molariden nefret ettiğini açıkça söyledi. Ama bunun da sebebini açıklamadı.»

«Bu da onun özel hayatıyla ilgili bir konu. Ben hâlâ onu suçlayacak kesin bir delil görmüş değilim.»

«Henüz bitirmedim Baron.» Yargıç son darbeyi indir-

meğe hazırlanıyormuş gibi bir tavır takınarak, «Peki» dedi, «provada bir defa ateş etmesi kararlaştırıldığı halde, oyun sırasında beş defa ateş etmesini nasıl açıklayacaksınız? Bu konuda da sanık hareketinin sebebini söylemekten kaçınmıştır. Buna ne diyeceksiniz Baron?»

«Bayan Christiansenin davranışını çok dürüstçe bulduğumu söyliyeceğim. Kendisine son dakikada bir yerine beş defa ateş etmesini söyliyeni güç duruma düşürmemek için, sebebini söylememiş.»

Sorgu yargıcı hayretle koltuğunda doğruldu. «Neler söylüyorsunuz Baron? Bayan Christiansenin kendiliğinden değil de, bir başkası söylediği için beş defa ateş ettiğinden emin misiniz?»

«Elbette!»

«Peki, ona bunu söyliyenin kim olduğunu da biliyor musunuz?»

Beo gülümsedi. «Pek tabii» dedi. «Ona bu şekilde hareket etmesini rejisörü, yani ben söyledim.»

Sorgu yargıcı afallamıştı. «Nasıl., siz., siz., mi., söylediniz?» diye kekeledi.

«Evet, ben söyledim. Son perde başlamazdan az önce, Christianseni bir kenara çekerek beş defa ateş etmesini söyledim. Anlaışlması o kadar güç bir şey değil ki bu?»

Kara kara düşünmek sırası sorgu yargıcına gelmişti. Baron von Hasselt gibi, Dornburg şehrinin en seçkin, en zengin ve en sevilen bir insanın suçlu olabileceği düşünülemezdi. O halde, niçin böyle bir değişikliğe ihtiyaç duyduğunu Barona sormalıydı.

Baron, yargıcın bu sorusuna bekliyormuş gibi başını sallıyarak, cebinden ince bir kitap çıkardı. Üstünde «Frank Wedekind — Toprağın Ruhu» yazılıydı. Kitabın sonlarına doğru bir yerini açarak, yargıcın masası üstüne koydu ve parmağıyla bir noktayı gösterdi.

Yargıç kitaba eğilerek Baronun parmağıyla gösterdiği yeri okudu. «Lulu tabancasıyla Dr. Schön'e beş el ateş eder.» yazılıydı. Yargıç başını kaldırarak, «Öyleyse niçin provada bir el ateş edilmesini söylediniz?» diye sordu.

Molari, böyle çok ateş etmenin seyircilerin sinirlerini altüst edeceğini söylemişti de ondan. Böyle endişelerin yersiz olduğu kanısında olduğum halde, Molariyi kendi adamları önünde bir defa daha bozmamak için öyle olsun demiştim.»

«Peki, son dakikada bunu niçin değiştirmek istediniz?»

«Ölmüş bulunan büyük bir yazara duyduğum saygıdan. Ben rejisörlerin eserler üzerinde gelişi güzel değişiklikler yapmasının tamamen karşısında olan bir insanım.»

Sorgu yargıcı ayağa kalktı. «Bu söylediklerinizin doğruluğu için daha sonra yemin edeceksiniz. Bu konuyla ilgili olarak Christiansen bir defa daha sorguya çekilecektir. Ama şunu belirteyim ki, son dakikada yapmış olduğunuz bu garip değişikliğin sebebi olarak söylediğiniz, büyük bir yazara saygı gerekçesine ben inanmıyorum ve hiç bir zamanda inanmıyacağım!»

«Şimdi mesele gittikçe ilgi çekici olmağa başlıyor!» Baron ellerini pantolonunun cebine soktu. «O halde, sahici mermileri tabancaya yerleştiren kimse olarak şüpheler benim üzerimde toplanıyor demektir. Bu durumda beni de tutuklamanız gerekir. Buyrun bekliyorum!»

Sorgu yargıcı sinirli bir tavırla gülerek, «Fakat rica ederim Baron» dedi.

Beo, kuru bir sesle, «Bu işin fakatı yoktur» cevabını verdi. «Benim hakkımdaki bu delilin değeri ile Christiansen ile Funke aleyhindeki delillerin değeri arasında bir fark yok. Bu değerde bir delille insanlar tutuklanıyorsa, adaletin görevi beni de tutuklamaktır. Yahut da onları da

serbest bırakmaktır. Karar size ait, tutuklumuyum yoksa değil miyim?»

Telefonun zili çaldı.

İyice şaşkınlaşmış olan sorgu yargıcı, can kurtaran simitine sarılır gibi telefona atıldı. Komser Wetzel telefon ediyordu.

«Sanırsam asıl suçluyu bulduk. Kesin delillerim var.»

Yargıç heyecanla sordu. «Kimmiş?»

«Telefonda söylemem doğru olmaz. Birisi duyabilir. Ama hemen yanınıza geliyorum.»

«Hiç değilse adının baş harflerini söyleyin.»

«Adı H harfiyle başlıyor.»

«Öyle mi? Galiba ikimiz de ayrı ayrı noktalardan ayni yere vardık. Çabuk gelin! Bekliyorum!»

Yargıç geniş bir soluk alarak telefonu kapattı. Barona bakmağa başladı.

Telefon konuşmasından hiç bir şey anlamamış olan Baron alaylı bir tavırla, «Veda edebilir miyim, yoksa tutuklu muyum?» diye sordu.

Yargıç birkaç defa yutkundu. Baronun sorusuna cevap vermek ona güç gelmişti. Ama Komserin telefonundan sonra cesaretini toplayarak kararlı bir sesle, «Ne yazık ki, tutuklusunuz, Baron!» dedi.

Sonra zile bastı ve Baron von Hasseltin hücresine götürülmesini emretti.

*
**

On dakika sonra Komser Wetzel, sorgu yargıcının odasına giriyordu. Neşeli bir sesle, «Bu cinayet olayını aydınlattık!» diye bağırdı. «Şimdi size en önemli noktaları hemen söyliyeyim de, adamı delilleri yok etmeden bir an önce tutuklayalım!»

«Tutuklamadan yana sıkıntınız olmasın Wetzel. Ben adamı az önce tutukladım bile. Siz telefon ettiğiniz zaman, Baron yanımdaydı zaten.»

Komser şaşırarak, «Baron mu?» diye yargıcın sözünü kesti. «Hippelle ne ilgisi var Baronun?»

Yargıcın şaşkınlığı Komserinkinden az değildi. «Hippel'le mi?» diye sordu.

iki adam birbirlerine soran gözlerle bakıvorlardı. Kendisini daha önce toparlıyan Komser oldu. «Allah aşkına, siz kimi tutukladınız?»

«Kimi olacak, Baron von Hasselti! Siz demediniz mi adının baş harfi H diye ? Zaten kendisi de oyun başlamazdan önce Christiansene...»

«Ama ben Büro şefi Hippeli söylemek istemiştim. On beş dakika önce silâh ticarethanesi sahibi Zeller yanımdaydı, Hippelin dün akşam kendisinden tabanca mermisi satın aldığını haber verdi. Molariye atılan kurşunlarla ayni kalibrede kurşunlar. Bu durumda tabancaya sahici mermileri koyanın Hippel olduğuna hiç şüphe yok!»

Yargıç başını elleri arasına alarak, «Hey Allahım!» diye inledi. «Şüphe., şüphe., sadece bu lâf dolaşıyor ortada! Kesin delilden söz eden yok! Şüphelilerin sayısı durmadan artıyor. Christiansen, Funke, Baron, şimdi de Hippel... belki daha da arkası gelecek. Deli olmak işten değil. Christiansen, tutuklanan posta dağıtıcısının oturduğu perili evde oturuyor. Postacı ise Lüdersin kasten yangın çıkarttığını ortaya çıkartıyor. Lüdersin kızı ise Molarinin nişanlısı. Molari ise Hippelin kızını baştan çıkartmış. Kızın babası da... hayır, hayır., hayır! Bu işin içinden kimse çıkamaz. Bu gidişle şehrin yarısını tutuklayacak ve sonunda da asıl suçlunun aklımıza hiç gelmiyen birisi olduğunu göreceğiz. Göreceksin işin sonu buraya varacak!»

«Peki, şimdi Baronu ne yapacaksınız?»

Yargıç ensesini kaşıdı. «Baronu mu., evet.. Baronu., ne yapacağım? Hemen serbest bırakacak ve kendisinden özür dileyeceğim!»

* *

Ertesi gün, yani 28 Kasım sabahı Komser Wetzel sorgu yargıcının yanına geldi. Hippelin suçunu itiraf etmesi için her şeyi hazırlamış olduğunu haber verdi. Komser kısa zamanda hayli işler başarmıştı. Hippeli geceden tutuklamış, evinde arama yaptırmış, sabah erkenden de gerekli bütün tanıkları toparlayıp sorguya hazır etmişti.

Sorgu yargıcı, Komseri bir kenara oturtarak hemen sorguya başladı. Önce silah ticarethanesi sahibi Zeller çağrıldı.

«Bay Zeller, siz dün polise başvurarak, Hippelin bir gün önce mağazanıza gelerek tabanca mermisi satın aldığını bildirmişsiniz. Şimdi bize satmış olduğunuz mermi kutusunun, gördüğünüz şu kutu olup olmadığını söyleyebilir misiniz?»

Zeller gösterilen kutunun arka tarafına baktıktan sonra, kendinden emin bir edayla, «Evet» dedi. Bay Hippele sattığım kutu budur. Arka tarafına kendi elimle yazdığım fiyatı gösteren rakamdan tanıdım.»

Yargıç kutuyu açtı. «Görüyorsunuz ki, bir düzine kurşundan altı tanesi yok. Şimdi lütfen, şurdaki boş kovanları inceleyiniz. Bunlar Bayan Christiansenin sahnede atmış olduğu mermilerin kovanlarıdır. Bu kovanlar da sizin sattığınız kutudaki mermilerin kovanlarının aynı mıdır?»

Zeller kovanları dikkatle inceledi. Sonra, «Olabilir» diye düşüncesini açıkladı. «Aynı markayı taşıdıkları için olabilir diyorum. Ama kesin olarak bir şey söyliyemem,

çünkü aynı marka kurşunlar başka yerlerde de satılmaktadır.»

Zellerin söyliyebileceği başka bir şey yoktu.

Sorgu yargıcı ondan sonra sırasıyla Hippelin hizmetçisini, tiyatrodaki sekreter kızı ve aksesuar memuru Funkeyi sorguya çekti. Nihayet Hippel içeri alındı.

Sorgu yargıcı, ihtiyar adamı yüreği sızlayarak kabul etti. Çok nazikçe davranarak oturması için yer gösterdi. Şefkatli bir sesle,

«Bay Hippel» dedi, «şimdi sizden sözümü kesmeden beni dinlemenizi rica edeceğim. Bir saat öncesine kadar üzerinizde Bert Molari takma adını kullanan Albert Backzahn'ı öldürmek şüphesi vardı. Fakat şu anda bu şüphe, birazdan açıklayacağım delillerin desteğiyle kesin bir nitelik kazanmıştır.»

Hippelin yüzünden hiç bir belirti görünmüyordu. Makineden bir adam gibi yerinde oturuyordu.

«Evinizde çalışan hizmetçi kızdan öğrendiğimize göre, bundan birkaç hafta önce karınızla aranızda bir konuşma geçmiş. «Lisayı baştan çıkaranı bulacağım» diye bağırmışsınız. Karınızın verdiği cevabı hizmetçi duyamamış. Ama sizin sözlerinizi kelimesi kelimesine hatırlıyor. «O adamı öldüreceğim!» demişsiniz. O halde kızınızı baştan çıkaranı öğrendiğiniz takdirde, bu adamı öldürmeğe karar vermiş bulunuyordunuz. Bunu kabul ediyor musunuz?»

«Pek tabii, kabul ediyorum.»

«Çok güzel, bu konuda anlaştık. Molarinin kızınızı baştan çıkaran adam olduğunu öğrendikten sonra da, bir mağazaya gidip şu kutudaki kurşunları satın aldınız, değil mi?»

«Evet.»

«Ayrıca Adli Polis komserine giderek, Molariyle Dr.

Janoczek hakkında şikâyetlerde bulundunuz. Bu da tamam mı?»

Hippel başını sallıyarak, «Evet, tamam» cevabını verdi.

«Gece oyun sırasında verilen uzun arada Molariyle aranızda bir konuşma geçti. Sekreter bayanın bildirdiğine göre bu konuşmada, Molariye karşı tehdit edici bir dil kullanmışsınız. İşiniz bittikten sonra da, her zamanki gibi eve gideceğinize büronuzda kalmışsınız. Bunu da kabul ediyor musunuz?»

«Pek tabii, Sayın Yargıç.»

«Aksesuar memuru Funkenin belirttiğine göre, Molarinin odasına herkes gibi siz de girebilirmişsiniz. İşte burada deliller zinciri birbirine bağlanıyor. Sizden alınan oniki kurşunlu kutuda altı tane kurşun yerinde değildir. Sahnede atılan kurşunların kovanlarıyla, sizin mermilerinizin kovanları birbirine uyuyor. Bu durumda, Molarinin soyunma odasına gizlice girerek, dolapta asılı ceketinin cebindeki tabancayı aldığınızı ve üç tane çekirdeksiz mermiyi çıkarıp yerine altı tane sahici mermiyi koyduğunuzu her halde inkâr etmeyeceksiniz, değil mi?»

Hippel susuyordu. Ama az önceki **sakin** hali kaybolmuştu. Zayıf yanaklarında hafif bir kırmızılık belirmişti. Ateşli hastalar gibi gözleri çakmaklanıyor ve elleri titriyordu.

Sorgu yargıcı, «Anlattıklarıma ne diyeceksiniz?» diye devam etti. «Her şeyi itiraf ederseniz size yardımcı olurum. Mahkeme ıstırap çeken bir babayı böyle bir olayın içine iten sebebleri elbette anlayışla karşılayacaktır. Artık bu sorgu işkencesine son verelim. Her şeyi açıkça anlatın, bize boşuna zaman kaybettirmeyin. Yaptığınızı söylediğim suçu kabul ediyor musunuz?»

Yaşlı adam bir kaç saniye düşündü. Sonra içini çekti ve «Evet, kabul ediyorum!» dedi.

Akşama doğru Hippeli, yazılmış olan ifade tutanağını imzalamak üzere tekrar sorgu yargıcının yanına getirdüer.

Yargıç ilgisini göstermek için,« Karınız sizi görmeğe mi geldi Bay Hippel?» diye sordu.

Hippel azarlanmış bir ilkokul öğrencisi gibi boynunu bükerek, «Evet» dedi. «Gelişi iyi oldu, yapmış olduğum budalalıktan ötürü aklımı başıma getirdi.»

«Budalalık mı? Böyle bir cinayet olayı için hiç de uygun bir kelime değil bu!»

«Budalalık diye cinayeti kastetmiyorum... benim., benim itirafımı belirtmek istiyorum.»

«Ah öyle mi.. Fakat sevgili Hippel, inkâr etmenin sadece zararı olacağını kendiniz söylemeliydiniz!»

«Hayır, hayır, siz yanlış anladınız beni. Karım haklı, insanın yapmadığı bir şeyi yapmış gibi kabul etmesi gerçekten budalalık. O sırada aklım başımda değildi galiba. Ben sadece şeyi söylemek istemiştim... şeyi., ah nasıl anlatayım bilmem ki..»

Sorgu yargıcı öfkelenmişti. Sert bir sesle, «Şimdi güçlük çıkarmağa kalkışmayın. Bütün delilleri bir bir sıralayıp nefes tüketmek hoşumuza mı gidiyor sanıyorsun?»

ihtiyar adam da sert bir tavır takınmıştı. «Böyle bir şey yapmanıza lüzum yok. Sizin yerinize ben anlatacağım. Daha önce de söylediğim gibi, Molariyi öldürmeyi kafama koymuştum. Bu işi yapmak için de gereken hazırlığımı yapmıştım. Bayan Christiansen benden önce davranıp ona ateş etmeseydi, mutlaka ben ateş edecektim.

Oyun bittikten sonra onunla büroda hesaplaşmak niyetindeydim. Nasıl bir alçak olduğunu yüzüne haykıracak, ondan sonra da silâhımı üstüne boşaltacaktım. Şimdi benim itirafımdaki yanlışlığı anlayabildiniz mi? Molariyi öldürememiş olmam sadece bir aksilik. Ama kendimi onun katili olarak hissettiğimden, cezasına da katlanmak istedim. Öldürmek istemiş, Tanrmın emrine karşı gelmiştim. Günahı benim boynumaydı. Fakat karım bana açıklayınca..» Hippel birden sustu. Göğüs geçirdi, sonra da sözlerini yaptığı geniş bir hareketiyle tamamladı. <Böyle şeylerde kadınlar ince duygulu olmuyorlar.»

Sorgu yargıcı adamın anlattıklarının hiç birine inanmamıştı. Alaylı bir gülümsemeyle, «demek böyle» dedi. «Ondan sonra da Molarinin cebindeki tabancayı sahici mermiyle doldurdunuz, Christiansen de bu tabancayla....»

Hippel, yargıcın sözünü kesti. «Asla.» diye bağırdı. «Ben kurşunları kendi tabancama koymuştum. Bu tabancayı da başka bir dükkândan almıştım. Dikkati çekmiyeyim diye kurşunları başka yerden, Lange'den aldım, isterseniz oraya sorun, beni doğrulayacaklardır. Şimdi bu tabancanın şarjöründe atılmamış olan altı kurşun halâ duruyor. Birisini gönderip aldırtın, büromda evrak dolabında bir klasörün içindedir.»

Onbeş dakika sonra tabanca yargıcın önündeydi. Silâh satıcısı Lange, ihtiyarın tabanca satın aldığını doğrulamıştı. Yapılacak bir şey kalmıyordu. Kafasından geçirdiği şeyler için bir adam tutuklanamazdı.

Hippel serbest bırakıldı.

Vakit hayli geçtiği halde, saat yediye geliyordu, Komser Wetzel çalışmalarına yeniden başlamıştı.

Yanına bir memur alarak tiyatroya gitmiş ve araştırmalarına devam etmişti.

Ş,orgu yargıcının da işi bırakıp eve gidecek hali yoktu. Lüdersin dosyasını alıp incelemeğe koyulmuştu ki, Komser Wetzel telâşla içeri girdi.

«Yeni bir şey buldum! Duyulmamış ve çok esrarlı bir şey. Bu sefer bizi hedefe ulaştıracak izin üstündeyiz!»

Komser cebinden bir cüzdan çıkardı. İçinden kartvizit büyüklüğünde iki tane küçük zarf aldı.

Yargıç, «Nedir bu?» diye sorarak merakla kartlara uzandı.

Heyecandan soluk soluğa olan Komser, «Bir dakika!» dedi, «önce anlatacaklarımı dinleyiniz. Tiyatroda Molarinin masasını araştırdım. Evlerde arama yaptığımız ve büroda işe yarayacak bir şey bulacağımızı sanmadığım için, bu aramayı şimdiye kadar yapmamıştım. Kilitli bir çekmecede bu cüzdanı buldum. Çekmecede bundan başka hiç bir şey yoktu. Bir tanesinin üstünde «Alf Christiansen» yazıyor, ötekinde de «Albert Backzahn — sahne adı Bert Molari. Buyrun siz de göz gezdirin. Molari yazılı zarf kapalıydı, hemen açtım.» Komser zarftan çıkardığı bir kartı yargıca uzattı.

Yargıç kartı alıp inceledi. «Bir kaç tane rakam var... oldukça da anlamsız... daha doğrusu ben bir şey anlayamadım.»

«Rica ederim... bunda anlaşılmayacak ne var. Çok açık. 26.11.1930 yazılı. Sonra da 22 ve 43.»

Yargıç başını salladı. «Hayır, bilmece çözecek halim yok. Bu rakamlar sizin okuduğunuz şekilde okunacağı gibi başka türlü de okunabilir. Ne anlamı olabilir bunların?»

«Ama ben 26.11.1930 diye okudum.»

«Pekâlâ, öyle olsun. Ne anlamı var diye sordum. Ona cevap verin.»

«Anlamı şu : Bert Molari 26 Kasım 1930 da saat 22.43 de ölecek! Molarinin ölümünden önce bu kart çekmecesinde kilitli durduğuna ve çekmeceyi kendisinden başka kimse açamıyacağma göre, eğer bu kartta yazılı olanı daha önce okumuş olsaydı, cinayet önlenmiş olacaktı. Şimdi en önemli nokta, bu kartı ve zarfı kimin yazdığını bulmaktır. Yazanı bulduk mu, katili de bulduk demektir.»

Yargıç bu açıklama karşısında söylenecek bir söz bulamadı. Sıkıntıyla oturduğu yerde kımıldadı. Bir süre sustuktan sonra, «Peki öteki... üstünde Christiansen yazılı olanı nasü?» diye sordu.

Komser, üstünde Alf yazılı zarftan bir kart çıkardı ve,

«Bu daha önce açılmış ve içinde de şu yazılı!» diyerek yargıcın masasının üstüne koydu.

*

Yargıçla Komser çabuk anlaştılar ve hemen harekete geçtiler, önce Tiyatroda çalışanların el yazılarını incelemekle işe başladılar. Vaktin hayli gecikmiş olmasına aldırış etmiyorlardı.

Aksesuar memuru Funkenin yazısı ile zarfların üstündeki yazı arasında hiç bir benzerlik yoktu. Funke serbest bırakıldı ve Christiansen odaya alındı.

Kız her zamanki gibi çok sakindi. Yargıç, «Molariye ateş ettiğiniz zamanı saat ve dakika belirterek söyleyebilir misiniz Bayan Christiansen?» diye sordu.

«Bu korkunç olay sırasında saate bakmak hiç aklıma gelmedi.»

«Ama sahnelerin devam süresini düşünerek bir tahminde bulunabilirsiniz sanıyorum. Bizim için çok önemli.»

Alf bir an düşündü. Sonra sakin ve berrak sesiyle konuşmağa başladı. «Son iki provada her sahnenin ne kadar

sürdüğü tespit edilmişti. Uzun aranın süresi onbeş dakikadır. Birinci ve üçüncü perdelerden sonra verilen kısa aralar ise beş dakika olarak kararlaştırılmıştı. Eğer bu aralar dakikası dakikasına uygulanmışsa oyunun onu kırkbeş geçe bitmesi gerekirdi. Sanırsam bitiş saati bu şekilde programlara da yazılmıştı.»

«Molarinin ölümüyle aksamasaydı, oyun daha kaç dakika devam edecekti?»

«Alf tekrar düşünmeğe koyuldu. Sonra kesin bir şekilde, «Olay, oyunun bitmesinden tam iki dakika önce meydana gelmiştir» cevabmı verdi.

Yargıç, Komsere manalı bir bakış fırlattıktan sonra, «O halde» dedi, «tabanca onbuçuktan sonra, daha doğrusu onu kırküç geçe patlamış olacak.»

Alf, «Mümkün» diye düşüncesini açıkladı. «Ama bunları niçin benden öğrenmek istiyorsunuz?»

Sorgu yargıcı, kızda huzursuzluk belirtileri görmeğe başlamıştı. Sorusuna aldırış etmeden, «Bay Molarinin asıl adının ne olduğunu bilir misiniz?» diye sordu.

«Hayır.»

«Öyle mi.. Şimdi de size söyleyeceklerimi şu kâğıdın üstüne yazınız!.. Albert Baczahn.. sahne adı... Bert.. Molari.. tamam mı— Kâğıdı verin bana!»

Yazdıklarıyla zihninde sakladığı sır arasında bir ilişki kurmağa başlıyan Alf, sinirli bir tavırla, «Bunları., niçin.. yazdırdınız bana., lütfen söyler misiniz.» diye kekeledi.

Kâğıdı elinden alan sorgu yargıcı, önündeki mavi dosyayı açtı. Her iki küçük zarf bu dosyadaydı. Bir bakışta bu zarflardaki yazıyla Alf'ın yazısının aynı olduğu anlaşılıyordu. Yargıç birinci zarfa baktıktan sonra, ikinci zarfla kâğıttaki yazıyı karşılaştırmağa başladı. Komser Wetzel yanmasında masaya eğilmiş olarak duruyordu. Ayni anda Alf, iki adamın baktıkları zarfı, kendi adının yazılı

olduğu zarfı gördü. Demek Molarinin elinde gördüğü kartı bulmuşlardı, demek bu adamlar ölüm tarihini biliyorlardı.

Korkunç bir çığlık atarak gözlerini yumdu ve elleriyle kulaklarını tıkadı. Artık hiç bir şey duymak istemiyordu. Komser yanına gelip kulağına doğru bir şeyler söylemek isteyince, tekrar bir çığlık attı.

Bu durumda sorguya devam imkansızlaşmıştı. Alf tekrar hücresine gönderildi. Yazıların karşılaştırılması kızın suçluluğunu açıkça ortaya koyuyordu. Hele kulaklarını tıkayarak attığı çığlıklar Yargıç ile Wetzel için bir itiraftan çok daha değerliydi.

**

Ertesi sabah yargıç, sorguya devam etmek istedi. Fakat Alf Christiansen kendisini hücreden çıkarmak istedikleri zaman, elleri ve ayaklarıyla karşı koymağa, gitmemek için direnmeğe başladı. Sonunda da kendini yere attı. Sorgu sırasında ölüm tarihini öğrenmek korkusu, aklını bağından almış gibiydi. Bu durumda sorguyu bir başka zamana bırakmaktan başka çare yoktu.

Saat onbirde Avukat Klinck geldiğinde, sorgu yargıcı meseleyi ona açarak, iki küçük zarfı gösterdi. «Şimdi müvekkilinize gidip, ne kadar konuşmak istiyorsanız konuşun.» dedi. «Bir çözüm yolu bulursunuz belki.»

Bir saat sonra Avukat tekrar yargıcın yanma geldi. Yüzünde hoşnut bir ifade vardı.

Sorgu yargıcı heyecanla, «Nasıl, size bir şeyler anlattı mı?» diye sordu.

Avukat, «Evet, biraz» diye karşılık verdi. «Yalnız sizi hayal kırıklığına uğratacağım Bay Yargıç. Çünki o kart, Molari'ye Bayan Christiansen tarafından yazılmış her han-

gi bir tehdit mektubu değilmiş. Üstelik birkaç ay önce yazılmış. Daha Toprağın Fuhu piyesinin lâfı bile yokmuş o zaman. Bu kartlar, Eylül ayında burada bir gösteri yapmış olan Karalambide'nin gelecekten haber vermesiyle ilgili.»

Yargıç, «iyi ama Christiansenin eliyle yazıldığı açıkça görünüyor.» diye itiraz etti.

«Orası doğru, Karalambide kızı medyum olarak kullanmış. Kız da kendinden geçmiş bir halde bunları yazmış.»

«Peki, dün o küçük zarfları görünce ne diye öyle çılgına döndü?»

«Çünki bu zarfın içinde ne zaman öleceğini bildiren bir yazının bulunduğuna inanıyordu. Ama şimdi, kartında sadece bir soru işaretinin bulunduğunu kendisine söyleyince her şey değişti. Alf Christiansen dilediğiniz soruya cevap vermeğe hazırdır.»

*
**

Alf tekrar sorguya çekildi.

Kartta ölüm tarihi diye bir şeyin yazılı olmadığını öğrendiğinden beri çok mutluydu. Üzerinde toplanmış olan şüphenin henüz kalkmamış olması umurunda bile değildi. Kartının ne şekilde kaybolduğunu, Molarinin elinde oluşunu nasıl öğrendiğini ve çektiği sonsuz acıları, kendisine yapılan tehditleri ve alçakça teklifleri bir bir anlattı. Fakat bu garip gelecekten haber verme olayının nerde ve nasıl olduğunu söylemekten kaçındı. Bütün olaylar şatosunda geçtiği için Baronun başına bir iş açmasından korkuyordu.

Ancak ayni gün Baronun yargıcı ziyarete gelmesi, Alf'ın sakladığı şeylerin meydana çıkmasına sebep oldu. Baron, Alfın durumunda her hangi bir değişiklik olup olmadığını anlamağa gelmişti. Yargıç öğrendikleri şeyleri

anlatınca, Baron da Karalambidenin yaptıklarını, Tabelin ruhunu, yazılan sekiz tane ölüm tarihini, Rohlederin buna inanmıyarak kartında yazılı olan dakikada ölüşünü ayrıntılarıyla açıkladı. Bütün bu anlatılanlar yargıç için ateşli bir hastanın sayıklamalarından farksız şeylerdi.

Beo anlatmasını bitirince, «Genel Müdür Rohleder ölünce, onun ölümüyle doğrudan doğruya ilgili olan bu şeyleri niçin resmi makamlara bildirmediniz?» diye sordu.

«Bildirmek için bir sebep yoktu. Doktor ölüm sebebini kesin olarak bildirmişti. Yapılan gösteriyle Rohlederin ölümü arasında her hangi bir bağ aramak boşunaydı. Kendisi zaten hasta bir adamdı. Üstelik zarfı açmaması için Rohlederi ikaz da etmiştim.»

«Kaç kişi kartlarını yakmamıştı?»

«Üç kişi. Molari, Christiansen ve Bayan Pandolf.»

«Peki siz Bayan Christiansenin kendi kartına sadece bir soru işareti yazmış olmasını nasıl açıklarsınız.»

«Çağrılan ruhun aracı olarak, medyum olarak geleceğe ait haberlerden sadece başkalarıyla ilgili, olanları yazış, belki de kendisiyle ilgili olanı yazmağa şuur altı karşı koymuştur.»

«Yani siz onun kendi ölüm tarihini de yazmış olduğuna inandığını mı sanıyorsunuz?»

«Pek tabii! Kendinden geçmiş bir halde olduğu için, kartına sadece bir soru işareti çizdiğini bilemezdi. Molari de kızın zarfını çaldığı zaman, içinde ölüm tarihinin yazılı olduğunu sanıyordu. Ama zarfı açıp, soru işaretini görünce rol yapmağa devam etti ve kızda ölüm tarihini bildiği kanısını uyandırdı. Böylece bizi aldattı.»

Yargıç afallayarak Barona baktı. «Biz dediniz. Biz sözüyle neyi kastettiniz?» diye sordu.

«Toprağın Ruhu oynanırken Bayan Christiansen bana güvenerek, Molarinin kartını ele geçirdiğini ve kendi-

sini tehdit ettiğini artık dayanamıyacağını söylemişti.»

Yargıç, «Fakat bu çok ilgi çekici!» diye gagırdı.

Beo alaylı bir sesle, «Ah!» dedi, «Siz bundan benim aleyhimde beni bir delil çıkaracağınızı mı sanıyorsunuz? Hiç boşuna zahmet etmeyin, ben kendim söyliyeyim. Durumu öğrendiğim an, oyundan sonra Molari ile hesaplaşmağa karar vermiştim. Cinayet bana göre bir iş değil. Ama bu şehirden gitmesi için elimden geleni yapacaktım. Alın yazısı buna engel oldu, kendisiyle konuşamadım bile.»

Sorgu yargıcının içinde Beo'ya karşı yeniden şüpheler uyanmıştı. «Fakat bütün bunlar altı tane sahici kurşunun ne şekilde tabancaya konulduğunu açıklıyamıyor!» dedi

Baron sabırsız bir tavırla, «Bana ne sizin altı kurşununuzdan!» diye bağırdı. «Ben polis miyim?»

Yargıç düşünmeğe başladı. Sonra, «Tabii» dedi, «evinizde cereyan eden bu garip olayla ilgili olarak daha bir çok tanık dinlemem gerekiyor. Şimdi bana orada bulunanların adlarını söyler misiniz?»

«Hepimiz dokuz kişiydik. Beni dinlediniz. Profesör Ishail Karalambide şu anda Güney Amerikadadır, çağırırsanız gelebileceğini hiç sanmıyorum. Kuzinim Prenses elementine Kan şehrinde. Rohleder öldü. Molari de. Bayan Christiansen burada, sizin elinizde. Bayan Dr. Janoczek..»

«Nasıl? O da mı vardı?»

«Evet, Size anlattıklarımı o da kelimesi kelimesine doğrulayacaktır. Kendisi burdadır, sanırsam mahkemeyle ilgili bir işleri varmış.»

Yargıç hayretle «Bunu da nerden öğrendiniz?» diye sordu.

«Bilirsiniz, benim çok sadık bir uşağım vardır. Adı

Peng'dir. Herşeye kulak kabartmakta ve anında bana bildirmekte olağanüstü başarı gösterir.»

«Böyle olduğu belli! Peki, başka kim vardı? Dokuz kişi olduğunuzu söylemiştiniz.»

«Profesör Pandolfla karısı. Fakat ifade vermesi için onları da buraya çağıramazsınız.»

Yargıç önce «Nasıl çağıramaz mışım?» diye öfkelendi, ama sonra bir şey hatırlayarak sakinleşti. «Evet, doğru! Güzel Helena.. şey yani.. Profesörün karısı hastaymış. Yanılmıyorsam, balıktan zehirlendiğini söylüyorlardı.»

Beo ciddi bir tavırla, «Bu konuda bilginiz gerçeklere uymuyor» dedi. «Bu sabah uşağımdan öğrendiğime göre, Bayan Pandolf dün gece ölmüş.»

*
**

Ertesi sabah Alf Christiansen sorguya çekilmek için tekrar yargıcın yanma götürüldü.

önce Baronla yüzleştirilme yapıldı. Beo, kızın elini öptü ve dostça bir tavırla sabırlı olmasını söyldi. Kızın kendini iyice toparladığı, sinirli halinin kaybolup yerine neşeli davranışların geldiği ilk bakışta görülüyordu. Aylardan beri uykularını kaçıran korkunç tehditin kaybolmasından dolayı çok mutlu olduğunu söyldi.

Sonra sorgu yargıcı Alfın yanında, Barona beş defa ateş etmesini oyun sırasında söyleyip söylemediğini bir daha sordu. Baron, evet ben söyledim» cevabını verince, Alf da doğrulamak zorunda kaldı.

Baron veda edip ayrılınca, avukat Klinck içeri çağrıldı. Yargıç bundan sonraki sorgu sırasında hazır bulunmasına izin vermişti.

Alf, olup bitenleri bir defa daha baştan anlatmak zorunda kaldı. Ama bunu rahatça ve isteyerek yaptı. Sade-

ce kaçmağa kalkışması olayını yine eskisi gibi açıklamaktan kaçındı.

Kız anlatmasını bitirince Sorgu Yargıcı, «Bayan Christiansen» dedi, «durumunuz hakkında yanlış bir kanıya vardığınızı sanıyorum. Yapılan soruşturmanın şimdi size daha yumuşak şartlar hazırladığına inanıyorsanız, yanıldığınızı belirtmek isterim. Aksine durumunuz şu anda eskisinden daha da ağırlaşmıştır. Biz şimdi sizin Molariden sadece nefret etmediğinizi, üstelik ondan korktuğunuzu da biliyoruz. Sizi çıldırtacak derecede korkunç bir tehditle karşı karşıya idiniz. Bu dayanılmaz durumdan kurtulmak için onu öldürmekten başka çıkar yol bulamadınız. Bayan Christiansen, size rica ediyorum, aklı başında bir insan olarak en doğru hareketi yapın, bize gerçeği söyleyin! Tabancanın sahici mermiyle dolu olduğunu biliyordunuz, itiraf edin bunu!»

Alf Christiansen direniyordu. «Bilmediğim bir şeyi nasıl itiraf edeyim.»

Odada bir an sessizlik oldu. Sonra sorgu yargıcı yeni bir hamle yaptı. «Bayan Christiansen, bir an için Molarinin ölümünden ötürü gerçekten suçsuz olduğunuzu kabul edelim. Öyleyse tabancaya altı sahici mermiyi koyan şahsın kimliğini bize bildirmekten niçin kaçınıyorsunuz?»

Alf çok sakin bir sesle, «Bu adamın kimliğini siz ne kadar biliyorsanız, ben de o kadar biliyorum» cevabını verdi.

«Yok, siz biliyorsunuz onu! Eğer bu siz değilseniz, kaçmanız için yardım eden ve adını söylemek istemediğiniz kimsedir!»

Alf omuzlarını silkti.

Avukat Klinck yerinde duramaz olmuştu. Birden oturduğu sandalyeden fırlayarak kızın yanına geldi. «Bayan Christiansen!» diye bağırdı. «Sizi tehdit etmekte olan teh-

likenin farkında değil misiniz? Bir cinayetle suçlanacaksınız, cinayetle!»

Alf, «öyle görünüyor ki» dedi, «bu suçlamayı önliyemiyeceğim.»

Avukat bakışlarım kızın yüzünde dolaştırdı, sonra «Bu adı bana, yalnız bana söyliyemez misiniz?» diye sordu. «Sizin açıkça izniniz olmaksızın söylediğinizi kimseye bildirmiyeceğime namus sözü veririm!»

Alf birden düşmanca bir tavır takındı. Başını salladı. «Hayır, size de söyliyemem!»

Sorgu Yargıcı yerinden hışımla kalktı. Sandalyesi bu kalkışın etkisiyle çatırdayarak yere yuvarlandı.

«Görüyorum ki, tutukluya yapılmak istenen her türlü yardım ve gösterilen iyi niyet bir sonuç vermiyecek! Lütfen kendisiyle bir de siz yalnız başınıza konuşun! Bu da bir ize yaramazsa, o zaman akimi başına getirmek için daha iyi bir çare buluruz!»

*
* *

Yargıç, aksesuar memuru Funkeyi tekrar sorguya Çekti.

«Bay Fünke, sizi son defa buraya çağırttım. Yapılan soruşturmanın sonucunda Bayan Christiansenin de suçlu olduğu kanısına vardığımızı bildirmek istiyorum. Bugün gerekli delillerle birlikte evrakı savcılığa gönderecek ve Cinayet suçuyla Alf Christiansen hakkında dava açılmasını isteyeceğim.»

Aksesuar memuru sesini çıkarmaksızın dinliyordu. Yargıcın bu sözleri karşısında başını önüne eğdi.

«Bay Funke, gerçekten bize söyleyebileceğiniz hiç bir şeyiniz yok mu?»

«Bana bunu birkaç defa sormuştunuz...»

«Evet, ama önemli bir şeyleri benden sakladığınızı sanıyorum ve içimdeki bu duyguyu bir türlü yenemiyorum. Ben sizi serbest bıraktım. Ama bu işin içinden tamamen sıyrıldığınızı sanmayın. Bu olaydaki rolünüzü savcı bambaşka şekilde görebilir ve sizi de suçlayabilir. Cinayete yardım suçundan tabii!»

Funke birden yerinden sıçradı. Heyecanlanmıştı. «Sayın yargıç!» diye bağırdı, «ben cinayet işleyecek adam değilim! Beni perişan etmeyiniz! Çoluk çocuğum var, onlara acıyın!»

Yargıç, karşısındaki adamın tir tir titrediğini farketmişti. Bir itiraf yaptırmak için tam zamanı diye düşündü. Adama yaklaştı, gözlerinin içine bakarak «Funke, evladım!» dedi, «bu senin için son şans. Ortada söz konusu olan senin hayatındır. Gerçeği söyle bana!»

Yargıç rolünü başarıyla oynamıştı. Yoksa ortada söz konusu olan ne bir hayat vardı, ne de son şans. Ama tavırları derhal etkisini gösterdi. Funke bitkin bir halde, o zamana kadar saklamış olduğu şeyi anlatacağını söyledi.»

«Aksesuarcı olarak benim görevim, son perde başlamazdan önce yalancı mermiyle doldurulmuş tabancayı Bay Molarinin ceketinin sağ cebine koymaktı. Ben de bunu yaptım.»

Yargıç sabırsız bir edayla, «Bunları biliyorum yahu, yenilik neresinde bunun?» diye homurdandı.

«Evet, ama şimdi sıra cezalandırılırım diye korkarak anlatmadığım şeye geliyor. Son perde başlamazdan birkaç dakika önce Bay Molarinin ceketsiz olarak bürosuna gittiğini gördüm. Hemen soyunma odasına girerek, dolapta asılı ceketinin cebinden tabancayı aldım. Tabancanın yerinde olacağından emin bulunduğundan, tekrar kontrol etmeksizin öylece sahneye çıkar diye düşünmüştüm.»

«Bu lâflarla ne demek istediğini anlıyamadım. Bu şekilde sahneye çıksa, Bay Molari seyirci karşısında rezil olmaz mıydı?»

«İyi ya, benim de istediğim buydu. Bu adama çok bozuluyordum ve unutamıyacağı bir ders vermek istiyordum.»

«Peki sonra? Bu oyunu oynamaktan cayıp tabancayı tekrar yerine koydunuz, değil mi?»

«Hayır, yerine koymadım.»

«Peki, nasıl oldu da Molarinin cebine girdi?»

«Cebine girmedi ki., benim cebimdeydi. Molari öldürülünce, korkumdan gidip tabancayı parktaki büyük havuza attım. İsterseniz yerini gösterebilirim.»

Yargıcın yüzü asılmıştı. «Yani siz, sahnede Molarinin cebinden çıkarıp Christiansene verdiği ve sonra da öldürüldüğü tabancanın Tiyatronun tabancası olmadığını, başka bir tabanca olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?»

«Tiyatronun tabancası cebimde bulunduğuna göre, dediğiniz gibi olması gerekir.»

«Peki, niye bunu şimdi söylüyorsunuz?»

«Çünki... benim... bu tatsız şakam olmasaydı... belki de., bütün bu felaket... olmayacaktı.. Bu yüzden ağır ceza verirler mi bana?»

Yargıç cevap vermeden köşede duran bir dolaba gitti. Cebinden çıkardığı anahtarla açıp içinden, Molariyi öldüren tabancayı çıkardı' Aksesuar memurunun önünde masaya koydu. «İşte, tabanca bu!» dedi.

Funke çekingen bir edayla, «Bakabilir miyim?» diye sordu.

«Ben de bakman için önüne koydum ya.»

Funke tabancayı eline alıp baktı. «Bizim tabancanın bir benzeri bu. Modeli aynı, yalnız bir parça daha hırpalanmış. Bizimkinin namlusunun altında, bir çizik vardır. Ba-

km, bunda yok... hem de..» Konuşmasını birden kesip tabancayı gözüne yaklaştırdı. «Pencerenin yanına gidebilir miyim?» diye sordu. «Orası daha aydınlık.'»

Yargıç başını sallıyarak gitmesini işaret etti.

Funke pencerenin yanına gidip tabancanın kabzasına bakmağa başladı. «Buraya bir şey kazılmış., ilk bakışta okunmuyor, iki tane harf var. Buyrun siz de bir defa bakın.»

Tabancanın kabzasında K P harfleri vardı.

*
**

Yarım saat sonra tiyatroda çalışan bütün personelin listesi hazırlanmıştı. Adının ilk harfleri tabancadaki harflere uyan kimseyi bulmakta güçlük çekilmedi. Bir kişinin adı uyuyordu. O da Klaus Putbreese idi.

Birkaç dakika sonra Klaus Putbreese tutuklanarak sorgu yargıcının odasına getirildi.

Klaus sadece şaşkındı. Tutuklanırken hiç bir şey söylememişti.

Sorgu yargıcı masanın üstünde duran tabancayı alarak, kabzasındaki harfleri genç adama gösterdi. «Buraya ne yazılmış? Bir parça küçük ve bir parça silik ama yine de açıkça okunuyor. K P yazılı. Ne demek bu? Klaus Putbreese tabii. Şimdi anlatın bakalım, kendi tabancanızı Molarinin ceketine nasıl ve ne zaman koydunuz?»

Klaus'un yüzünde yeni bir şaşkınlık dalgası dolaştı. Sonra kendine güvenen bir edayla, «Sayın Yargıç» dedi, «Herşeyi itiraf edeceğim. Bu tabanca benimdir. Ama... Molarinin cebine nasıl girdiğinden., haberim yok.»

Yargıç hoşnut bir tavırla «Çok güzel Bay Putbreese» dedi. «Bu kadarı da bana yeter zaten. Şimdi size iyice düşünüp bana tam bir itiraf yapmanız için zaman bırakaca-

ğım. Ve derhal Bayan Christianseni evine göndereceğim. Çünki hu durumda onun cinayetle hiç bir ilişkisi bulunmadığı ortaya çıkmış oldu.»

Klaus sevinçle gülümsedi. «Tabii hiç bir ilişkisi yoktu, Sayın Yargıç.»

Yargıç cevap vermedi. Kuşkulu bakışlarla Klausu süzüyordu. İlk bakışta insana güven veren bu temiz yüzlü delikanlının katil olabileceğine pek aklı kesmemişti. Bu yüzde suçluluğunu belirtecek tek bir belirti, tek bir çizgi yoktu. Ama yine de suçlu işlemi görecekti. Klausu hücresine gönderirken, içinden bir ses bu işte bir aksaklık olduğunu söylüyordu.

Yalnız kalınca, Christianseni serbest bırakıp bırakmaması konusunu kendi kendine tartışmağa koyuldu. Onu suçlayan deliller bulunmasına ve kaçmağa kalkışmış olmasına rağmen, bu güzel kızın suçluluğuna zaten inanmamıştı. Gerçi garip bazı davranışları olmuştu, ama bir şeyden iyice emindi : Alf Christiansen yalan söyleyebilecek yaratılışta değildi. Bu bakımdan Alfın serbest bırakılmasına gönül rahatlığıyla karar verdi.

*
**

Ertesi gün Alf Christiansen'in tutukluluğu sona erdi. Avukat Klinck, gözlerinin içi gülerek kızı almağa geldi. Alf da sevinçliydi. Üstünden büyük bir yük kalkmış gibi kendisini hafiflemiş hissediyordu.

«Suçluyu buldular mı?» diye avukata sordu.

«Evet.»

«Kimmiş?»

«Bir sahne işçisi. Adı Klaus Putbreese.»

Alf olduğu yerde donup kaldı. Korkulu gözlerle avuka-

ta baktı. Klaus ha., bir türlü inanamıyordu. Klaus nasıl katil olabilirdi?

«O yapmış ha.. Oh Allahım- Benim için.. Onu bu suça ben sürükledim. Molarinin tehditlerini biliyordu ve bu yüzden...»

«Öç almak istemiştir. Yoksa başka neden kalkıp bu cinayeti işlesin...» Avukat sözünü yarıda kesti. Bir anda her şeyi anlamıştı. Demek bu basit sahne işçisi de, tıpkı kendisi gibi, tıpkı Dornburgda başka bir çok genç gibi bu güzel kıza tutkundu. Bir insan böyle bir güçlü ve umutsun duygunun etkisi altında, cinayet gibi ağır bir harekete yönelmiş olamaz mıydı. Eğer gerçek bu şekildme ise, verilecek cezada hafifletici sebep olarak göz önünde tutulabilirdi. Hiç değüse adam, en kötü ihtimalden, yani ölüm cezasından kurtulabilirdi.»

Avukat bir süre sustuktan sonra, «Bu adamın bir avukat tutacak durumda olduğunu sanmıyorum» diye söze başladı. «Ben avukatlığını seve seve üstüme alabilirim. Kendisine bu arzumu iletmek için hemen harekete geçecek ve bir vekaletname hazırlayacağım.»

Kız minnetdar bir ifadeyle Avukata baktı. «Çok iyi kalplisiniz. Size candan teşekkür ederim. Acaba kendisini kurtarmak mümkün olacak mı?.»

«Kesin bir şey söyliyemem. Ama bütün gücümle kendisini savunacağımdan emin olabilirsiniz.»

«Acaba kendisini... cezaevinde., görmem ve konuşmam... mümkün mü?»

«Şimdilik imkânsızdır. Hazırlık soruşturması bitince, ilk işim bunu sağlamak olacaktır. Tabii görüşürken yanınızda birisi bulunacak.»

Alf, avukatın elini tutarak heyecanla sıktı. «Sizi hiç

unutmayacağım..» diye fısıldadı. «Onun için ve benim için yaptıklarınızı hiç unutmayacağım.

Acıyla kasılmış yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

*
**

Birkaç gün sonra Dornburg gazeteleri Molari cinayetinin hazırlık soruşturmasının sona erdiğini ve savcının Klaus Putbreese adlı sahne işçisi hakkında cinayet suçundan dava açtığını yazıyordu. Mahkemesi şubat ayının ilk günlerinde başlıyacaktı.

Savcı Gumbert, Klaus Putbreese hakkındaki ithamnamesini bitirip imzalamıştı ki, odacı elinde bir kartvizitle içeri girdi.

Savcı sabırsız bir edayla, «Bugün hiç kimseyi kabul edemem!» diye bağırdı.

Odacı kartviziti masanın üstüne koyarken, «Çok önemli bir iş olduğunu söylediler efendim» dedi.

Gumbert kartta yazılı ismi okudu. «Ne işi var burda?» diye hayretle mırıldandı. «Ne yapalım? Söyleyin Bay Profesöre, buyursun!»

Az sonra Profesör Pandolfun heybetli vücudu kapıda göründü. Savcı elini sıktı.

«Sevgili Profesör, önce başınız sağ olsun demek isterim. Büyük acınıza sözle teselli etmenin imkânsızlığını biliyorum, ama duymuş olduğum üzüntüyü başka türlü ifade etmenin çaresizliği içindeyim.»

Pandolf birkaç teşekkür kelimesi mırıldandı. Gösterilen koltuğa kendini bıraktı. Bir an sustu, sonra kendini toparlayarak söze başladı.

«Sizi bir dostum olarak değil, bir savcı olarak görmeğe geldim. On gün önce gelmem gerekirdi. Gazeteler bir sahne işçisinin itirafından bahsettikleri zaman burda olmalıydım, ama...» Profesör bir süre sustu. Nihayet tekrar söze başladı. «Karımın ölümü beni perişan etmişti.»

Savcı, «Pek tabii, sizi, anlıyorum» dedi.

«Hayır, beni anlıyamazsınız!» Pandolf bu sözü ümitsizce bir edayla söylemişti. Sonra sesi yavaşladı ve kendi kendisiyle savaşırmış gibi anlatmağa koyuldu.

«Bir ölü hakkında kötü konuşmak., hatta çirkin konuşmak zorunda kalmak gerçekten üzüntü verici. Hele bu ölü, herşeyden çok sevdiğim ve bağlandığım... karım olduğu için insan konuşmakta güçlük çekiyor. Dün akşam bir sahne işçisi hakkında Molariyi öldürmekten dolayı dava açıldığını okuyunca, artık harekete geçmek zamanının geldiğini anladım. İşlemediği bir suçtan dolayı, bu adam hakkında hangi delillerle dava açtığınızı kestiremiyorum. Yalnız bildiğim bir şey varsa, o da bu adamın katil olmadığıdır! Tabanca onun değil, benimdir! K P harfleri. Klaus Putbreese'nin değil benim adımın, Kurt Pandolf'un ilk harfleridir!

Savcı hiç bir şey söyliyemeden şaşkın gözlerle Profesöre bakıyordu. «Bay Profesör., yanlış anlamıyorum, değil mi?» diye sordu. «Yani siz., şey mi. şey mi., demek istiyorsunuz?.»

«Molarinin cebinde benim tabancam olduğu halde sahneye çıktığını ve Christiansenin de bu tabancayla onu öldürdüğünü söylemek istemiyorum. Ben sinsice işler yapacak adam değilim. Size açıkça şunu söyleyeceğim : Molariyi vuramamış olmam sadece bir aksi tesadüftür. Yoksa onu öldürmeğe karar vermiş bulunuyordum. Ama kader bambaşka bir oyun etti.»

Gumbert alnını oğuşturuyordu. «Yani siz de mi., o akşam Molariyi öldürmek istiyordunuz?.» diye sordu.

«Evet, istiyordum. Ama bunu söylemek için gelmedim buraya. Anladığıma göre ya aklını kaybetiğinden, ya da buna benzer güçlü bir ruhi durumun etkisiyle suçu kabullenmiş, fakat suçu işlememiş olan bir insanın cezalandırılmasını engelemek için geldim. İzin verirseniz, olayı sırasıyla anlatayım. Soruşturma sırasında Baronun evinde yapılan gelecekten haber verme gösterisini öğrenmişsinizdir, O akşam kartlarını yakmağa üç kişi karar verememişti: Molari, Christiansen ve karım.»

«Bu son şahıs bence malum değil diye Savcı söze karıştı. «Dosyada belki adı yazılıdır.» İçinden yine mi bu ruh çağırma numarası diye düşünüyordu. Bu cinayet davasını ruhlarla karıştırarak içinden çıkılmaz bir hale mi getirmek istiyordu bu adam? Sabırsızlık belirtileri göstererek Profesörü dinlemeğe başladı.

«Karım kendi kartını yakmak için yerinden bile kımıldamamıştı. Ne o akşam, ne de sonra böyle bir şeye yanaşmadı. Bir yere sakladı. Elime geçirirsem hemen yok edeceğimi bildiğinden, sakladığı yeri de söylemedi. Böyle bir korkunç sırra sahip olmak, ona garip bir zevk veriyordu. Ayni zamanda kendisinde garip haller görüyordum. Ezilmiş gibi, ümidini kaybetmiş gibiydi. Zarfı açmış olabileceğini düşündüm. Onun hali bende devamlı huzursuzluk yaratıyordu. Toprağın Ruhu oynanacağı akşam, Helena tiyatroya gitmek istemediğini söyledi. Konsere gidelim diye tutturdu. Tiyatronun ilk akşamlarını hiç kaçırmadığı için bu isteğini de garip buldum.»

Savcı, «Karınızıntiyatroya niçin gitmediği hakkında bir şüpheniz var mıydı diye sordu.

Ama Profesör bu soruyu duymamış gibi anlatmağa devam etti.

«Tiyatroya gitmekten vazgeçtik. Karım konsere gitti, ben evde kaldım. Yeniden karımın davranışlarındaki değişikliği düşünmeğe koyuldum. Birden kararımı verdim : karımın zarfı açıp açmadığını mutlaka öğrenecektim. Bu zarf evin içinde olduğun göre ben iyice ararsam bulurdum. Zarfın henüz açılmamış olduğunu ümit ediyor ve elime geçirirsem derhal yakmayı düşünüyordum. Bir hayli uğraştıktan sonra, yatak odasındaki masanın çekmecesini açtım. Aradığım zarfı bulamadım ama....» Profesörün başı göğsüne düştü. «Şimdi size söyliyeceklerimi, halktan saklamak mümkün mü acaba?» diye sordu.

«Elimden geleni yaparım!»

Pandolf konuşmakta güçlük çekiyordu. Istırap çektiği belli oluyordu. «Ben., ben..» diye kekeledi, Karıma Bert Molarinin yazmış olduğu mektupları buldum. Bu mektuplardan, ben Afrikada inceleme gezisinde iken, ikisinin bir yıl aşk hayatı yaşadıkları anlaşılıyordu. Aralarındaki bu bağın, nasıl ve ne zaman kesildiğini mektuplardan öğrenemedim. Zaten her şeyi öğrenebilecek durumda da değildim. Bildiğim tek bir şey vardı : Molariyi öldürmeliydim.. vurmalıydım., derhal., hemen o akşam. Tabancamı doldurdum ve evden çıktım. Tiyatroya büyük kapısından girdim. Kimse yoktu. Tiyatro yönetim kurulunda üye olduğum için, her zaman genel müdürlük locasına girebilirdim. Locaların koridorunda karşıma çıkan yer gösterici, bunu bildiğinden hemen genel müdürlük locasına açılan küçük kapıyı açtı. Arkamdan kapatırken de, «Dördüncü perde başlamak üzere» dedi. Benim locaya gideceğimi sanmıştı. Ama ben sahneye açılan kapıdan geçerek Molarinin soyunma odasına yürüdüm. Soyunma odası ile ara kapının arası sadece üç adımdı. Beni kimse görmedi. Molari odasında yoktu. Tabanca elimde olarak gözüm kapıda beklemeğe başladım. Birden gözüme tuvalet masasının üstünde, kremler, fırça-

lar arasında duran bir mektup çarptı. Karımın el yazısını derhal tanıdım. Hemen alıp okudum. Karımın mektubu içimdeki son şüpheyi de yok etti. Artık emindim. Acı bir veda mektubuydu bu. Karım tiyatroya gelmiyeceğini yazıyor, Christianseni kıskandığını söylüyor ve Molariyi alçaklıkla itham ediyordu. Afrikadan dönüşüm üzerine buluşmaya ara vermişler. Molari bunu karımın iyiliği için yapar görünüyorsa da, aslında benden korktuğundan uzak durmayı uygun bulmuş. Sonra Lüdersin kızıyla nişanlanmış. Karım mektubunda bu nişanı anlayışla karşıladığını, çünki bir maddi çıkar nişanı olduğunu bildiğini yazıyordu. Aşk konusunda hoş görülü davrandığına göre karımın bu Molari denilen adamı çok sevmiş olduğu anlaşılıyordu. Ama Christiansene duyduğu hissi sezmiş olması karımı çileden çıkarmış ve bu veda mektubunu da onun için yazmıştı.

Mektubu okuyup bitirince, masadaki telefon çaldı. O anda telefon edenin karım olduğunu anladım. Eve dönmüş ve benim mektupları bulduğumu anlamış olmalıydı. Şimdi de aşığını kurtarmak için telefon ediyordu. Durumun böyle olduğunu hissediyordum. Telefonu açıp, hafif sesle «Alo» dedim. Helena'nın sesi duyuldu. «Bert, sen misin?» Sesimi değiştirerek hafifçe, «Evet» diye cevap verdim. Karım hemen eve dönünce karşılaştığı şeyi anlatmağa koyuldu ve derhal kaçmalısın diye sözünü bitirdi.

Helenanın sesindeki boğukluk ve »ben zaten mahvoldum» demesi içime bir kuşku düşürmüştü. Bir ara «elveda» dedi, «bir daha görüşmemek üzere», dedi. Tahmin ettiğim şeyi yapmış olmalıydı, içimde büyük bir acıma hissi duydum. Karım kendini öldürmek niyetindeydi. Yapılacak ilk iş onu kurtarmaktı. Odadan ve tiyatrodan nasıl çıktım, eve nasıl geldim hatırlıyamıyorum. Karımın mektubu hala elimdeydi, ama tabancam yoktu. Hatırlamağa çalıştım. Mektubu almak için masaya uzandığımda, tabancayı da

makyaj malzemelerinin arasına koyuvermiştim. Tabanca orda kalmış ve sonra. sonra o korkunç olaya sebep olmuştu. ...»

Profesör Pandolf artık kendini tutamaz olmuştu. Yerinden fırlayıp pencereye koştu. Boğulacakmış gibiydi. Camı açıp derin derin soluk almağa başladı.

Savcı'nın soracağı bir şey kalmamıştı. Geri kalanı tasarlamak hiç de güç değildi. Molari odasına gelince, Pandolfun tabancasını masasının üstünde görünce, aksesuar memurunun dolapta ceketini karıştırmak istemiyerek tabancayı oraya koyduğunu sanmıştı. Sonra ceketini giymiş ve dolu tabancayı da cebine atmıştı. Aksesuar memuru az önce tiyatronun tabancasmı cebinden aldığı için Molari bu değişikliğin farkına varamamış ve felakete doğru yürümüştü.

Bu sırada Profesör bir parça kendine gelerek tekrar savcıya dönmüştü.

Savcı, «Bir kaç şey sormak istiyorum Bay Profesör!» dedi. «Molarinin öldüğünü ne zaman öğrendiniz?»

«Ertesi gün. Ama artık bu haberin benim için hiç bir anlamı kalmamıştı. O sırada ölmekte olan karımı kurtarmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Karım iki gün dayanılmaz acılar içinde kıvrandı durdu. Çağırdığım iki doktorun bütün çabaları hiç bir sonuç vermedi.»

Savcı kelimelerin üstüne özellikle basarak, «Balıktan zehirlenme., çok., acı verir.» dedi.

«Doktorlar balık zehirlenmesi olduğunu söylediler.»

«Doktorların bu şekilde rapor vermesi çok iyi olmuş. Size bir şey daha sorabilir miyim? Karınız ölmeden önce şeyi öğrendi mi?»

«Molarinin ölümünü mü? Hayır, haberi olmadı.»

Bir süre iki adam karşılıklı sustular. Sessizliği savcı bozdu. «Yıllardan beri tanışırız Bay Profesör» dedi, «ka-

derinizin size oynadığı bu korkunç oyunun beni gerçekten çok üzdüğünü söylersem, bana inanırsınız sanıyorum. Bir insan olarak duygum bu. Ama ben aynı zamanda adaletin hizmetkarıyım. Bu bakımdan Bert Molarinin ölümünden dolayı.... suçlanacağınızı söylemek isterim.»

«Bunu biliyorum. Suçumu da kabul ediyorum. Ama bir de Tanrısal adalet yok mu? Bu herif, bu sonuru düşünmeyen kadın ayartıcısı ölümü hak etmiş değil miydi? Suçlamağa gücünüz yetiyorsa yapın bunu. Ölüme sebep oldum., beni suçlamak hakkınız. Ama emin olun, bu şehirde hiç kimse sizin suçlamanızı anlıyamıyacaktır.»

Savcı, «Bu bakımdan haklısınız» cevabını verdi. «Kimse beni anlamıyacak. Özellikle basit insanlar bana gülecekler bile. Ama kanun bir insanın kendi öcünü kendisinin almasını yasak ediyor, işte siz bunu yapmak istediniz, öldürmek istediniz. Kader size acıdı ve katil olmanızı önledi. Onun için günahınızın hesabını vermek zorundasınız. Bu yüzden belki dostluğumuz bozulacak., ama ben ölüme sebeb olmaktan hakkınızda dava açmak zorundayım.»

«öyleyse açın!»

«Tabii açacağım! Yalnız sizin hakkınızda değil. Soğuk şakası yüzünden Funke hakkında da. O da sizin kadar Molarinin ölümünden suçlu. İkiniz hakkında da yargıçların yumuşak davranacağını da biliyorum. Ama böyle bir günahla sizi ortada dolaştıramam.»

Pandolf, «Ya rezalet.» diye inledi. «Şimdi herkes karımın Molariyle olan ilişkisini öğrenecek.»

Savcı sert bir sesle, «Zaten bütün şehir biliyordu» diye karşılık verdi. «Yalnız siz, evet siz bunu bilmek ve görmek istemediniz. Bana gelip eve imzasız mektuplar geldiğinden şikâyet etmemiş miydiniz? Bir defa mı geldi bu mektuplar... on defa., yirmi defa.. Ama siz inanmak istemediniz. Bu işte rezalet en hafif sonuçtur.»

Savcı, Profesöre duyduğu bütün beğeni ve saygı duygularını kaybetmiş gibiydi. Şu anda karşısında işlediği günahı değil de, karısının macerasının duyulmasını düşünen ve bundan dehşete kapılmış birisi vardı. Bu hali de onu öfkelendiriyordu. Ayağa kalkarak Profesöre, «Şimdi eve gidip kendinize gelmeğe çalışın» dedi. «Birkaç gün geçsin. Molari gömülsün., o zaman tekrar bu konuda konuşuruz.»

Profesör kapıya yürüyünce arkasından seslendi. «Şu kartı., üstünde ölüm tarihi olan kartı bulabildiniz mi?»

«Hayır! Ama üstündeki tarihin... karımın öldüğü tarih olduğuna inanıyorum!»

Savcı cevap vermedi, başını önüne eğip düşüncelere daldı.

Urofesör Pandolf gittikten biraz sonra savcı, Klaus Putbreeseyi çağırttı.

Klaus odaya girince savcının kendisini nezaketle karşılamasına, yer gösterip, sigara vermesine hayret etti.

Klaus sigarasını yakınca, Savcı «Sevgili Klaus» dedi, «**Allah** aşkına söyleyin, itiraf etmek nerden aklınıza geldi? Oysa Molarinin ölümünde hiç bir suçunuz yoktu sizin.»

Genç adam savcıya şaşkın ve bir parça da sıkıntılı bir tavırla baktı. «Evet, biliyorum. Ama meslekdaşınız.. yani sorgu yargıcı öyle babacan bir adamdı ki., sonra Bayan Christiansen öyle acı çekiyordu ki..»

Savcı her şeyi anlamıştı. Klausu uzun boylu konuşturdu, bütün macerasını öğrendi. Bu genç gerçekten saygı gösterilecek bir erkekti. Derin bir sıcaklıkla elini sıkarak Klausu serbest bıraktı.

Cezaevinden çıkması için gerekli formalitelerin tamamlanması akşama kadar sürmüştü. Çıkacağı zaman

avukat Klinck geldi. Bu sefer yalnız değildi. Yanında Alf Christiansen de vardı.

Avukat, Klausa geçmiş olsun deyip, kendini feda etmekten kaçınmayışından ötürü duyduğu hayranlığı belirttikten sonra, ortadan kayboldu.

îki genç, cezaevinin çıplak duvarlı ziyaretçi odasında yalnız kalmışlardı. Bir süre karşılıklı sustular. Sonra Alf gözleri yaşararak, «Dünyada sizin gibi beni düşünecek ve benim için kendisini feda edecek birisini bulabileceğimi hiç ummuyordum» dedi.

Klaus, «Ah., rica., ederim..» diye kekeledi. «Ağlamayın. Her şey düzeldi artık.»

Klaus utançtan kıpkırmızı olmuştu.

«Haftalardan beri Molariyi gözetliyordum, sizi çok korktuğunuz bir şeyle tehdit ettiğini farketmiştim. Hele oyun gecesi bitkin bir halde Baronun yanma gelip ona sığındığınızı görünce, şüphemde haklı olduğumu anladım. Sizi neyle tehdit etmiş olduğunu sonradan gazetelerden ve halkın konuşmasından öğrendim. Ben sizi., korktuğunuz için., ateş ettiğinizi sanmıştım.»

«Bunu yaptığımı sandığınız halde, kaçmam için neden bana yardıma kalkıştınız?»

«Ben sadece başınızın derde gireceğini hesaplıyor ve bundan sizi kurtarmak istiyordum. Polisle, yargıçla ilişkiniz olmamalıydı. Hiç bir şeye üzülmemeliydiniz. Mahkemeye çıktıktan sonra, suçlu olmanız veya olmamanız benim için önemli değildi. Ben mahkemeye çıkmayasınız istiyordum. Oralarda acı çekmenize dayanamazdım.»

«Ama beni doğru dürüst tanımıyordunuz bile. Sadece iki defa konuşmuştuk. Böyle rastgele iki kere konuştuğunuz ve sizin için tamamen yabancı olan birisi için böyle şeyler düşünmek de nerden aklınıza geldi?»

Klaus hafifçe güldü.

Kız, «Niçin gülüyorsunuz?» diye hayretle sordu.

«Yabancı sözünde aldanıyorsunuz. Ben sırf sizin için tiyatroya işçi oldum. Bir iş için Dornburga gelmiştim. Hareket edeceğim zaman sizi gördüm. Son dakikada gitmekten vazgeçtim. Sizi aramağa koyuldum. Ben sahne işçisi filan değilim. Bambaşka bir mesleğim var.»

Odada bir an sessizlik oldu. Karşılıklı bakışıyorlardı. Neden sonra Klaus, «Yine tiyatrodaki işinize devam edecek misiniz?» diye sordu.

Kız mutlu bir gülümseyişle Klausa baktı. «Ya siz?» dedi.

«Hiç sanmıyorum.»

«Een de öyle. Bir daha sah::eye çıkmayacağım.»

«Ah çok yazık! Çünki çok güzel oynuyordunuz. Tiyatroda oynamak hoşunuza gitmiyor mu?»

«Hayır. Ben rastgele sahneye çıktım.»

«Öyleyse ne yapmak niyetindesiniz?»

«Ah, bunu söylemesi çok zor.»

«Niçin ?»

«Çünki biraz budalaca bir istek de ondan, özellikle bir kız için. Ben denizi severim. Bana kalsa... daha doğrusu mümkün olsa, gemici olurdum.»

Klaus gürültülü bir kahkaha kopardı. Fakat bu bir alay kahkahası değil, bir sevinç, bir mutluluk gülmesiydi.

«Bakın gördünüz mü, siz de gülüyorsunuz işte.»

«Niye ben de, bir başkası da mı gülmüştü.»

«Evet. Bu arzumu Baron von Hasselte söylemiştim. O da böyle gülmüştü.»

«Ama benim gülüşüm arzunuzu tuhaf bulduğumdan değil, sevinçten. Siz karada kalırsınız, yerinize ben denize açılırım.»

Alf hayretle yerinden sıçradı. «Nasıl., denize mi açılırsınız?»

«Evet, denize. Kaptanlık diplomam cebimde. Biraz param da var. Hele bir de bu işe para koyacak birisini bulursam, kendime bir gemi satın alabilirim.»

«Siz., siz., kaptan mısınız? Ah, ne güzel!»

«Fakat sizin namınıza üzülüyorum. Çünki gerçekleşmesi çok güç bir şey arzuluyorsunuz. Bir kızın denize açılabilmesi için sadece iki yol vardır. Birincisi bir gemiye kamarot olmak. Böyle bir işi istemezsiniz sanırım, ikincisi...»

«Evet ikincisi?»

«Bir kaptanla evlenmek.»

Alf birden kıpkırmızı oldu. Ama hemen toparlandı ve gülmeğe başladı. «Ne tuhaf» dedi, «ayni şeyi bana Baron da söylemişti.»

Klaus, aşağı almanca lehçesiyle «Baron böyle söylemişse doğru lâf etmiş» dedi.

Ondan sonra bir süre hiç konuşmadılar. Çünki ikisi de konuşmaktan çok daha güzel bir şeyi düşünüyorlardı.

*

Bu ağırlığı bu terazi çekmez, demiş atasözü. Dornburg şehri de son olaylarla takatinin çok üstünde bir heyecan kasırgasının içine düşmüştü.

Karalambide'in gösterisi, genel müdürün ansızın ölümü, Molarinin öldürülmesi, Güzel Helena'nın zehirlenmesi, Gerber sokağı 7 numaradaki hayaletlerle bağlantılı görülmüş ve buna posta dağıtıcısı Schulz ile Fabrikatör Luders'in suçlarının ortaya çıkması eklenince halk büyük bir dehşet ortasında şaşkınlaşmıştı.

Şehir birkaç gün bu heyecanla çalkandı durdu.

Sonra da bütün bunlar birden unutulup gitti.

Molari gömüldükten sonra savcılığın yaptığı açıkla-

mayla, olayın cinayet olmadığı, ancak kazaen ölüme sebep suçunun söz konusu edilebileceği, bu işte kusuru görülenlerin de mahkemeye sevkedildikleri öğrenildi. Ayni anda bütün heyecan sabun köpüğü gibi sönüvermişti.

Profesör Pandolfla aksesuarcı Funke hafif cezalarla kurtuldular.

Gerber sokağı 7 numarada oturanlar evden çıktılar. Üç yıla hüküm giymiş olan postacının karısı babasının bulunduğu köye gitti. Bayan Gerstenbier ise hayaletlerden çok korktuğu için bir daha o eve ayak basmadı.

Olup bitenlerin esrarı ise hayattaki bir çok şeyler gibi anlaşılamadan kaldı. Kimi anlatılanlara gülüp geçti, hayali güçlü birisinin uydurduğu şeyler sandı. Kimi üstüste gelen olaylara tesadüflerin geliştirdiği bir oyun gözüyle baktı.

Ama 7 numaralı evde olan şeylerin hatırası canlı kaldı. Bugün dahi konuşulmaktadır.

Bir yıl sonra Baron Beo von Hasselt öldü. Dornburg şehri için daima esrarengiz bir adam olmuştu. Vasiyetnamesindeki tuhaflıklara pek az kimse şaştı. Servetinden 50 bin markı, üç direkli «Alf» gemisinin kaptanı olan Klaus Putbreese'ye bırakmıştı.

Bıraktığı eşyalar arasında bir de defter bulundu. Özellikle bu defterde, Gerber sokağı 7 numarada meydana gelmiş olayların bütün ayrıntılarıyla yazılmış olmasını kimse açıklayamadı.

Hepsi bu kadar.

Dornburg yine eskisi gibi **sakin** bir şehir oldu ve zamanla gelişti.

**

Alf bir yıldan beri Klaus Putbreese'nin karısıydı. Önce kocasının gemisiyle denizlerde dolaşmış. îngiltereyi,

tsveçi, Norveçi ve Finlandiyayı görmüştü.

Ama küçük Putbreeseye gebe kalınca, karaya çıkmak ve kocasının seferden döneceği günü özlemle beklemek zorunda kaldı.

Dornburg olayları, Tiyatro ve Gerber sokağı çok gerilerde kalmıştı. Bazan bunları konuşurlardı. 7 numaralı evde meydana gelmiş garip şeylerden Alf'ın haberi olmayışı gibi durumları, yorumlamayı düşünmez, normal insan kafasının akıl erdiremediği şeyleri kurcalamaz ve nedenini bilmiyoruz deyip geçerlerdi.

Zaten ortaya çıkarılmazdan önce evrenin bir çok sırrı için insanlar hep ayni sözü söylememişler miydi? Elektrik ve atom gücü de bir zamanlar insanların akıl erdiremediği sırlar değil miydi?

SON